

บทที่ 2

ต้นฉบับและบทแปล

Elle était née en l'an 1575, derrière les épaisses murailles du Fort Saint-Elme dont son père était gouverneur. Don Alvare, établi depuis de longues années dans la péninsule, s'était acquis la faveur du vice-roi, mais aussi l'hostilité du peuple et celle de la noblesse campanienne qui supportaient mal les abus des fonctionnaires espagnols. Personne du moins ne contestait son intégrité, ni l'excellence de son sang. Grâce à son parent, le cardinal Maurizio Caraffa, il avait épousé la petite-fille d'Agnès de Montefeltro, Valentine, dernière fleur où une race douée entre toutes avait épuisé sa sève. Valentine était belle, claire de visage, mince de taille : sa perfection décourageait les faiseurs de sonnets des Deux-Siciles. Inquiet du danger qu'une telle merveille faisait courir à son honneur, et naturellement enclin à se défier des femmes, Don Alvare imposait à la sienne une existence quasi claustrale, et les années de Valentine se partageait entre les domaines mélancoliques que son mari possédait en Calabre, le couvent d'Ischia où elle passait le Carême, et les petites chambres voûtées de la forteresse où pourrissaient dans des basses-fosses les suspects d'hérésie et les adversaires du régime.

La jeune femme accepta son sort de bonne grâce. Son enfance avait été nourrie Urbin, dans la plus raffinée des sociétés polies, au milieu des manuscrits antiques, des conversations doctes et des violes d'amour. Les derniers vers de Pietro Bembo agonisant furent composés pour célébrer sa prochaine venue au monde. Sa mère, à peine relevée de couches, la porta elle-même, à Rome, au cloître Sainte-Anne. Une femme pâle, à la bouche marquée d'un pli triste, prit l'enfant dans ses bras et lui donna sa bénédiction. C'était Vittoria Colonna, veuve de Ferrante d'Avalos qui vainquit à Pavie, la mystique amie de Michel-Ange. D'avoir grandi à côté de cette Muse austère, Valentine acquit jeune une singulière gravité, et le calme de ceux qui n'aspirent pas même au bonheur.

Absorbé par l'ambition et les crises d'hypocondrie religieuse, son mari, qui la négligeait, l'avait délaissée dès la naissance d'un fils, leur second enfant. Il ne lui donna point de rivales, n'ayant jamais eu d'aventures galantes à la cour de Naples

หล่อนถือกำเนิดในคริสต์ศักราช 1575 ที่นครเนเปิลส์ หลังกำแพงหนาของป้อมปราการแซนต์แอล์มที่ซึ่งดอนอัลวาร์ บิดาของหล่อนเป็นผู้บัญชาการ ดอนอัลวาร์สร้างฐานอำนาจในบริเวณคาบสมุทรอิตาลีมาเป็นเวลาหลายปี เขาเป็นที่โปรดปรานต่ออุปราชเมืองเนเปิลส์ แต่ในขณะเดียวกัน ประชาชนและบรรดาขุนนางแห่งแคว้นกัมปาเนียต่างตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ด้วยต่อต้านการประพฤติมิชอบของข้าราชการสเปน ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธความจงรักภักดีและชาติตระกูลอันเพียบพร้อมของเขาได้ ด้วยความช่วยเหลือของพระคาร์ดินัลเมาริซิโอ คาร์ฟฟา ผู้เป็นญาติห่างๆ ดอนอัลวาร์จึงได้สมรสกับวาล็องติน หลานยายของอาณัติแห่งตระกูลมอนเตเฟลทรี หล่อนเป็นบุปผางามดอกสุดท้ายที่สืบสายโลหิตมาจากเชื้อสายอันเพียบพร้อมที่สุด วาล็องตินเป็นหญิงงาม ใบหน้าของหล่อนผุดผ่องและมีรูปร่างบอบบาง ความงามสมบูรณ์ของหล่อนทำให้บรรดากวีแห่งอาณาจักรซิซิลีทั้งสองไม่อาจเอื้อมที่จะประพันธ์บทกวีใดๆมาบรรยายได้ ดอนอัลวาร์นั้นหวั่นเกรงว่าความงามเช่นนั้นอาจทำให้เสื่อมเกียรติของตน อีกทั้งตามธรรมชาตินิสัยแล้วยังเป็นชายผู้ไม่เคยวางใจในสตรี ดังนั้นเขาจึงจำกัดให้ภรรยาของตนมีชีวิตที่ถือเคร่ง ชีวิตของดอนนำวาล็องตินนานนับหลายปีจึงวนเวียนอยู่ในเขตคามของแผ่นดินหม่นเศร้าที่สามีของหล่อนครอบครองในแคว้นกาลาเบรีย สำนักซีแห่งเกาะอิสเกียอันเป็นที่ที่หล่อนพำนักในช่วงถือศีลอด และห้องเล็กๆเพดานโค้งในป้อมปราการที่มีร่างของผู้ต้องสงสัยนอกกรีตและบรรดาศัตรูของอาณาจักรเนาเป้อยู่ฝังอยู่ในคุกใต้ดิน

หญิงสาวยอมรับในลิขิตชะตาอย่างเต็มใจ ในวัยเยาว์ หล่อนถูกเลี้ยงดูที่เมืองเออร์บีโน ในสังคมชั้นสูงอันละเมียดละไมที่สุด ท่ามกลางเอกสารลายมือเขียนโบราณ บทสนทนาอันปราดเปรื่องและท่วงทำนองจากเสียงไวโอลินโบราณ ปีเอโตร เบมโบผู้กำลังล่องเข้าสู่วาระสุดท้ายของชีวิตได้ประพันธ์กวีบทสุดท้ายขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองการถือกำเนิดของหล่อน มารดาของหล่อนที่ยังไม่ทันพินิจกำลังจากการคลอดบุตรเป็นผู้พาบุตรสาวเดินทางไปยังวัดแซนต์อาณานิในกรุงโรมด้วยตนเอง โดยมีสตรีผิวขาวซีดผู้มีริมฝีปากที่มีร่องรอยจิบย่นเศร้าๆรับเด็กน้อยไว้ในอ้อมแขนพร้อมกับเอ่ยคำให้พร หล่อนคือวิตโตเรีย โคลอนนา ภรรยาฝ่ายของแฟร์รันเต ดาวัลอส ผู้ได้รับชัยชนะในการรบที่เมืองปาเวีย และนางยังเป็นสหายสนิทที่มีวิถีคิดเดียวกันกับไมเคิลแองเจโลอีกด้วย การเติบโตมากับสตรีผู้เคร่งครัดและเพียบพร้อมราวเทพธิดามิวส์ผู้นี้ ทำให้วาล็องตินกลายเป็นสตรีที่มีความเข้มงวดมากเป็นพิเศษตั้งแต่ในวัยแรกสาวและมีความสงบสำรวมตามแบบผู้คนที่ไม่ฝักใฝ่ซึ่งความสุข

ดอนอัลวาร์ สามีของหล่อนนั้นฝักใฝ่ในความทะเยอทะยานและหมกหมุ่นติดก้นวลกับบาปกรรม เขาละเลยและทอดทิ้งผู้เป็นภรรยาหลังจากบุตรชายซึ่งเป็นลูกคนที่สองถือกำเนิด เขาไม่ได้มีหญิงอื่นมาเป็นคู่แข่งกับภรรยาและไม่เคยปฏิบัติตนเป็นชายเจ้าสำราญในราช

que ce qu'il fallait pour établir sa réputation de gentilhomme. Sous le masque, aux heures d'abattement où l'on se livre à soi-même, Don Alvare passait pour préférer les prostituées moresques dont on marchande les faveurs, dans le quartier du port, avec des tenancières de bouges accroupies sous une lampe fumeuse ou près d'un brasero. Donna Valentine n'en prit point ombrage. Epouse irréprochable, elle n'eut jamais d'amants, écoutait avec indifférence les galants pétrarquistes, ne participait point aux cabales que formaient entre elles les diverses maîtresses du vice-roi, et n'élisait parmi ses suivantes ni confidentes ni favorites. Par bienséance, elle portait aux fêtes de la cour les magnifiques vêtements qui convenaient à son âge à son rang, mais ne s'arrêtait pas à se contempler devant les miroirs, rectifiant un pli ou rajustant un collier. Chaque soir, Don Alvare trouvait sur table les comptes de la maison vérifiés de la main nette de Valentine. C'était l'époque où le Saint-Office, récemment introduit en Italie, épiait les moindres tressaillements des consciences ; Valentine évitait soigneusement tout entretien tournant sur des matières de foi, et son assiduité aux offices était convenable. Personne ne savait qu'elle faisait passer en secret du linge et des boissons réconfortantes aux prisonniers dans les cachots de la forteresse. Plus tard, sa fille Anna ne put se souvenir de l'avoir entendue prier, mais elle l'avait vue bien souvent, dans la cellule du couvent d'Ischia, un *Phédon* ou un *Banquet* sur les genoux, ses belles mains posées sur l'appui de la fenêtre ouverte, méditer longuement devant la baie merveilleuse.

Ses enfants vénéraient en elle une Madone. Don Alvare, qui comptait envoyer bientôt son fils en Espagne, n'exigeait que rarement la présence du jeune homme dans les antichambres du vice-roi. Miguel passait de longues heures assis à côté d'Anna dans la petite pièce dorée comme l'intérieur d'un coffre, où courait, brodée sur les murailles, la devise de Valentine : *Ut crystallum*. Dès leur enfance, elle leur avait appris à lire dans Cicéron et dans Sénèque : tandis qu'ils écoutaient cette voix tendre leur expliquer un argument ou une maxime, leurs cheveux s'entremêlaient sur les pages. Miguel à cet âge ressemblait beaucoup à sa sœur ; n'étaient les mains, délicates chez elle, durcies chez lui par le maniement de la bride et de l'épée, on les eût pris l'un pour l'autre. Les deux enfants, qui s'aimaient, se taisaient beaucoup,

สำนักเมืองเนเปิลส์ นอกจากทำเพียงเพื่อสร้างชื่อเสียงให้สมกับที่เป็นบุรุษผู้มีฐานะชาติตระกูลอันเพียบพร้อม แต่ในเวลาที่ย่ำแย่ซึ่งเขาได้เป็นตัวของตัวเอง เป็นที่รู้กันว่าดอนอัลวาร์พอใจที่จะพรางตัวไปหาความสำราญอยู่ในย่านท่าเรือกับบรรดาหญิงงามเมืองชาวอาหรับที่สามารถต่อรองราคากับแม่เล้าของสถานบันเทิงชั้นต่ำซึ่งจะนั่งอยู่ท่ามกลางแสงสลัวด้วยควันจากตะเกียง หรือมิเช่นนั้นก็จะนั่งอยู่ใกล้กับเตาผิงกลางแจ้ง ดอนน่าวาล็องตินมิได้รู้สึกขุ่นเคือง หล่อนรับรู้การเกี่ยวพาราสีต่างๆอย่างวางเฉย หญิงสาวเป็นภรรยาที่หาที่ติมิได้ ไม่เคยคบชู้ ไม่เคยเข้าร่วมกลุ่มที่บรรดาภรรยาน้อยของอุปราชรวมตัวกันตั้งขึ้น ทั้งยังไม่มีสาวใช้คนใดที่เคยได้รับความไว้วางใจมาฟังความลับหรือมาเป็นคนสนิท วาล็องตินวางตัวอย่างเหมาะสม เมื่อมีงานเลี้ยงในราชสำนัก หล่อนจะสวมอาภรณ์งดงามที่สมกับวัยและชาติตระกูลไปร่วมงาน และคอยสำรวจตนเองในกระจกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อคอยจัดเสื้อผ้าไม่ให้ยับหรือจัดสร้อยคอให้เข้าที่ ในทุกๆคำคืน ดอนอัลวาร์จะพบสมุดบัญชีรายรับรายจ่ายของบ้านที่ถูกตรวจสอบด้วยฝีมืออันถนัดของวาล็องติน วางอยู่บนโต๊ะ สมัยนั้น เป็นเวลาที่สันตะสำนักเข้ามาสู่ประเทศอิตาลีได้ไม่นานและคอยแอบจับจ้องแม้กระทั่งความเชื่อที่สั่นคลอนน้อยที่สุด วาล็องตินคอยหลีกเลี่ยงอย่างนุ่มนวลจากการพูดเรื่องต่างๆอันเกี่ยวข้องกับศาสนา อีกทั้งการที่หล่อนแสดงตัวต่อสันตะสำนักอย่างสม่ำเสมอนั้นก็เป็นเรื่องที่เหมาะสม แต่ไม่มีผู้ใดทราบเลยว่าหล่อนคอยลักลอบส่งเสื้อผ้าและเครื่องประดับบำรุงร่างกายไปให้นักโทษในห้องขังของป้อมปราการอย่างลับๆ หลังจากนั้น อันนาผู้เป็นบุตรสาวก็มักไม่ออกกว่าเคยได้ยินเสียงสวดภาวนาของผู้เป็นมารดาอีก แต่ที่เห็นบ่อยครั้งคือหล่อนอยู่ในห้องสวดมนต์ของสำนักชีแห่งเกาะอิสเกียโดยมีตำรา เฟโด หรือ ซิมโฟเนียม วางอยู่บนตัก มือเรียงงามทั้งสองเท้าอยู่บนขอบหน้าต่าง หันหน้าไปสู่อ่าวเนเปิลส์อันงามตระการ จิตตึงลึกอยู่ในสมาธิเนิ่นนาน

บุตรธิดาทั้งสองเกิดพูนหล่อนเสมือนแม่พระผู้บริสุทธิ์ ดอนอัลวาร์ผู้เป็นบิดานั้นมีประสงค์จะส่งตัวมิเกลไปยังประเทศสเปนในไม่ช้า นานๆครั้ง เขาจึงจะสั่งให้ชายหนุ่มไปพบที่ห้องโถงรอเฝ้าขององค์อุปราช มิเกลมักใช้เวลายาวนานหลายชั่วโมงในการนั่งอยู่ข้างๆพี่สาวในห้องเล็กๆที่ประดับตกแต่งด้วยสีทองเหมือนด้านในหีบ บนกำแพงห้องมีคำขวัญภาษาละตินประจำตัว วาล็องตินมักเล่นยาวอยู่ว่า "ใสประดุจคริสตัล" ตั้งแต่บุตรทั้งสองยังเยาว์วัย หล่อนมักจะสอนให้ทั้งคู่อ่านหนังสือของซีเซโรและเซเนกา ในขณะที่อันนาและมิเกลฟังเสียงนุ่มนวลของมารดาตามอธิบายข้อคิดเห็นหรือข้อเท็จจริงต่างๆ เส้นผมของทั้งคู่จะพันกันยุ่งอยู่บนหน้ากระดาน มิเกลในวัยนั้นจะม้ายคล้ายคลึงกับพี่สาวเหลือเกิน เว้นแต่จะสังเกตมือทั้งสองที่ต่างกัน มือของอันนานั้นบอบบาง ส่วนมือของมิเกลนั้นหยาบกระด้างจากการถือบังเหียนม้าและดาบ ผู้คนจึงเข้าใจผิดว่าคนหนึ่งเป็นอีกคนหนึ่งเสมอ เด็กทั้งสองรักกัน แต่มิได้พูดอะไรกันมากนัก เพราะความสุขที่ได้อยู่

n'ayant pas besoin de mots pour jouir d'être ensemble ; Donna Valentine parlait peu, avertie par le juste instinct de ceux qui se sentent aimés sans se sentir compris. Elle avait, dans une cassette, une collection d'intailles grecques dont plusieurs étaient ornées de figures nues. Elle montait parfois les deux marches qui menaient aux profondes embrasures des fenêtres pour exposer aux derniers rayons du soleil la transparence des sardoines, et, tout enveloppée de l'or oblique du crépuscule, Valentine elle-même semblait diaphane comme ses gemmes.

Anna baissait les yeux, avec cette pudeur qui s'aggrave encore, chez les filles pieuses, aux abords de la nubilité. Donna Valentine disait avec son flottant sourire

- Tout ce qui est beau s'éclaire de Dieu.

Elle leur parlait en langue toscane ; ils répondaient en Espagnol.

Au mois d'août 1595, Don Alvare annonça que son fils, avant les fêtes de Noël, devait gagner Madrid où son parent, le duc de Médina, lui faisait l'honneur de l'accepter pour page. Anna pleura en secret, mais se retint par fierté devant son frère et sa mère. Contrairement à quoi Don Alvare s'était attendu, Valentine n'éleva aucune objection au départ de Miguel.

Le marquis de la Cerna tenait de sa famille italienne de vastes domaines coupés de marécages, et dont les revenus rentraient mal. Sur le conseil de ses intendants, il tenta d'acclimater dans sa terre d'Acropoli les meilleurs ceps d'Alicante. Le succès en fut médiocre ; Don Alvare ne se décourageait pas ; tous les ans, il présidait lui-même aux vendanges. Valentine et les enfants l'accompagnaient. Cette année-là, Don Alvare, empêché, pria sa femme de surveiller seule le domaine.

Le voyage durait trois jours. Le carrosse de Donna Valentine, suivi des voitures où s'entassaient les domestiques, roulait sur les pavés inégaux vers la vallée du Sarno. Donna Anna s'était assise en face de sa mère ; Don Miguel, malgré son amour du cheval avait pris place à côté de sa sœur.

ด้วยกันนั้น ไม่ต้องการคำพูดใดๆ ดอนน่าวาล็องตินนั้นมิได้เอ่ยสิ่งใดมากมายนัก แต่รู้ได้โดยสัญชาตญาณอันแม่นยำของผู้ที่เป็นที่รัก แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจ ในหีบเล็กๆใบหนึ่ง ดอนน่าวาล็องตินเก็บบรรดาตราแกะสลักประดับอัญมณีของกรีกที่หลายๆชิ้นประดับประดาด้วยภาพเปลือยเอาไว้ในบางโอกาส หล่อนจะก้าวขึ้นบันไดสองสามชั้นบริเวณช่องหน้าต่างที่เจาะลึกเข้าไปในกำแพง เพื่อให้แสงสุดท้ายของวันส่องพาดผ่านตราแกะสลักที่ประดับด้วยอัญมณีชาร์โดนิคซ์อันสว่างใส เมื่อยามร่างกายของหญิงสาวถูกโอบล้อมด้วยประกายสีทองจากแสงอาทิตย์ยามใกล้จะลับขอบฟ้าที่ลาดเฉียงลงมาสัมผัส หล่อนจะดูราวกับโปร่งแสงประดุจตราแกะสลักอัญมณีของตนเอง

อันนาหลุยส์สายตาลงต่ำ ตามประสาหญิงสาวผู้เคร่งครัด ด้วยความกระดากอายที่พลุ่งพล่านขึ้นมาเมื่อเข้าสู่วัยเหมาะสมแก่การมีครอบครัว ดอนน่าวาล็องตินกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "สิ่งที่งานนั้นเปล่งประกายจากพระผู้เป็นเจ้า"

หล่อนกล่าวกับบุตรและธิดาเป็นภาษาที่สั่น ทั้งสองตอบกลับมาเป็นภาษาสเปน

ในเดือนสิงหาคม คริสตศักราช 1595 ดอนอัลวาร์ประกาศว่าก่อนเทศกาลคริสมาสต์จะมาถึง มิเกลจะต้องเดินทางไปถึงกรุงมาดริด ณ ที่นั่น ดยุคแห่งเมดินา ผู้เป็นญาติห่างๆ จะให้เกียรติรับชายหนุ่มมาเป็นขุนนางคนสนิท อันนาแอบรำไห้ออย่างลับๆ แต่ยามอยู่ต่อหน้ามารดาและน้องชาย หล่อนจะข่มใจไว้ด้วยศักดิ์ศรี ส่วนวาล็องตินนั้น ตรงข้ามกับที่ดอนอัลวาร์คาดไว้ หล่อนมิได้มีคำคัดค้านต่อการเดินทางของมิเกลในครั้งนี้แม้แต่น้อย

ดอนอัลวาร์ผู้ครองตำแหน่งมาควิสเดลาเซร์นาได้รับที่ดินแปลงใหญ่จากครอบครัวทางอิตาลี ซึ่งมีแอ่งน้ำคั่นอยู่เป็นช่วงๆและไม่ได้สร้างรายได้มากมายนัก ด้วยคำแนะนำของผู้ดูแลที่ดิน ดอนอัลวาร์มีคำสั่งให้ทดลองปลูกต้นองุ่นพันธุ์ดีที่สุดจากเมืองอะลิกันเต เพื่อให้ปรับตัวเข้ากับสภาพที่ดินของหมู่บ้านอะโครโปลี ผลที่ได้นั้นต่ำกว่าที่ควร แต่ดอนอัลวาร์ก็ไม่ย่อท้อ ทุกๆปีเขาจะเดินทางไปควบคุมการเก็บองุ่นด้วยตนเอง โดยดอนน่าวาล็องตินและบุตรทั้งสองจะติดตามไปด้วย แต่ในปีนี้ ดอนอัลวาร์ไม่สามารถเดินทางไปได้ จึงขอให้ดอนน่าวาล็องตินเดินทางไปดูแลที่ดินแห่งนี้เพียงลำพัง

การเดินทางกินเวลาสามวัน รถเทียมม้าของดอนน่าวาล็องตินแล่นนำรถที่บรรดาสาวใช้นั่งเบียดกันไปบนทางที่ปูหินไว้อย่างขรุขระ เพื่อมุ่งหน้าสู่หุบเขาเมืองซาริโน ดอนน่าอันน่านั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับมารดา ส่วนดอนมิเกลนั้น แม้จะรักม้า แต่ก็นั่งอยู่ข้างๆผู้เป็นพี่สาว

L'habitation, construite du temps des Angévins de Sicile, avait l'aspect d'un château fort. Vers le commencement du siècle, on y avait adossé une bâtisse crépie à la chaux, sorte de ferme avec son portique empiétant sur la cour intérieure, son toit plat où séchait les fruits du verger, et sa rangée de pressoirs de pierre. L'intendant y logeait avec sa femme toujours grosse et une marmaille d'enfants. Le temps, le manque de réparations, les intempéries avaient rendu inhabitable la grande salle envahie par la surabondance de la ferme. Des tas de raisins déjà confits dans leur propre suc engluaient le carrelage à la moresque, fréquente des mouches ; des bottes d'oignons pendaient aux voûtes ; la farine coulant des sacs s'insinuaient partout avec la poussière ; on était saisi à la gorge par l'odeur du fromage de buffle.

Donna Valentine et ses enfants s'installèrent au premier étage. Les chambres du frère et de la sœur se faisaient face ; par les croisées étroites comme des meurtrières, il lui arrivait d'entrevoir l'ombre d'Anna allant et venant à la lueur d'une petite lampe. Elle se décoiffait, épingle par épingle, puis tendait le pied à une servante pour qu'on lui enlevât sa chaussure. Don Miguel par décence tirait les rideaux.

Les journées, toutes pareilles, se traînaient, chacune longue comme tout été. Le ciel, presque toujours chargé d'un brouillard de chaleur collé pour ainsi dire à la plaine, ondulait de la montagne basse à la mer. Valentine et sa fille travaillaient, dans la pharmacie délabrée, à confectionner des remèdes qu'elles distribuaient aux malariques. Des contretemps retardaient la fin des vendanges ; certains ouvriers atteints par la fièvre, ne quittaient pas leurs grabats ; d'autres, alanguis par le mal, chancelaient dans la vigne comme des hommes ivres. Bien que Donna Valentine et ses enfants ne parlassent jamais, le prochain départ de Miguel les assombrissait tous les trois.

Le soir, dans l'obscurcissement brusque du crépuscule, il mangeait ensemble dans une petite salle d'en bas. Valentine, fatiguée, se couchait de bonne heure ; Anna et Miguel restés seuls se regardaient en silence, et l'on entendait bientôt la voix claire de Valentine appelant sa fille. Alors, ils montaient tous deux l'escalier ; Don Miguel, étendu sur son lit, comptait le nombre de semaines qui les séparaient de

ที่พำนักนั้นมีลักษณะเป็นปราสาทป้อมปราการซึ่งถูกสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยราชวงศ์
 อองแฌแห่งอาณาจักรซิซิลี ในช่วงต้นศตวรรษ มีการสร้างตึกขนาดใหญ่ที่ฉาบด้วยปูนขาวขึ้น
 โดยหันหลังชนกับตัวปราสาท ตึกนี้มีลักษณะเป็นโรงเก็บผลผลิต ทางเข้าที่ทอดยาวสู่ตัวตึกกิน
 พื้นที่เข้าไปถึงลานด้านในและประดับด้วยทิวเสาระเบียงเรียงราย ส่วนหลังคานั้นมีลักษณะเรียบ
 และมีผลไม้จากสวนตกค้างอยู่ ทั้งยังมีเครื่องคั้นน้ำองุ่นที่ทำจากหินตั้งเป็นแถวเรียงราย ผู้ดูแล
 ที่ดินอาศัยอยู่ที่นั่นกับภรรยาผู้มีรูปร่างอวบอ้วนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรและยังมีลูกๆหลายคนที่ส่งเสียง
 ร้องกระจองอแง ทั้งกาลเวลา การขาดการบำรุงรักษาและสภาพอากาศอันเลวร้ายทำให้ห้องโถง
 ใหญ่ซึ่งถูกรุกรานจากบรรดาพืชผลที่กองอยู่เต็มล้นนั้นไม่เหมาะแก่การอยู่อาศัย องุ่นที่กองอยู่กับ
 พื้นจมอยู่ในน้ำหวานที่ซึมออกมา ทำให้พื้นกระเบื้องอาหรับเหนียวเหนอะหนะและมีแมลงวัน
 ตอมเต็มไปหมด บนเพดานโค้งมีหัวหอมที่ร้อยเป็นพวงๆห้อยอยู่ แป้งสาลีที่ร่วงออกมาจาก
 กระสอบนั้นก็ค่อยๆไหลปนกับฝุ่นฟุ้งกระจายไปทั่ว กลิ่นอันอบอวลของเนยแข็งที่ผลิตจากนม
 กระบือนั้นก็ทำให้รำลึก

ดอนน่าวาล็องตินและลูกทั้งสองเข้าพักที่ชั้นสอง ห้องพักของสองพี่น้องอยู่ตรง
 ข้ามกัน มิเกลสามารถมองเห็นเงาของอันนาที่เคลื่อนไหวไปมาอยู่ในแสงสลัวๆตะเกียงดวงเล็ก ผ่าน
 ทางหน้าต่างแคบๆราวกับช่องปี่น้ หล่อนสยายผม ค่อยๆแกะเข็มปักผมออกทีละตัว จากนั้นก็
 เขี่ยดราให้สาวใช้ถอดรองเท้าออกให้ ดอนมิเกลดึงผ้ามาปิดลงด้วยความรู้สึกกระดากอาย

แต่ละวันผ่านไปอย่างไม่มีอะไรแตกต่าง ดำเนินไปอย่างยืดเยื้อและเนิ่นนานราว
 กับฤดูร้อนทั้งฤดู ท้องฟ้าที่หนักอึ้งไปด้วยหมอกร้อนซึ่งดูราวกับเกาะติดอยู่กับพื้นที่ราบเกือบจะ
 ตลอดเวลานั้น แม้ตัวปกคลุมอยู่เหนือภูเขาเตี้ยๆไปจนถึงท้องทะเลไพศาล ในห้องจ่ายยาอันทรุด
 โทรม วาล็องตินและอันนาต่างมุงม้านตระเตรียมยาเอาไว้แก่ให้บรรดาผู้ที่ป่วยเป็นมาลาเรีย
 เหตุการณ์อันไม่คาดคิดต่างๆทำให้การเก็บองุ่นล่าช้า คนงานจำนวนหนึ่งจับไข้ ได้แต่นอนชมอยู่
 บนเตียงซอมซ่อ ส่วนคนอื่นๆก็อ่อนแรงจากความป่วยไข้ เดินโซเซไปตามไร่องุ่นราวกับคนเมา
 ส่วนดอนน่าวาล็องตินและบุตรทั้งสองนั้น แม้จะมีได้พูดจากันเกี่ยวกับเรื่องที่มีเกลจะต้องเดินทาง
 จากไป แต่เรื่องนี้ก็ทำให้ทั้งสามจมอยู่ในความหมองหม่น

ทุกๆเย็น เมื่อความมืดของยามพลบค่ำกรายเข้ามาอย่างไม่ทันรู้ตัว ทั้งสามจะ
 รับประทานอาหารร่วมกันในห้องโถงเล็กๆชั้นล่าง วาล็องตินซึ่งมีอาการเหนื่อยอ่อนเข้านอนแต่
 หัวค่ำ เหลือเพียงอันนากับมิเกลที่นั่งมองกันอยู่เงียบๆตามลำพัง ผ่านไปสักพัก เมื่อได้ยินเสียง
 กังวานใสของดอนน่าวาล็องตินเรียกหาอันนา ทั้งสองจึงจะเดินขึ้นบันไดไปด้วยกัน จากนั้น ดอน
 มิเกลจึงทอดกายลงบนเตียง คอยนับจำนวนสัปดาห์ที่เหลือก่อนถึงวันเดินทางจะมาถึง และแม้ว่า

son départ, et, bien qu'il en souffrit, sentait avec soulagement que l'approche de ce voyage l'éloignait déjà des siens.

Des troubles avaient éclaté en Calabre ; Donna Valentine enjoignait à son fils de ne pas trop s'écarter du village et du château. Le mécontentement couvait dans le menu peuple contre les officiers et les intendants espagnols, mais certains moines surtout s'agitaient dans leurs pauvres monastères perchés à flanc de montagne. Les plus lettrés, ceux qui avaient étudié quelques années à Nola ou à Naples, pensaient au temps où ce pays était terre grecque, plein de marbres, de dieux, de belles femmes nues. Les plus hardis niaient ou maudissaient Dieu, et complotaient, disait-on, avec les pirates turcs qui jetaient l'ancre au fond des criques. On parlait d'étranges sacrilège, de christs foulés aux pieds et d'hosties portées entre les parties viriles pour augmenter la vigueur ; une bande de moines avait enlevé et séquestre dans le couvent une partie de la jeunesse d'un village, et l'endoctrinait de l'idée que Jésus avait charnellement aimé Madeleine et saint Jean. Valentine ne arrêtait d'un mot les racontars faits chez l'intendant ou à la cuisine. Miguel y repensait souvent malgré soi, puis les chassait de son esprit, comme on s'épouille d'une vermine, troublé pourtant à la pensée de ces hommes que leur désir emportait assez loin osassent tout. Anna avait horreur du Mal, mais parfois, dans le petit oratoire, devant l'image de Madeleine défaillant aux pieds du Christ, elle songeait qu'il devait être doux de serrer dans ses bras ce qu'on aime, et que la sainte brûlait sans doute d'être relevée par Jésus.

Certains jours, passant outre aux interdictions de Donna Valentine, Miguel se levait à l'aube, sellait lui-même son cheval, et se lançait à l'aventure très loin dans les terres basses. Le sol s'étendait noir et nu ; des buffles immobiles, couchés par masses sombres, semblaient dans l'éloignement des blocs de rochers dévalés des montagnes ; des monticules volcaniques bossuaient la lande ; le grand vent passait toujours. Don Miguel, voyant la boue grasse rejaillir sous les sabots de son cheval, freinait brusquement au bord d'un marécage.

จะรู้สึกทรมาน แต่ดอนมิเกลก็ยังโง่งมใจที่การเดินทางซึ่งกำลังจะมาถึงในเวลาอันใกล้นี้ทำให้เขาได้รู้สึกราวออกมาห่างจากมารดาที่พี่สาวแล้ว

ความวุ่นวายปะทุขึ้นที่แคว้นกาลาเบรีย ดอนนำวาล็องตินสั่งห้ามมิเกลมิให้ไปไกลจากอาณาเขตหมู่บ้านและปราสาทที่พำนัก ความไม่พอใจต่อเหล่าทหารและเจ้าหน้าที่ชาวสเปนแผ่กระจายไปในหมู่บ้านผู้ยากจน โดยเฉพาะมีพระจำนวนหนึ่งออกมาเคลื่อนไหวอยู่ตามสำนักสงฆ์อันเก่าเฒ่าที่ตั้งอยู่ตามไหล่เขา พวกพระที่รู้หนังสือมากที่สุด ซึ่งหมายถึงพวกที่ได้เคยเล่าเรียนที่เมืองโนล่ำหรือเมืองเนเปิลส์เป็นเวลาสองสามปีต่างก็คิดถึงช่วงเวลาที่ดินแดนนี้ยังอยู่ในแผ่นดินของพวกกรีก ดารดาฯไปด้วยรูปปั้นหินอ่อน เทพเจ้าและหญิงงามเปลือยกาย ส่วนพวกที่กล้าบ้าบิ่นถึงขีดสุดก็ปฏิเสธและสาปแช่งพระเจ้า และยังว่ากันว่าพวกนั้นแอบวางแผนกับโจรสลัดชาวตุรกีที่ทอดสมอเรืออยู่ในอ่าวเล็กๆ ผู้คนต่างพูดถึงการลบล้างศาสนาอย่างประหลาดๆ อีกทั้งการเหยียบย่ำพระคริสต์ไว้ใต้ฝ่าเท้าและการนำเอาแผ่นปังไปเหน็บไว้บริเวณที่แสดงความเป็นชายเพื่อเพิ่มความคึกคะนอง พระกลุ่มหนึ่งจับเอาหนุ่มสาวในหมู่บ้านส่วนหนึ่งไปขังไว้ในสำนักชีและล้างสมองให้เชื่อว่าพระเยซูนั้นหลงไหลแม่รี แม็กดาลีนและนักบุญจอห์นในทางกามราคะ วาล็องตินนั้นสั่งให้บรรดาผู้ดูแลที่ดินและพวกที่ทำงานในครัวหุดคำซุบซิบนินทาในทันที ส่วนมิเกลนั้นกลับคอยจะคิดถึงเรื่องของคนเหล่านั้นพูดกันอยู่บ่อยครั้งทั้งๆ ที่ไม่อยากจะคิด จากนั้นก็ไถ่ถอนออกไปจากห้วงความคิดราวกับไถ่ถอนไถ่ถอนออกจากตัว แต่อย่างไรก็ตาม เขารู้สึกปั่นป่วนเมื่อคิดถึงพวกคนที่ถูกความปรารถนาพัดพาให้เตลิดไปไกลจนไม่กลัวสิ่งใด ส่วนอันนั้นนั้น แม้จะหวาดกลัวต่อบาป แต่บางครั้ง เมื่ออยู่ในโบสถ์เล็กๆ เบื้องหน้าภาพวาดที่แม่รี แม็กดาลีนทอดกายอ่อนระทวยอยู่แทบพระบาทของพระเยซูคริสต์ หญิงสาวจะคิดว่าพระองค์จะต้องมีความสุขที่ได้โอบกอดผู้เป็นที่รักไว้ในอ้อมแขน ส่วนนักบุญแม่รี แม็กดาลีนก็คงจะมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะให้พระเยซูรั้งกายหล่อนขึ้นมา

มีหลายๆ วันที่มิเกลฝ่าฝืนคำสั่งของดอนนำวาล็องติน ชายหนุ่มตื่นในยามรุ่งสาง ใส่อานม้าด้วยตนเองและควบทะยานออกไปผจญภัยบนเส้นทางอันยาวไกลในดินแดนที่อยู่ต่ำลงไป ผืนดินที่ทอดตัวอยู่นั้นเป็นสีดำเข้มและไม่มีสิ่งใดปกคลุม บรรดากระเบื้องที่หมอบนึ่งไม่ขยับเขยื้อนเป็นกลุ่มๆ นั้น เมื่อมองจากที่ไกลดูละม้ายคล้ายก้อนหินที่อยู่ลึกกลงไปในหุบเขา เนินภูเขาไฟเตี้ยๆ โค้งตัวอยู่เหนือผืนดิน สายลมแรงพัดมาอยู่ตลอดเวลา ดอนมิเกลเหลือบเห็นก้อนโคลนหนาที่ทะลักออกมาจากเกือกม้าทั้งสองข้าง จึงหยุดม้าลงอย่างกะทันหันที่ริมบึงน้ำแห่งหนึ่ง

Une fois, juste avant le coucher du soleil, il atteignit une colonnade dressée devant la mer. Des fûts stries gisaient comme de gros troncs d'arbres ; d'autres, tout debout, doublés horizontalement par leur ombre, se dressaient sur le ciel rouge ; la mer embrumée et pâle se devinait par derrière. Miguel attacha son cheval au fût d'une colonne et se mit à marcher dans ces ruines dont il ne savait pas le nom. Encore étourdi par le long galop dans les landes, il éprouvait ce sentiment de légèreté et de mollesse qu'on a parfois dans les rêves. La tête pourtant lui faisait mal. Il savait vaguement qu'il était dans une de ces villes où avaient vécu les sages et les poètes dont leur parlait Donna Valentine ; ces gens-là avaient vécu sans l'angoisse de l'Enfer béant sous les pas, qui saisissait de moments en moments Don Alvare, aussi prisonnier à sa manière que les détenus du Fort Saint-Elme ; ils avaient pourtant eu leurs lois. Même en ce temps-là, des unions qui sûrement avaient dû paraître légitimes aux rejetons d'Adam et d'Eve, au début des jours, avaient été ensuite sévèrement punies ; il y avait eu un certain Caunus qui avait fui de pays en pays les avances de la douce Byblis... Pourquoi pensait-il à ce Caunus, lui que personne n'avait encore sollicité d'amour ? Il se perdait dans ce dédale de pierres écroulées. Sur les marches de ce qui était sans doute un temple, il aperçut une fille assise. Il se dirigea vers elle.

Ce n'était peut-être qu'une enfant mais le vent et le soleil avait labouré sa figure. Don Miguel remarqua ses yeux jaunes, qui l'inquiétèrent. Sa peau et son visage étaient gris comme la poussière, et sa jupe découvrait jusqu'aux genoux ses jambes et ses pieds nus posés sur les dalles.

- Ma sœur, dit-il, trouble malgré lui par cette rencontre dans la solitude, comment s'appelle cet endroit ?

- Je n'ai pas le frère, dit la fille. Il y a beaucoup de noms qu'il est meilleur de ne pas savoir. Ce lieu est mauvais.

- Tu y sembles à l'aise.

- Je suis chez mon peuple.

Elle avança les lèvres avec un sifflement bref, et d'un orteil, comme pour faire signe, pointa vers un interstice entre les pierres. Une étroite tête triangulaire jaillit de la fissure. Don Miguel écrasa la vipère sous sa botte.

ครั้งหนึ่ง ในช่วงก่อนที่พระอาทิตย์จะตกดิน ดอนมิเกลมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีทิวเขาเรียงรายอยู่ริมทะเล ลำต้นเสาซึ่งมีรอยขีดข่วนนั้น ส่วนหนึ่งล้มระเนระนาดราวกับท่อนซุง ส่วนเสาอื่นๆที่ยังคงตั้งตระหง่านพุ่งสูงขึ้นไปในท้องฟ้าสีแดงนั้นก็ทอดเงาทอดทับขนานอยู่ตามแนวถนน ทะเลสีซีดที่มีหมอกปกคลุมนั้นเลื่อนกลางอยู่เบื้องหลัง มิเกลล่ำมำไว้ที่เสาต้นหนึ่งและเริ่มเดินไปตามซอกปรักหักพังซึ่งเขาเองก็มีทราบว่าเป็นที่ใด ชายหนุ่มยังคงเหม่อลอยจากการควบมั่วเป็นระยะทางไกลผ่านดินแดนต่างๆ เขาเกิดความรู้สึกตัวเบาและเฉื่อยชา อันเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นบางเวลายามหลับฝัน แต่อย่างไรก็ตาม มิเกลรู้สึกปวดศีรษะ ชายหนุ่มคล้อยคล้าคลบคลาว่ากำลังอยู่ในเมืองหนึ่งในบรรดาเมืองที่เคยเป็นแหล่งพำนักของบรรดานักปราชญ์และกวีที่ดอนน่าวาดลงดินเคยเล่าให้ฟัง คนเหล่านั้นใช้ชีวิตโดยปราศจากความหวาดกลัวต่อขุมมรกตที่เป็ดรออยู่ใต้ฝ่าเท้า ขุมมรกตที่บางครั้งบางครั้งก็เข้าเกาะกุมใจของดอนอัลวาร์ ซึ่งโดยลักษณะแล้วก็เหมือนนักโทษในป้อมปราการแซนต์แอล์มที่มีกฎเป็นของตนเอง แม้ว่าในเวลานั้น ในช่วงแรกเริ่มของโลก การแต่งงานระหว่างผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากอดัมและอีวาเหมือนกันนั้นดูจะไม่ผิดกฎหมายอย่างแน่นอน แต่ก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรงในภายหลัง เคนันสนั่นใจ ผู้ที่หลบหนีการเสนอตัวของบิบลิสผู้อ่อนหวานจากประเทศนั้นไปยังประเทศนี้... แต่เขาจะเป็นอย่างเคนันส์ได้อย่างไร ทำไม ในเมื่อเขายังไม่มีใครมาเสนอความรักให้เลย ชายหนุ่มเดินทางอยู่ในซากหินหักพังอันวาววน เหนือชั้นบันไดของสิ่งที่อาจเคยเป็นวิหารนั้น เขามองเห็นเด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ มิเกลเดินตรงเข้าไปหาหล่อน

หล่อนอาจเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่ง แต่ลมและแสงแดดทำให้ใบหน้าของหล่อนหยาบกร้าน ดอนมิเกลสังเกตเห็นว่าดวงตาของหล่อนเป็นสีเหลือง ซึ่งทำให้เขากังวล ผิวพรรณและหน้าตาของหล่อนนั้นเป็นสีเทาราวกับผงฝุ่น หญิงสาวสวมชุดกระโปรงที่คลุมไว้แค่เพียงเข่า และเท้าเปลือยเปล่าทั้งสองของหล่อนวางอยู่บนหินปูพื้น

"น้องสาว" มิเกลเรียกหล่อน การพบกันตามลำพังทำให้เขาารู้สึกกังวลใจอย่างไม่ควรจะเป็น "ที่นี่คือที่ใดหรือ"

"เราไม่มีพี่ชาย" เด็กสาวกล่าว "มีชื่อหลายชื่อที่ไม่รู้เสียดีกว่า สถานที่แห่งนี้ช่างเลวร้าย"

"แต่เจ้าก็ดูไม่เดือดร้อนนี่"

"เราอยู่ในที่ของคนของเรา"

หล่อนห่อริมฝีปากและผิวเป็นเสียงสั้นๆ หัวแม่เท้าข้างหนึ่งชี้ไปทางซอกหินราวกับเป็นการส่งสัญญาณ หัวแควรูปสามเหลี่ยมโผล่ออกมาจากรอยแยกนั้น ดอนมิเกลใช้เท้าขยี้อสรพิษนั้นจนตายคาครองเท้าบูท

- Dieu me pardonne, dit-il. Serais- tu sorcière ?

- Mon père était siffleur de reptiles, dit la fille. Pour vous servir. Et il gagnait gros. Car les vipères, Monseigneur, ça rampe partout, sans compter celles qu'on a au cœur.

Alors seulement, Miguel crut s'apercevoir que le silence était plein de frémissements, de froissements, de coulées ; toutes sortes de bêtes à poison rampaient dans l'herbe. Des fourmis couraient ; des araignées tissaient leurs toiles entre les deux fûts. Et d'innombrables yeux jaunes comme ceux de la fille étoilaient la terre.

Don Miguel voulut faire un pas en arrière, et n'osa.

- Allez, Monseigneur, dit la fille. Et rappelez-vous qu'il y a des serpents ailleurs qu'ici.

Don Miguel rentra tard au château d'Acropoli. Il voulut savoir du fermier le nom de la ville en ruine ; l'homme en ignorait l'existence. En revanche, Miguel apprit que, vers le soir, Donna Anna, occupée à trier des fruits, avait aperçu une vipère dans la paille. Elle avait crié : la servante, accourue, avait tué la bête d'un coup de pierre.

Cette nuit-là, Miguel eut un cauchemar. Il était couché les yeux ouverts. Un énorme scorpion sortait du mur, puis un autre, un autre encore ; ils grimpaient le long du matelas, et les dessins enchevêtrés qui bordaient sa couverture se transformaient en nœuds de vipères. Les pieds bruns de la fille y reposaient paisiblement comme sur un lit d'herbes sèches. Ces pieds avançaient en dansant ; Miguel les sentait marcher sur son cœur ; à chaque pas, il les voyait devenir plus blancs ; ils touchaient maintenant l'oreiller. Miguel, se penchant pour les embrasser, reconnaissait les pieds d'Anna, nus dans leurs mules de satin noir.

Un peu avant matines, il ouvrit la fenêtre et s'accouda pour respirer. Un petit vent frais, qui soufflait du golfe, glaçait la sueur. Les croisées d'Anna étaient ouvertes ; Don Miguel s'entêtait à regarder, de l'autre côté, un troupeau de chèvres qu'on menait paître le long des murs ; il les comptait avec une obstination maniaque ;

"พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานอภัยแก่ลูกด้วย" เขากล่าว "เจ้าเป็นแม่มดหรือหรือนี่"

"บิดาของเราเป็นผู้เรียกอสรพิษ" หล่อนพูด "เราสามารถรับใช้ท่านได้และมีรายได้ดี เพราะท่านก็ทราบดินะนายท่าน ว่างูพิษนั้นเลื้อยไปได้ทุกที่ ซึ่งยังไม่นับรวมถึงงูที่อยู่ในใจคน"

บัดนั้นเอง มิเกลก็เหมือนจะตระหนักได้ว่าความเจ็บงั้นนั้นเต็มไปด้วยการสั่นไหว เสียงเสียดสีกับพื้นหญ้าและการลื่นไถล สัตว์มีพิษทุกชนิดต่างได้คลานอยู่บนพื้นหญ้า ฝูงมดวิ่งพล่าน แมงมุมชักใยอยู่ระหว่างต้นไม้สองต้น ทั้งยังมีดวงตาสีเหลืองเหมือนดวงตาของเด็กผู้หญิงผู้นั้นกลาดเกลื่อนอยู่ตามพื้นจนนับไม่ถ้วน

ดอนมิเกลอยากจะถอยออกไปสักก้าวจากที่แห่งนี้ แต่ก็มึนงง

"ไปเกิด นายท่าน" เด็กสาวเอ่ยขึ้น "และโปรดจำไว้ว่าที่แห่งนี้นั้นก็มึนงง ไม่ใช่แต่เพียงที่นี้เท่านั้น"

ดอนมิเกลกลับมาถึงปราสาทในอะโครโปลีในเวลาเย็นมากแล้ว เขาสอบถามจากชาวนาว่าเมืองที่เหลือเพียงซากปรักหักพังนั้นมีชื่อว่าอะไร แต่ผู้คนกลับไม่เคยรู้ว่ามันมีสถานที่เช่นนี้อยู่ด้วย นอกจากนั้น มิเกลกลับได้ทราบว่า ในช่วงเย็น ขณะที่ดอนนาอันนากำลังยุ่งอยู่กับการคัดผลไม้อยู่นั้น หล่อนพบงูตัวหนึ่งในกองฟาง จึงร้องตะโกนออกมา สาวใช้ที่รีบวิ่งมาดูจึงเอาก้อนหินทุบงูจนตาย

ราตรีนั้น มิเกลฝันร้าย ชายหนุ่มฝันว่ากำลังนอนหลับอยู่บนเตียง แมงป่องยักษ์ตัวหนึ่งคลานออกมาจากกำแพง จากนั้นก็อีกตัว แล้วก็อีกตัว มันไต่ไปตามที่นอน ลายที่เป็นรูปพันกันไปตามชายผ้าห่มนั้นกลายสภาพเป็นขดงูพิษ เถ้าตี่น้ำตาลทั้งสองของเด็กสาวผู้นั้นวางอยู่บนตัวพวกมันอย่างสงบนิ่ง ราวกับวางอยู่บนที่นอนหญ้าแห้ง เถ้าคูนั่นก้าวมาข้างหน้าในจังหวะร้ายรำ มิเกลรู้สึกว่ามันย่ออยู่บนหัวใจของเขา แต่อย่างก้าวที่เคลื่อนไหวเข้ามา ชายหนุ่มเห็นว่าเท่านั้นขาวขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้มันสัมผัสอยู่ที่หมอนของเขา มิเกลซึ่งกำลังเอียงตัวไปเพื่อจะจุ่มพิตเท่านั้นก็ขึ้นมาได้ว่ามันเป็นเท้าอันเปลือยเปล่าของอันนาในรองเท้าแตะผ้าซาตินสีดำ

ก่อนรุ่งสางเล็กน้อย มิเกลเปิดหน้าต่างออกและทำข้อศอกอยู่ตรงนั้นเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ สายลมเย็นเบาๆ ที่โชยมาจากอ่าวเนเปิลส์พัดให้เหงื่อแห้ง หน้าต่างห้องของอันนานั้นเปิดอยู่ ดอนมิเกลพยายามฝืนมองไปอีกด้านหนึ่ง เป็นภาพของฝูงแกะที่มีคนพาไปกินหญ้าตามแนวกำแพง เขาฝืนนับจำนวนพวกมันอย่างตื้อตึง ชายหนุ่มรู้สึกมึนงง จนในที่สุดก็

il s'embrouilla ; il finit par tourner la tête. Donna Anna était à son prie-Dieu. En se haussant, il crut voir entre le linge de nuit et le satin de la mule la pâleur dorée d'un pied nu. Anna le salua d'un sourire.

Il passa dans la galerie pour se laver. Le froid de l'eau, en le réveillant tout à fait, le calma.

D'autres rêves vinrent. Il n'arrivait plus, le matin, à bien les distinguer de la réalité. Il se fatiguait dans l'espoir de mieux dormir.

Souvent, dans la solitude, il s'orientait vers les ruines. Arrivé en vue des colonnades, il tournait bride ; quelquefois, pourtant, entraîné malgré lui, ou honteux de lui-même, il y entraît. De petits lézards se poursuivaient dans l'herbe. Jamais Don Miguel n'aperçut pas de vipère, et la fille n'était pas là.

Il s'informa d'elle. Les paysans la connaissaient tous. Son père, natif de Lucera, était de race sarrasine ; la fille avait hérité du charme ; elle allait de village en village, bien reçu dans les fermes qu'elle débarrassait de leur vermine. La crainte d'un maléfice, et peut-être, inconnu de lui-même, l'instinct d'une race matinée de sang more, l'empêchèrent de nuire à cette fille sarrasine.

Il se confessait tous les samedis à un ermite du voisinage, homme pieux et de bonne renommée. Mais on ne se confesse pas de ses rêves. Comme sa conscience était mal à l'aise, il s'étonnait de n'avoir à se reprocher aucune faute. Il mettait son énervement au compte de son prochain départ pour l'Espagne. Pourtant il ne s'y préparait plus guère.

Au retour d'une longue course, un jour qu'il faisait fort chaud, il descendit de cheval et s'agenouilla pour boire à même une source. Un mince filet giclait d'un trou d'eau à quelques pas de la route ; quelques hautes herbes poussaient de leur mieux autour de cette fraîcheur. Don Miguel s'allongea pour boire à même la terre, comme un animal. Un froissement se fit dans les buissons ; il sursauta en voyant paraître la fille sarrasine.

- Ha, fausse serpente !

ต้องหันกลับมามองที่ห้องของดอนน่าอันนา หญิงสาวคุกเข่าอยู่ที่คุกเข่าสวดมนต์ ในระหว่างเขายืดตัวขึ้นนั้น มิเกลคิดว่าตนเองมองเห็นเท้าเปล่าเปลือยอันขาวผุดผ่องของอันนาข้างหนึ่งอยู่ระหว่างชายเสื้อนอนและรองเท้าแตะผ้าซาติน หญิงสาวยิ้มให้เขาเป็นการท้าทาย

มิเกลเดินไปตามทางเดินเพื่อไปชำระล้างร่างกาย น้ำเย็นจัดนั้นช่วยปลุกเขาให้รู้สึกตื่นเต็มที่ ทั้งยังทำให้สงบลงอีกด้วย

ความฝันอื่นๆยังคงมาเยือนดอนมิเกล จนเมื่อตื่นมาในรุ่งเช้า ชายหนุ่มไม่สามารถแยกความฝันออกจากความเป็นจริงได้ เขารู้สึกเหนื่อยล้า โดยหวังว่าจะนอนหลับได้ดีกว่านี้

บ่อยครั้ง เมื่ออยู่โดดเดี่ยวตามลำพัง มิเกลจะมุ่งหน้าไปยังซากปรักหักพังแห่งนั้น ครั้นเมื่อเดินทางไปจนมองเห็นเสาที่ยืนเรียงรายอยู่ไกลๆ เขาก็ดึงบังเหียนกลับ อย่างไรก็ตาม บางเวลา ชายหนุ่มก็ถูกดึงดูดเข้าไปที่นั่นทั้งๆที่ไม่เต็มใจหรือไม่ก็ละอายแก่ใจ กิ่งก้านเล็กๆวิ่งไล่ตามกันอยู่บนพื้นหญ้า ทว่าดอนมิเกลกลับไม่เคยเห็นงูพิษอีก และเด็กหญิงผู้นั้นก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นเช่นกัน

เขาสอบถามถึงหล่อน พวกชาวนาซารุต่างรู้จักหล่อนกันทุกคน บิดาของเด็กหญิงมีพื้นเพเป็นชาวเมืองลูเซรา เขามีเชื้อสายมุสลิม เด็กสาวสืบทอดเวทมนต์มาจากผู้เป็นพ่อ หล่อนเดินทางจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง ได้รับการต้อนรับอย่างดีตามฟาร์มที่หล่อนช่วยกำจัดแมลงต่างๆออกไป ความกลัวจากการถูกสาปแช่งและการที่เขาไม่รู้จักรัฐธรรมนูญของเผ่าพันธุ์ที่มีเลือดอาหรับผสมซึ่งดอนมิเกลยังไม่รู้จักนั้น ทำให้ดอนมิเกลไม่อยากจะไปรบกวนเด็กสาวมุสลิมผู้นี้

ทุกวันเสาร์มิเกลจะไปสวดภาวนากับนักบวชที่บำเพ็ญศีลอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ชายผู้นี้เคร่งศาสนาและมีชื่อเสียงในทางที่ดี แต่คนเรามักจะไม่สวดภาวนาความฝันของตน มิเกลนั้นรู้สึกแปลกใจที่ไม่ได้ดำเนินตนเองด้วยข้อหาใดๆเลย แม้ว่าลึกๆแล้ว เขายังคงรู้สึกไม่สบายใจอยู่ ชายหนุ่มมองว่าความหวนวิตกเกิดจากการที่เขาจะต้องเดินทางไปสเปนในเร็วนี้ แต่อย่างไรก็ตาม เขากลับยังไม่ได้เตรียมตัวสักเท่าใดนัก

ในวันที่อากาศร้อนจัดวันหนึ่ง ระหว่างกลับจากการขี่ม้าเป็นระยะทางยาวไกล มิเกลลงจากหลังม้าและคุกเข่าลงดื่มน้ำจากต้นน้ำโดยตรง ห่างจากถนนไปไม่กี่ก้าว มีน้ำสายบางๆพุ่งออกมาจากตาน้ำ ภูเขาต้นสูงสองสามชนิดขึ้นเติบโตอย่างเต็มที่อยู่บริเวณรอบๆแหล่งน้ำอันสดชื่นนั้น ดอนมิเกล นอนราบลงกับพื้นเพื่อดื่มน้ำจากผืนดินเหมือนกับที่พวกสัตว์ทำ ชายหนุ่มได้ยินเสียงสวดสาปแช่งขึ้นที่พุ่มไม้ เขาติดตัวขึ้นเมื่อเห็นเด็กหญิงมุสลิมผู้นั้นปรากฏตัว

"โอ ที่แท้ก็อุปโลก"

- Méfiez-vous, Monseigneur, dit la détentrice du charme. L'eau rampe, se tord, frétille et miroite, et son venin vous glace le cœur.

- J'ai soif, fit Don Miguel.

Il n'était encore assez près du rond formé par la source pour apercevoir, dans l'eau faiblement remuée, le reflet de l'étroit visage aux yeux jaunes. La voix de la fille s'était faite sifflante :

- Monseigneur, crut-il entendre, votre sœur vous attend près d'ici avec une coupe pleine d'eau pure. Vous boirez ensemble.

Don Miguel chancelant remonta à cheval. La fille avait disparu, et ce qu'il avait pris pour une présence et des paroles n'était que des fantômes. Sans doute avait-il la fièvre. Mais peut-être la fièvre permet-elle de voir et d'entendre ce qu'autrement on ne voit et n'entend pas.

Le souper fut morne. Don Miguel, les yeux baissés sur la nappe, croyait sentir le regard de Valentine posé sur lui. Comme toujours, elle ne se nourrissait que de fruits, de légumes et d'herbes, mais elle paraissait ce soir-là à peine capable de porter ces aliments à ses lèvres. Anna ne parlait ni ne mangeait.

Don Miguel, que l'idée d'aller s'enfermer dans sa chambre effrayait, proposa d'aller respirer sur l'esplanade.

Le vent était tombé avec la chute de la lumière. La chaleur avait crevassé la terre du jardin ; les étroites flaques luisantes des marécages s'éteignaient une à une ; on n'apercevait les feux d'aucun village ; sur le noir dense des montagnes et de la plaine se bombaient la noirceur limpide du ciel. Le ciel, le ciel de diamant et de cristal, tournait lentement autour de pôle. Tous trois, la tête renversée, regardaient. Don Miguel se demandait quelle planète néfaste se levait pour lui dans son signe, qui était le Capricorne. Anna, sans doute, pensait à Dieu. Valentine songeait peut-être aux sphères chantantes de Pythagore.

Elle dit :

- Ce soir, la terre se souvient...

Sa voix était claire comme une cloche d'argent. Don Miguel hésita s'il ne vaudrait pas mieux faire part de ses angoisses à sa mère. En cherchant ses mots, il se

"โปรดจงอย่าวางใจ นายท่าน" เด็กหญิงผู้มีเวทมนต์พุดขึ้น "สายน้ำเลาะเลื้อย คดเคี้ยว บิดไปมาและสะท้อนประกายระยับ แต่พิษของมันทำให้หัวใจของท่านหยุดเต้นได้"

"เรากระหายน้ำ" ดอนมิเกลตอบ

ชายหนุ่มยังไม่ทันจะเข้าไปใกล้แอ่งน้ำที่เกิดจากตาน้ำจนพอที่จะมองเห็นเงาสะท้อนของใบหน้าแคบที่มีดวงตาสีเหลืองอันสะท้อนอยู่บนผิวน้ำที่กระเพื่อมเบาๆนั้น เด็กสาวส่งเสียงกระซิบซู่ฟ่อๆ

"นายท่าน" มิเกลแน่ใจว่าเขาได้ยินเช่นนั้น "พี่สาวของท่านรออยู่ไม่ห่างจากที่นี่ พร้อมด้วยถ้วยที่บรรจุน้ำสะอาดเอาไว้เต็ม พวกท่านจะดื่มน้ำด้วยกัน"

ดอนมิเกลชวนเชกกลับขึ้นหลังม้า เด็กสาวคนนั้นหายไปแล้ว สิ่งที่เขาคิดว่ามีตัวตนและคำพูดที่ได้ยินนั้น กลายเป็นเพียงแค่ความเพ้อฝัน บางที่เขาอาจจะมีไข้และอาการไข้นั้นก็อาจจะทำให้เห็นหรือได้ยินสิ่งที่เรามองไม่เห็นหรือไม่ได้ยินในเวลาปกติ

อาคารมื่อค่านั้นมีบรรยากาศหมองหม่น ดอนมิเกลนั้นแม้จะหลุบตาต่ำลงมองผ้าปูโต๊ะ แต่ก็ยังรับรู้ได้ถึงสายตาของวาล็องตินที่จ้องมาที่ตน หล่อนรับประทานแต่ผลไม้ ผักและสมุนไพรต่างๆตามเคย แต่ค่านี้นี้ ดูเหมือนว่าหล่อนแทบจะไม่สามารถแตะอาหารเหล่านั้นได้เลย ส่วนอันนานั้น ทั้งไม่พูดไม่จาและไม่รับประทานอาหาร

เมื่อคิดว่าจะต้องเข้าไปซังตัวเองตามลำพังในห้องนอนนั้นทำให้ดอนมิเกลรู้สึกกลัว ชายหนุ่มจึงออกความเห็นให้ขึ้นไปปรับอากาศบริสุทธิ์ที่ลานบนปราสาท

สายลมโชยอ่อนลงพร้อมกับแสงของวันที่จางไป ความร้อนทำให้พื้นดินในสวนแต่กระแง แสงที่สะท้อนจากผิวน้ำในแอ่งน้ำค่อยๆดับลงไปทีละแห่ง แสงไฟจากหมู่บ้านก็ไม่มีให้เห็นแม้สักแห่งเดียว ห้องฟ้ายามค่ำคืนอันกระจางไสนั้นโค้งตัวอยู่เหนือความมืดหนาที่บงกชเขาและผืนที่ราบ ฟากฟ้า ห้องนกเขาแห่งเกล็ดเพชรเกล็ดแก้วกำลังหมุนอย่างเชื่องช้าไปรอบหัวฟ้า ทั้งสามแห่งนั้นขึ้นจ้องมอง ดอนมิเกลสงสัยว่าดวงดาวอันเลวร้ายดวงใดที่โคจรขึ้นมาในราศีเกิดของเขา ซึ่งก็คือราศีมังกร อันนานั้น บางทีหล่อนอาจกำลังระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า ส่วนดอนนาวาล็องตินก็อาจกำลังครุ่นคิดถึงทฤษฎีวงกลมสิบวงรอบดวงอาทิตย์ที่ปลดปล่อยท่วงทำนองดนตรีออกมาตามที่พีธาโกรัสได้กล่าวไว้

หล่อนพุดขึ้นว่า

"ค่านี้นี้ แผ่นดินจดจำ..."

เสียงของหล่อนนั้นใสราวระฆังเงิน ดอนมิเกลรู้สึกถึงเล เขาจะเล่าเรื่องราวความกังวลต่างๆให้มารดาฟังดีหรือไม่ ในระหว่างที่กำลังคิดหาถ้อยคำอยู่นั้นเอง ชายหนุ่มก็ตระหนักได้

rendit compte qu'il n'avait rien à avouer.

D'ailleurs, Anna était présente.

- Rentrons, dit doucement Donna Valentine.

Ils rentrèrent. Anna et Miguel allaient devant ; Anna se rapprocha de son frère ; il s'écarta ; il semblait craindre de lui communiquer son mal.

Donna Valentine dut s'arrêter plusieurs fois, s'appuyant du bras sur sa fille. Elle frissonnait sous son manteau.

Elle monta lentement l'escalier. Arrivée au palier du premier étage, elle se souvint d'avoir laissé dehors, sur le banc, son mouchoir en point de Venise. Don Miguel descendit le chercher ; quand il revint, Donna Valentine et sa fille étaient déjà dans leurs chambres ; il fit passer le mouchoir par une camériste, et se retira sans avoir baisé comme d'habitude la main de sa mère et celle de sa sœur.

Don Miguel s'accouda à sa table, sans même prendre la peine d'enlever son pourpoint, et passa la nuit à essayer de penser. Ses idées tournaient autour d'un point fixé comme les phalènes autour d'une lampe ; il ne parvenait pas à les fixer ; le plus important lui échappait. Tard dans la nuit, il somnola, juste assez éveillé pour se rendre compte qu'il dormait. Cette fille l'avait peut-être ensorcelé. Elle ne lui plaisait pas. Anna, par exemple, était infiniment plus blanche.

A l'aube, on frappa. Il s'aperçut alors qu'il faisait jour.

C'était Anna, elle aussi tout habillée ; il pensa qu'elle se levait de bien bonne heure. Ce visage effarouché parut à Don Miguel si semblable au sien qu'il crut voir son propre reflet au fond d'un miroir.

Sa sœur lui dit :

- Notre mère prit les fièvres. Elle est bien bas.

Se laissant précéder par elle, il entra chez Donna Valentine.

Les volets de la chambre étaient clos. Au fond du grand lit, Miguel distingua à peine sa mère ; elle remuait faiblement, plus engourdie qu'endormie. Son corps, chaud au toucher, tremblait comme si le vent de marais n'avait pas cessé de

ว่าเขาไม่มีสิ่งใดจะสารภาพ

อีกอย่าง อันนาก็ยังอยู่ที่นั่นด้วย

"กลับเข้าไปด้านในกันเถิด" ดอนน่าวาล็องตินกล่าวเบาๆ

ทั้งสามกลับเข้าไปด้านใน อันนาและมิเกลเดินนำอยู่ด้านหน้า หญิงสาวเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ผู้เป็นน้องชาย แต่เขากลับถอยออกห่าง รวากับว่ากลัวจะนำเอาบาปไปแพร่สู่หล่อน

ดอนน่าวาล็องตินต้องหยุดพักหลายต่อหลายครั้ง หล่อนใช้แขนเกาะบุตรสาวเอาไว้ กายสั่นสะท้านอยู่ภายใต้เสื้อคลุม

ดอนน่าวาล็องตินเดินขึ้นบันไดอย่างช้าๆ เมื่อเดินมาถึงชานพักบันไดชั้นสองก็ขึ้นได้ว่าได้ลิ้มผ้าเช็ดหน้าปักแบบเวนิสเอาไว้ที่ม้านั่งด้านนอก ดอนมิเกลจึงลงไปนำมาให้ เมื่อเขากลับขึ้นมา ทั้งมารดาและพี่สาวต่างก็กลับเข้าห้องไปเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มฝากผ้าเช็ดหน้าคืนผ่านปาทองสาวใช้คนหนึ่งและกลับออกไปโดยมิได้จุมพิตมือของมารดาและพี่สาวเหมือนเช่นเคย

ดอนมิเกลนั่งทำศอกอยู่ที่โต๊ะ ไม่ได้ถอดแม้แต่เสื้อเข้ารูปตัวนอก ชายหนุ่มพยายามครุ่นคิดอยู่ตลอดทั้งคืน ความคิดของเขาวนเวียนไปมาอยู่กับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง รวากับผีเสื้อกลางคืนที่บินเล่นไฟอยู่รอบตะเกียง เขาไม่สามารถกำหนดให้ความคิดหยุดนิ่งได้ เรื่องที่สำคัญที่สุดมักจะหนีหายไปจากเขา เมื่อคำคืนล่วงเลยเข้าสู่ยามดึก มิเกลเริ่มเคลิ้มง่วง แต่เขาก็ยังรู้สึกตัวตื่นอยู่แค่เพื่อจะรับรู้ว่าการกำลังหลับ อาจเป็นไปได้ว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นร้ายมนต์ใส่เขา หล่อนมิได้ทำให้เขาพึงใจเลย อย่างอันนาต่างหากที่ชาวบริสุทธึกว่าเป็นไหนๆ

เมื่อถึงยามรุ่งสาง มีเสียงเคาะประตูห้องนอนของมิเกล ชายหนุ่มจึงได้รู้สึกตัวว่าเป็นเวลาเช้าแล้ว

อันนานั้นเอง หล่อนก็แต่งกายครบชุดเช่นกัน มิเกลคิดว่าหล่อนคงต้องตื่นนอนตั้งแต่เช้า ใบหน้าอันตื่นกลัวของหล่อนนั้นช่างละม้ายคล้ายคลึงกับเขามากเสียจนชายหนุ่มนึกว่ากำลังเห็นเงาของตนเองอยู่ในกระจก

อันนาเอ่ยกับเขาว่า

"ท่านแม่มีไข้ อาการไม่ดีเลย"

ดอนมิเกลเดินตามพี่สาวเข้าไปยังห้องของมารดา

หน้าต่างในห้องของดอนน่าวาล็องตินปิดอยู่ บนเตียงใหญ่นั้น มิเกลแทบจะมองไม่เห็นมารดา หล่อนขยับตัวอย่างอ่อนแรง ลักษณะเหมือนกับไร้กำลังจะเคลื่อนไหวมากกว่าจะขยับกายยามหลับ ร่างกายของหล่อนที่ร่อนผ่านยามสัมผัสนั้น สั่นสะท้านราวกับต้องลมจาก

souffler sur elle. La femme qui avait veillé Donna Valentine les entraîna dans une embrasure.

- Madame est depuis longtemps malade, leur dit-elle. Hier, elle a été prise d'une telle faiblesse que nous avons cru qu'elle passait. Elle va mieux, mais elle est trop calme, c'est mauvais signe.

Comme c'était dimanche, Miguel et sa sœur allèrent entendre la messe dans la chapelle du château. Le curé d'Acropoli, homme grossier, souvent un peu pris de vin, officiait pour eux. Don Miguel, qui s'en voulait d'avoir proposé la promenade de la veille, sur l'esplanade, dans la fraîcheur mortelle du soir, cherchait déjà sur le visage d'Anna la pâleur plombée de la fièvre. Quelques serviteurs assistaient aussi à la messe. Anna priait avec ferveur.

Ils communiaient. Les lèvres d'Anna se tendirent pour recevoir l'hostie ; Miguel songea que ce mouvement leur donnait la forme du baiser, puis repoussa cette idée comme sacrilège.

En revenant, Anna lui dit :

- Il faudrait aller chercher un médecin.

Quelques minutes plus tard, il galopait vers Salerne.

Le grand et la vitesse effacèrent les traces de sa nuit d'insomnie. Il galopait contre le vent. C'était comme l'enivrement d'une lutte contre un adversaire qui reculerait en résistant toujours. La bourrasque rejetait derrière lui ses craintes comme les plis d'un long manteau. Les délires et les frissons de la veille avaient cessé, emportés par un sursaut de jeunesse et de force. L'accès de fièvre de Donna Valentine pouvait n'être aussi qu'une crise passagère. Il retrouverait ce soir le beau visage serein de sa mère.

En arrivant à Salerne, il mit son cheval au pas. Ses angoisses revinrent. Peut-être en était-il de la fièvre comme d'un maléfice dont on peut se défaire en le passant à d'autres, et l'avait-il à son insu communiquée à sa mère.

หนองบึงที่พัฒมาอย่างไม่หยุดหย่อน หญิงผู้เฝ้าใช้ดอมน้ำวาล้องดินนำทั้งสองไป
ยังช่องหน้าต่างที่ผนัง

"คุณผู้หญิงล้มป่วยมานานนักเจ้าคะ" หล่อนกล่าวกับพวกเขา "วันวาน ท่านอ่อน
แรงมากจนเราคิดว่าท่านจะจากเราไปเสียแล้ว ท่านดีขึ้นแล้วเจ้าคะ ทว่ายังนิ่งเกินไป ถือเป็น
สัญญาณที่ไม่ดีเลย"

เนื่องจากวันนั้นเป็นวันอาทิตย์ มิเกลและพี่สาวจึงไปร่วมพิธีมิชชาที่โบสถ์ใน
ปราสาท บาทหลวงแห่งหมู่บ้านอะโครโปลีซึ่งเป็นชายทำทางหยาบคายที่มักจะเมานิดๆอยู่เสมอ
เป็นผู้ทำพิธีให้กับพวกเขา ดอนมิเกลนั้นตำหนิตนเองที่เมื่อคืนก่อนได้เสนอให้ไปเดินเล่นที่ลาน
หน้าปราสาทท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บอันโหดร้ายยามค่ำคืน เขาพยายามสังเกตว่าใบหน้า
ของอन्नานั้นมีความซีดเซียวจากพิษไข้หรือไม่ คนรับใช้สองสามคนเข้าร่วมในพิธีมิชชาด้วย
อन्नานั้นสวดภาวนาด้วยแรงศรัทธาอันสูงส่ง

ผู้คนต่างออกไปรับศีลมหาสนิท ริมฝีปากของอन्नาเผยออกยิ้มแบบบึ้ง มิเกลคิด
ว่าการเคลื่อนไหวในลักษณะนี้ทำให้มันดูเหมือนท่าจุ่มพิต แต่แล้วเขาก็ผลักไสความคิดนี้ออกไป
ด้วยเห็นว่าเป็นการลบหลู่ศาสนา

ระหว่างเดินทางกลับ อन्नาเอ่ยกับมิเกลว่า

"ต้องไปตามหมอมาเสียแล้ว"

ไม่กี่นาทีต่อมา มิเกลจึงควมม้ามุ่งไปยังเมืองซาเลร์โน

ลมหอบใหญ่ที่พัดมาแรงและความเร็วจากการควมม้ามช่วยลบเลือนร่องรอยของ
การมีอาจข่มตาหลับในยามค่ำคืนได้ ชายหนุ่มควมม้าม้าด่านกระแสดม รวากับกำลังต่อสู้อย่างฮึก
เหิมกับศัตรูผู้กำลังต้านทานและถอยร่นไปในเวลาเดียวกันอยู่ตลอดเวลา สายลมที่โถมเข้ามานั้น
พัดเอาความหวั่นกลัวของเขาให้ถอยร่นไปเหมือนกับชายเสื้อคลุมตัวยาวที่สะบัดปลิวอยู่ด้านหลัง
ความฟุ้งซ่านและอาการสั่นที่มีอยู่ในวันก่อนนั้นหยุดลงแล้ว ด้วยถูกความโลดโผนแห่งวัยหนุ่ม
และพลังกำลังหอบเอาไปจนหมด อาการไข้ของดอมน้ำวาล้องดินนั้นก็อาจเป็นเพียงเหตุการณ์
ร้ายๆชั่วครู่ชั่วยามที่ผ่านเข้ามาเท่านั้น คำวันนี้ เขาอาจจะได้พบกับใบหน้าอันงามซึ่งของมารดา
เหมือนเดิม

เมื่อมาถึงเมืองซาเลร์โน มิเกลลดฝีเท้ามาลงเหลือเพียงเหยาะๆความกระวน
กระวายกลับคืนมาอีกครั้ง อาการไข้ก็อาจเหมือนกับโดนคำสาป ซึ่งจะหลุดพ้นได้ก็ต่อเมื่อได้
ส่งผ่านไปให้คนอื่น และเขาก็อาจแพร่เชื้อไปให้มารดาโดยที่ไม่รู้ตัว

Il eut du mal à trouver l'habitation du médecin. Enfin, près du port, dans une impasse, on lui montra une maison de pauvre apparence ; un volet à demi décroché claquait. A son coup de heurtoir, une femme dépoitraillée parut en gesticulant ; elle demanda au cavalier ce qui l'amenait ; il dut s'expliquer en détail, criant pour se faire entendre ; d'autres femmes s'apitoyèrent bruyamment sur la malade inconnue. Don Miguel finit par comprendre que Messer Francesco Cicinno était à la grand-messe.

On offrit au jeune gentilhomme un tabouret dans la rue. La grand-messe avait pris fin ; Messer Francesco Cicinno s'avancait à petits pas dans sa robe doctorale, choisissant avec soin les meilleurs pavés. C'était un petit vieillard si prophète qu'il gardait l'air neuf et insignifiant des objets n'ayant pas servi. Quand Don Miguel se fut nommé, il se confondit en politesses. Après beaucoup d'hésitations, il consentit à monter en croupe. Pourtant, il demanda qu'on le laissât d'abord manger quelque chose ; la servante lui apporta sur le seuil un morceau de pain frotté d'huile ; il mit très longtemps à s'essuyer les doigts.

Midi les trouva en plein marécage. Il faisait chaud pour cette fin de septembre. Le soleil tombant presque d'aplomb étourdissait Don Miguel ; Messer Francesco Cicinno était incommodé lui aussi.

Plus loin, près d'une maigre pinède qui bordait la route, le cheval de Don Miguel fit un écart en voyant une vipère. Don Miguel crut entendre un éclat de rire, mais tout était désert autour d'eux.

- Vous avez un cheval ombrageux, Monseigneur, dit le médecin à qui le silence pesait. Et il ajouta, criant un peu pour se faire entendre cavalier :

- Le bouillon de vipère n'est pas un remède à dédaigner.

Les femmes attendaient anxieusement le médecin. Mais Messer Francesco Cicinno était si modeste qu'on ne s'apercevait pas sa présence. Il donna beaucoup d'explications sur le sec et l'humide et proposa de saigner Donna Valentine.

ชายหนุ่มค้นหาที่พักของนายแพทย์อย่างยากลำบาก แต่ในที่สุด ก็มีคนที่ให้เขา เห็นบ้านสภาพทรุดโทรมหลังหนึ่งที่อยู่ในซอยตันใกล้ๆกับท่าเรือ หน้าต่างที่เกี่ยวตะขอไว้หลวมๆ นั้นกระทบกันดังปัง เมื่อมีเกลเคาะที่เคาะประตูก็มีหญิงคนหนึ่งที่ไม่รู้ชื่อวานคอยเปิดประตู ออกมาและพูดอย่างออกท่าออกทาง หล่อนถามชายหนุ่มผู้อยู่บนหลังม้าว่าเขามีเหตุอันใดจึง เดินทางมาถึงที่นี่ มิเกลต้องอธิบายอย่างละเอียดด้วยเสียงตะโกนเพื่อให้หล่อนได้ยิน หญิงคน อื่นๆนั้นต่างก็ส่งเสียงโหวกเหวกพรวดพราดสรรหาหญิงคนหนึ่งที่ไม่รู้จักซึ่งนอนป่วยอยู่ และ สุดท้าย ดอนมิเกลถึงเพิ่งเข้าใจว่าเมสเซฟรานเชสโก ซิซินโนนั้นอยู่ที่ฟิสิสบูชามิชซา

มีผู้เอื้อเฟื้อเพื่อกำไว้ให้แก่บุรุษหนุ่มนั่งบนถนน ฟิสิสบูชามิชซาลิ้นสุดลงแล้ว เมสเซ ฟรานเชสโก ซิซินโนในชุดนายแพทย์นั้นเดินมาด้วยก้าวสั้นๆ เขาเลือกเหยียบลงบนหินปูพื้นแผ่น ที่ดีที่สุดอย่างระมัดระวัง เขาเป็นชายชราร่างเล็กที่สมณะมากเสียจนดูเหมือนสิ่งของที่ไม่เคยถูก นำไปใช้ที่คงความใหม่และดูไม่สลักสำคัญเอาไว้ เมื่อมีคนเอ่ยนามดอนมิเกล ชายชราก็แสดง ความสุภาพอ่อนน้อมต่อเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า และหลังจากลี้เลื่อยนาน นายแพทย์ก็ยอมขึ้นไปซ้อน บนหลังม้า แต่อย่างไรก็ตาม ก่อนจะไปเขาก็ขอรับประทานอะไรเสียก่อน สาวใช้นำขนมปังทา น้ำมันมาให้ที่ธรณีประตู เขารับประทานขนมปังนั้นอยู่ที่ธรณีประตูบ้าน จากนั้น นายแพทย์ใช้เวลาเช็ดมืออยู่เป็นนานสองนาน

ในเวลาเพียงวัน ทั้งสองเดินทางมาถึงบริเวณกลางแอ่งน้ำ สำหรับช่วงปลายเดือน กันยายนเช่นนี้ อากาศร้อนจัด ดวงอาทิตย์ที่สาดแสงอยู่แทบจะตั้งฉากกับศีรษะทำให้ดอนมิเกลมี อาการมึนงง เมสเซฟรานเชสโก ซิซินโนเองก็รู้สึกไม่ค่อยสบายตัวเช่นกัน

เมื่อเดินทางออกไปจนมาถึงแนวสนโปร่งๆริมทาง ม้าของดอนมิเกลก็ผ่นไป ด้านข้างเนื่องจากมันเห็นงูพิษตัวหนึ่ง ดอนมิเกลเชื่อว่าตนเองได้ยินเสียงระเบิดหัวเราะ ทว่า รอบตัวชายทั้งสองนั้นมีแต่ความว่างเปล่า

"ม้าของท่านช่างพยศเสียจริง นายท่าน" นายแพทย์ผู้ซึ่งรู้สึกอึดอัดกับความเงียบ กล่าวขึ้น เขาพูดเสริมด้วยเสียงดังขึ้นเพื่อให้ชายหนุ่มได้ยินว่า

"ซุปญุเคียวนั้นเป็นตำรับยาที่ไม่ควรดูถูกนะท่าน"

พวกผู้หญิงรอคอยนายแพทย์อย่างกระวนกระวาย แต่เมสเซฟรานเชสโก ซิซินโน นั้นถ่อมตนมากเสียจนผู้คนไม่ทราบว่าเขาอยู่ ณ ที่แห่งนั้นด้วย นายแพทย์ให้คำอธิบายมากมาย เกี่ยวกับความแห้งและความชื้นและเสนอให้ระบายเลือดทิ้ง

Il coula très peu de sang de la piqûre. Donna Valentine eut une seconde faiblesse, pire que la première, et dont on ne la ranima qu'à grand-peine. Comme Anna demandait à Messer Francesco Cicinno de tenter autre chose, le petit médecin fit un geste de découragement :

- C'est la fin, chuchota-t-il.

Avec l'acuité d'ouïe des mourants, Donna Valentine tourna vers Anna son beau visage qui souriait encore. Ses femmes crurent l'entendre murmurer :

- Rien ne finit.

La vie en elle baissait à vue d'œil. Dans le grand lit à baldaquin son corps mince s'allongeait, moulé par le drap, comme celui d'une gisante sur sa literie de pierre. Le petit médecin, assis dans un coin, semblait craindre de déranger la Mort. Il fallut faire taire les servantes qui proposaient des cures merveilleuses ; l'une d'elles parlait d'humecter le front de la malade du sang d'un lièvre dépecé vivant. Miguel supplia plusieurs fois sa sœur de quitter la chambre.

Anna espérait beaucoup de l'extrême-onction ; Donna Valentine la reçut sans émotion d'aucune sorte. Elle demanda qu'on reconduisît chez lui le curé qui se répandait en bruyantes homélies. Quand il fut sorti, Anna s'agenouilla au pied du lit en pleurant.

-Vous nous quittez, Madame ma mère.

J'ai vu trente-neuf fois l'hiver, murmura imperceptiblement Valentine, trente-neuf fois l'été. Cela suffit.

- Mais nous sommes si jeunes, dit Anna. Vous ne verrez pas s'illustrer Miguel, et moi, vous ne me verrez pas...

Elle allait dire que sa mère ne la verrait pas mariée, mais l'idée lui fit soudain horreur. Elle s'interrompit.

- Vous êtes déjà si loin de moi, dit à voix basse Valentine.

On crut qu'elle délirait. Pourtant, elle les reconnaissait encore, car elle donna à Don Miguel, agenouillé lui aussi sa main à baiser. Elle dit :

- Quoi qu'il advienne, n'en arrivez jamais à vous haïr.

- Nous nous aimons, dit Anna.

เลือดไหลออกมาจากรอยกริดเพียงเล็กน้อย ดอนน่าวาล็องตินอาการทรุดลงอีกครั้ง ยิ่งกว่าในครั้งแรก ต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะทำให้หล่อนรู้สึกตัว และเมื่ออันนาขอให้เขาทดลองวิธีอื่นดูบ้าง เมสเซฟรานเซสโก ซิซินโนจึงแสดงท่าทีหมดหวัง

"มันสิ้นสุดแล้ว" หมอพิมพ์

แต่ด้วยโศกประสาทอันเจ็บปวดของผู้ที่กำลังจะก้าวล่วงเข้าสู่วาระสุดท้าย ดอนน่าวาล็องตินหันไปหน้าอังกางมุ้งที่ยังแฉล้มของหล่อนไปหาอันนา บรรดาสาวใช้เชื่อว่าได้ยินหล่อนพิมพ์ว่า

"ไม่มีสิ่งใดสิ้นสุด"

ไฟแห่งชีวิตในกายหล่อนอ่อนแรงลงอย่างเห็นได้ชัด ในเตียงใหญ่สี่เสาที่มีผ้าม่านคลุมระย้าทั้งสี่ด้านนั้น กายบอบบางของหล่อนนอนทอดยาวจมลงไปกับผ้าปูเตียงราวกับรูปปั้นที่นอนสิ้นใจบนเครื่องนอนศิลา นายแพทย์ร่างเล็กนั้นนั่งหลบอยู่ที่มุมห้องราวกับเกรงว่าจะไปรบกวนมัจจุราช ต้องมีคนบอกให้พวกสาวใช้ที่พากันเสนอวิธีการรักษาอันพิสดารต่างเจียบเสียงลง คนหนึ่งพูดถึงการชะโลมหน้าผากของผู้ป่วยให้โชกด้วยเลือดกระต่ายตัวผู้ที่โดนชำแหละทั้งเป็น ส่วนมิเกลก็วิ่งวนให้อันนาออกไปจากห้องหลายต่อหลายครั้ง

อันนาฝากความหวังอย่างมากไว้กับศัลเจมผู้ป่วย ดอนน่าวาล็องตินเข้ารับพิธีนี้โดยไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ หล่อนขอให้พาพระผู้มีชื่อเสียงในการเทศน์ผู้นี้กลับไปส่งที่ที่พัก เมื่อพระกลับออกไปแล้ว อันนาก็นั่งคุกเข่าลงที่ปลายเตียงของมารดาและร่ำไห้ออกมา

"ท่านแม่จะทิ้งเราไปแล้ว ท่านแม่เจ้าข้า"

"แม่ผ่านฤดูหนาวมาสามสิบเก้าครั้ง" ดอนน่าวาล็องตินพิมพ์เบาๆ แทบจะไม่ได้ยิน "ฤดูร้อนอีกสามสิบเก้าหน แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว"

"แต่เรายังเยาว์นักเจ้าคะ" อันนากล่าว "ท่านแม่จะไม่ได้เห็นความเกรียงไกรของมิเกล ส่วนลูก ท่านแม่จะไม่ได้เห็นลูก..."

อันนาจะพูดว่าผู้เป็นแม่อาจไม่ได้เห็นหล่อนเข้าพิธีสมรส แต่จู่ๆ ความคิดนี้ก็ทำให้หล่อนรู้สึกหวาดกลัว หญิงสาวจึงพูดค้างไว้แค่นั้น

"ลูกทั้งสองอยู่ไกลจากแม่เหลือเกินแล้ว" ดอนน่าวาล็องตินเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา

ทุกคนเชื่อว่าเธอกำลังเพ้อด้วยอาการป่วย แต่อย่างไรก็ตาม ดอนน่าวาล็องตินยังคงมีสติรับรู้ถึงพวกเขา หล่อนยื่นมือให้ดอนมิเกลที่คุกเข่าอยู่จุมพิตและกล่าวว่า

"ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าทั้งสองจงอย่าถึงกับชิงชังกันเป็นอันขาด"

"เรารักกันเจ้าคะ" อันนาพูด

Donna Valentine ferma les yeux. Puis, très doucement :

- Je sais cela.

Elle semblait avoir dépassé la peine, la crainte ou l'incertitude. Elle dit encore, sans qu'on sût s'il s'agissait de l'avenir de ses enfants ou si elle parlait d'elle-même :

- Ne vous inquiétez pas. Tout est bien.

Puis, elle se tut. Sa mort sans agonie fut aussi presque sans paroles ; la vie de Valentine n'avait été qu'un long glissement vers le silence ; elle s'abandonnait sans lutter. Quand ses enfants comprirent qu'elle était morte, aucun étonnement ne vint se mêler à leur tristesse. Donna Valentine était de celles qu'on s'étonne de voir exister.

Ils décidèrent de la ramener à Naples. Don Miguel eut à s'occuper du cercueil.

La veillée eut lieu dans la grande salle délabrée, débarrassée des produits de la ferme, meublée seulement de quelques coffres aux ais disloqués. Le temps et les insectes avaient fait leur œuvre dans le cordouan des tentures. Donna Valentine était couchée entre quatre flambeaux dans sa longue robe de velours blanc ; son sourire presque dédaigneux et presque tendre plissait encore le coin de ses lèvres ; et son visage aux larges paupières profondément entaillées rappelait celui des statues que l'on exhume parfois en fouillant la terre de la Grande-Grèce, entre Crotone et Métaponte.

Don Miguel pensait aux présages qui l'assaillaient depuis des semaines. Il se souvint que la mère de Donna Valentine, descendue elle-même, par sa lignée maternelle, des Lusignan de Chypre, avait tenu l'apparition soudaine d'un serpent pour un augure de mort. Il en fut vaguement rassuré. Ce malheur qui justifiait ses pressentiments lui rendait du calme.

Le vent s'engouffrant par les grandes fenêtres ouvertes faisait trembler la flamme des lampes. Vers l'est, les montagnes de la Basilicate assombrissaient encore

ดอนน่าวาล็องตินหลับตาลง จากนั้นก็พูดด้วยเสียงอันเบาว่า

"แม่รู้แล้ว"

ดูเหมือนว่าหญิงสาวได้ข้ามผ่านความเจ็บปวด ความหวาดกลัวและความไม่แน่ใจ
ทั้งปวงไปแล้ว หล่อนยังคงพำพิศอะไรต่อไป โดยที่ผู้คนมีอาจทราบว่สิ่งที่หล่อนพูดนั้นเป็นเรื่อง
อนาคตของบุตรทั้งสองหรือหล่อนพูดถึงตัวเองกันแน่

"จงอย่ากังวลไป ทุกอย่างจะดีเอง"

จากนั้น หล่อนก็เงียบเสียงลง ความตายอันปราศจากความเจ็บปวดของหล่อนนั้น
แทบจะไร้ซึ่งคำพูดใดๆ ชีวิตของดอนน่าวาล็องติน เป็นเพียงการเลื่อนไหลอันเนิ่นนานไปสู่ความ
สงบเงียบ หล่อนละทิ้งมันไปได้ด้วยดีด้านทาน เมื่อบุตรทั้งสองตระหนักได้ว่สามารถได้สิ้นชีวิตลง
แล้ว ก็มีได้มีความประหลาดใจใดๆ มีเพียงแต่ความเศร้าโศกเท่านั้น ดอนน่าวาล็องตินเป็นคน
กลุ่มที่ผู้คนจะประหลาดใจหากได้เห็นว่หล่อนยังคงดำรงชีวิตอยู่

บุตรทั้งสองของดอนน่าวาล็องตินตัดสินใจนำร่างของมารดากลับไปยังนคร
เนเปิลส์ ส่วนเรื่องหีบศพนั้น มิเกลเป็นผู้ที่คอยดูแลจัดการ

พิธีเผาศพนันจัดขึ้นในห้องโถงใหญ่อันมีสภาพชำรุดทรุดโทรมที่ได้ย้ายผลผลิต
จากไร่่นาออกไปจนหมด ในห้องเหลือเพียงหีบไม้แตกๆไม่กี่ใบ กาลเวลาและแมลงต่างๆ ได้ทิ้ง
ผลงานของมันเอาไว้บนพื้นพรมแขวนกำแพงที่ทำจากหนัง ดอนน่าวาล็องตินในชุดยาวผ้า
กำมะหยี่สีขาวทอดกายอยู่ท่ามกลางแสงจากคบเพลิงสีอัน รอยยิ้มกึ่งหยามหยันกึ่งอ่อนโยนนั้น
ยังประดับอยู่ที่มุมปาก ใบหน้าอันมีเปลือกตายาวสลักลึกลงนั้นทำให้นึกถึงใบหน้าของรูปปั้นที่
บางครั้งถูกขุดขึ้นมาเมื่อตอนที่มีการขุดค้นแผ่นดินในเขตแมกนากราเซียที่อยู่ระหว่างเมือง
โครโทเนและเมืองเมตาปอนตัม

ดอนมิเกลนึกถึงกลางสังหรณ์ที่รบกวนจิตใจเขามาหลายสัปดาห์ ชายหนุ่มจำได้ว่า
ท่านนายของเขาซึ่งสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์ลูซิเนียของแห่งอาณาจักรไซปรัสผ่านทางมารดาของ
ท่านนั้นมีความเชื่อว่า การที่งูมาปรากฏให้เห็นอย่างกระทันหันนั้นเป็นลางแห่งความตาย เขารู้สึก
โล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย ความตายที่มายืนยันว่กลางสังหรณ์ของเขาแม่นยำนั้นทำให้ชายหนุ่มสงบ
ลง

สายลมพัดกรูกรียวเข้ามาทางหน้าต่างบานกว้าง ทำให้เปลวไฟในตะเกียงไหว
สะบัดวูบวาบ ทางทิศตะวันออก ภูเขาน้อยใหญ่ในแคว้นบาซิลิกาต่ายังทำให้ยามค่ำคื่นดูมืด

la nuit ; des incendies de broussailles faisaient deviner le cours des torrents desséchés. Les femmes vociféraient des plaintes funèbres dans le parler de Naples ou dans les patois de la Calabre.

Le sentiment d'une infinie solitude enveloppa les deux enfants de Valentine. Anna fit jurer à son frère de ne l'abandonner jamais. Rentré dans sa chambre pour s'apprêter au départ, il reprit à penser qu'heureusement, vers l'époque de Noël, il s'embarquerait pour l'Espagne.

Le retour, infiniment plus lent que l'aller, dura près d'une semaine. Anna et Miguel s'étaient assis côte à côte en face du cercueil de leur mère, placé au fond du lourd carrosse qui les avait amenés de Naples. Les domestiques suivaient dans des voitures tendues de noir. On allait au pas ; des pénitents escortaient à pied le carrosse, et récitaient des litanies, des cierges dans les mains.

Ils se relayaient à chaque étape. La nuit, à défaut d'un couvent, Anna et ses femmes s'accommodaient au mieux de quelque gîte misérable. Quand le village ne possédait pas d'église, le cercueil de Valentine restait sur la place ; une veille funèbre s'improvisait autour ; Don Miguel, qui se couchait le moins possible, passait la plus grande partie de la nuit à prier.

La chaleur restée excessive s'accompagnait d'une perpétuelle poussière. Anna paraissait grisâtre. Ses bandeaux noirs se couvraient d'une épaisse couche blanche ; on ne voyait plus les sourcils ni les cils ; leur visage à tous deux prenait des tons d'argile sèche. Leur gorge brûlait ; Miguel, de crainte de fièvres, s'opposait à ce qu'Anna bût l'eau de citernes. Dehors, la cire pliait entre les mains des pénitents. Le harcèlement par les mouches succédait de jour à l'énervement nocturne causé par la vermine et les moustiques. Pour se reposer les yeux du miroitement de la route et du tremblement des cierges, Anna faisait fermer les rideaux du coche ; Don Miguel protestait violemment en affirmant qu'on suffoquait.

ทะมึน ไฟที่ลุกไหม้พุ่มไม้ทำให้เขาได้น้ำในลำธารคงแห้งเหือด พวกผู้หญิงต่างคร่ำครวญอย่างโศกเศร้าด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาท้องถิ่นของเนเปิลส์หรือไม่ก็ภาษาพื้นบ้านของแคว้น

กาลาเปรีย

ความรู้สึกอ้างว้างอันไร้จุดสิ้นสุดเข้าเกาะกุมจิตใจของบุตรทั้งสองของดอนน่า วาล็องติน อันนาให้มิเกลสาบานว่าจะไม่มีวันทอดทิ้งตน ส่วนมิเกลนั้น เมื่อกลับเข้าไปในห้องเพื่อเตรียมตัวเดินทางกลับก็เริ่มคิดว่าเป็นโชคดียิ่งใน ช่วงคริสมาสต์นั้น เขาก็จะต้องลงเรือเดินทางไปสเปนแล้ว

การเดินทางกลับนั้นยืดเยื้อราวกับไม่มีจุดสิ้นสุดยิ่งกว่าขาไป โดยต้องใช้เวลาราวถึงเกือบหนึ่งสัปดาห์ อันนาและมิเกลนั่งเคียงข้างกันอยู่หน้าหีบศพของมารดาซึ่งตั้งอยู่ด้านในสุดของรถม้าคันใหญ่คันเดียวกับที่นำพวกเขาเดินทางมาจากนครเนเปิลส์ บรรดาผู้รับใช้ตามมาในรถที่คลุมด้วยผ้าสีดำ พวกผู้ส่านึกบาปที่เดินแห่แห่นาบาตามด้านข้างรถม้าต่างทอบทเร้าวิงวอนในมือของพวกเขานั้นก็ถือเทียนไขเอาไว้

พวกเขาผลัดเปลี่ยนกันในแต่ละช่วง เมื่อถึงยามค่ำคืน เนื่องจากว่าไม่มีสำนักชีในแถบนั้น อันนาและบรรดาสาวใช้ของหล่อนจึงทำได้ดีที่สุดแค่ยอมเข้าพักในที่พักอันชวนสังเวชในบริเวณนั้น และในเมื่อหมู่บ้านที่หยุดพักไม่มีโบสถ์ หีบศพของดอนน่าวาล็องตินจึงต้องวางไว้บนจตุรัสและพิธีเผาศพนั้นก็ดำเนินไปอย่างตามมีตามเกิด ดอนมิเกลนอนน้อยที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ชายหนุ่มใช้เวลาส่วนใหญ่ในยามราตรีไปกับการสวดมนต์

อากาศที่ยังคงร้อนจัดเกินปกตินั้นมาพร้อมกับฝุ่นละอองที่ฟุ้งมาอย่างไม่หยุดหย่อน ผิวของอันนาดูราวกับกลายเป็นสีเทา ผ่าคลุมหน้าสีดำของหล่อนมีคราบหนาสีขาวเกาะอยู่เต็มไปหมดจนไม่อาจมองเห็นริ้วคิ้วและขนตาได้อีก ใบหน้าของอันนาและมิเกลกลายเป็นสีดินเหนียวแห้งๆ ลำคอก็แสบร้อนไปหมด มิเกลนั้นกลัวว่าอันนาจะจิบไข้ จึงไม่ยอมให้อันนาดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำ ที่ด้านนอกรถม้า เทียนซีฟี่ที่ผู้ส่านึกบาปถืออยู่นั้นละลายไค้ลงมาถึงมือ ในตอนกลางวัน แสงวันมารบกวอนอย่างหนัก หลังจากที่ต้องหงุดหงิดกับพวกแมลงและยุงในตอนกลางคืนมาแล้ว อันนาสั่งให้ปิดม่านรถม้าเพราะต้องการพักสายตาจากแสงสะท้อนจากถนนและเปลวเทียนที่สั่นไหว แต่มิเกลกลับคัดค้านอย่างรุนแรงโดยยืนยันว่าจะทำให้ชีวิตอดจนหายใจไม่ออก

Ils étaient sans cesse assaillis par des mendiants geignant des prières. Des enfants piailleurs s'accrochaient aux essieux, risquant à chaque tour de roue de tomber et d'être estropiés ou écrasés. Don Miguel lançait de temps en temps une piécette sur la route, dans le vain espoir de se débarrasser de cette marmaille. A l'heure de midi, la campagne était presque toujours vide ; on avançait comme dans un mirage. Puis, le soir, des paysans déguenillés apportaient, à défaut de fleurs, des brasses d'herbes aromatiques. On les tassait comme on pouvait sur le cercueil.

Donna Anna ne pleurait pas, sachant combien les larmes importunaient son frère.

Il se tenait enfoncé dans son coin, le plus loin possible d'elle, pour lui laisser plus de place. Anna gardait contre sa bouche un petit mouchoir de dentelle. Le mouvement lent du coche et la litanie des cierges les plongeaient dans une sorte de somnolence hallucinée. Aux pires endroits de la route, des cachots les jetaient l'un contre l'autre. Ils tremblaient parfois de voir tomber et se fendre la bière livrée à la hâte par le charron d'Acropoli. Bientôt, malgré les doubles planches, une fade odeur se mêla aux parfums des herbes sèches. Les mouches se multiplièrent. Chaque matin, ils s'inondaient d'eaux de senteur.

Le quatrième jour, à midi, Donna Anna s'évanouit.

Don Miguel fit appeler une des femmes de sa sœur. Cette fille tardait à venir ; Anna était comme morte ; il la délaça ; il cherchait anxieusement la place du cœur ; les pulsations reprirent sous ses doigts.

La chambrière d'Anna finit par apporter du vinaigre aromatisé. Elle s'agenouilla devant sa maîtresse pour lui baigner le visage. Comme elle se retournait pour prendre un flacon, elle se releva brusquement en apercevant Don Miguel.

- Monseigneur se trouve mal ?

Il se tenait debout, appuyé contre la portière du coche, les mains encore tremblantes, et plus livides que sa sœur. Il ne pouvait parler. Il fit non d'un signe.

Comme il y avait place pour trois personnes sur le devant du carrosse, Miguel, disant qu'Anna pouvait s'évanouir à nouveau, donna ordre à cette fille de s'établir près d'elle.

ขบวนเดินทางถูกรบกวนจากบรรดาขอทานที่ร้องครวญครางขอเงิน พวกเด็กที่ร้องตะโกนขณะที่เกาะเพลารถม้าแน่นนั้น เมื่อยามที่ล้อหมุนก็เสี่ยงต่อการตกลงไปและโดนทับจนพิการหรือไม่ก็โดนบดขยี้ บางครั้ง มิเกลคอยโยนเหรียญเงินเล็กๆลงไป โดยหวังอย่างลมๆแล้งๆว่าอาจจะสามารถขจัดกองทัพเด็กออกไปได้ เมื่อถึงเวลาเที่ยงวัน ขนบทรอบตัวนั้นแทบจะว่างเปล่าอยู่ตลอดเวลา ขบวนเคลื่อนไปข้างหน้าราวกับอยู่ในภาพลวงตา จากนั้น เมื่อถึงยามเย็น บรรดาชาวนาที่สวมเสื้อผ้าขาวดินต่างพากันนำเอาใบไม้หอมหอบใหญ่มามอบให้แทนเนื่องจากพวกเขาไม่มีดอกไม้ ใบไม้หอมเหล่านั้นถูกนำไปกองสุมกันบนหีบศพเท่าที่จะทำได้

คอนน่านนาไม่ร้องไห้ หล่อนทราบดีว่าน้ำตานี้ทำให้ผู้เป็นน้องชายเบื่อหน่ายเพียงใด

มิเกลนั่งจมอยู่ในมุมของเขาห่างจากอन्नามากที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อให้หล่อนมีพื้นที่มากขึ้น อन्नเอาผ้าเช็ดหน้าลูกไม้ผืนเล็กๆตะคังไว้ที่ริมฝีปาก รถม้าที่เคลื่อนไปอย่างช้าๆและบทสวดของบรรดาผู้คนที่ถือเทียนไขนั้นทำให้ทั้งสองตกอยู่ในความสละสลือเหมือนล่องลอย เมื่อมาถึงช่วงถนนที่แคบที่สุด รถม้าที่กระแทกกระทือนนั้นก็ทำให้ทั้งสองถูกโยนไปเบียดกัน ทั้งคู่ตัวสั่นเมื่อเห็นว่าหีบศพที่ช่างซ่อมล้อรถม้าจากอะโครโปลีทำส่งมาอย่างเร่งด่วนนั้นตกลงมาและเกิดรอยแตก จากนั้นอีกสักพัก แม้ว่าหีบศพจะทำได้ด้วยไม้สองชั้น แต่ก็เริ่มมีกลิ่นจางๆชวนสะอิดสะเอียนลอยออกมาปนเปกกับกลิ่นใบไม้หอมแห้งๆ แผลงวันเริ่มเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆเช้า พวกเขาจึงต้องขโลมกายด้วยน้ำปรงจนเปียกชุ่ม

วันที่สี่ ในเวลาเที่ยงวัน คอนน่านนาก็เป็นลมหมดสติลง

คอนมิเกลสั่งให้เรียกสาวใช้คนหนึ่งของพี่สาวมา เด็กสาวคนนั้นมาช้า ส่วนอन्नานั้นมีสภาพราวกับหมดลมหายใจไปแล้ว มิเกลคลายเชือกเส้นรัดทรงของหล่อนออก เขาค้นหาตำแหน่งของหัวใจอย่างกระวนกระวาย ชีพจรของอन्नาเต้นอยู่ได้นิ้วมือของเขา

ในที่สุด สาวใช้คนหนึ่งของอन्नาก็นำไวน์หมักที่อบร่ำเครื่องหอมมา หล่อนนั่งคุกเข่าลงตรงหน้านายสาวเพื่อที่จะเช็ดหน้าให้หล่อน ในขณะที่เอี้ยวตัวไปหยิบขวดไวน์นั้น หล่อนก็ผุดลุกขึ้นเมื่อเหลือบเห็นคอนมิเกล

"นายท่าน รู้สึกไม่ดีหรือเจ้าคะ"

ชายหนุ่มยืนค้างพียงอยู่กับประตुरुถม้า มือทั้งสองสั่นสะท้านและใบหน้าก็ซีดเซียวกว่าผู้เป็นพี่สาวเสียอีก มิเกลพูดอะไรไม่ออก เขาจึงได้แต่แสดงท่าทางเพื่อที่จะตอบสาวใช้ว่าไม่ได้เป็นอะไร

เนื่องจากว่าบริเวณด้านหน้าตัวรถนั้นมีที่พอสสำหรับคนสามคน มิเกลจึงสั่งให้สาวใช้ผู้นั้นประจำอยู่ใกล้อन्न โดยบอกว่าหล่อนอาจจะเป็นลมหมดสติลงไปได้อีก

La route dura deux jours encore. La chaleur et la poussière persistaient ; de temps à autre, la chambrière essuyait la figure d'Anna à l'aide d'un linge humide. Don Miguel passait continuellement ses mains l'une contre l'autre comme pour en effacer quelque chose.

Ils entrèrent dans Naples au crépuscule. Le peuple s'agenouillait sur le passage du cercueil de Valentine : elle était très aimée. Des murmures hostiles au gouverneur du Fort Saint-Elme se mêlaient aux exclamations apitoyées : les ennemis du régime accusaient Don Alvare d'avoir envoyé sa femme mourir des fièvres dans ce domaine malsain.

Les funérailles furent solennisées le surlendemain dans l'église espagnole de Saint-Dominique. Le frère et la sœur y assistèrent côte à côte. Au retour, Don Miguel fit demander une entrevue à son père.

Le marquis de la Cerna le reçut dans son cabinet, devant sa table couverte de rapports de mouchards et de listes de prisonniers politiques ou de suspects surveillés par ordre du vice-roi. Don Alvare avait pour principale fonction de réprimer les émeutes, et parfois, s'il était nécessaire, d'en susciter une, pour mieux envelopper d'un coup de filet les agitateurs. Ses vêtements noirs n'étaient pas que pour Valentine : depuis la mort du fils qu'il avait eu, des années plus tôt, d'une première épouse, cet homme fidèle à sa manière portait le deuil.

Il ne s'enquit d'aucun détail sur la mort de Donna Valentine. Miguel, alléguant que Naples lui devenait trop triste sans sa mère, demanda s'il n'était pas possible de hâter son départ pour l'Espagne.

Don Alvare, qui continuait à lire le courrier nouvellement arrivé de Madrid, répondit sans lever la tête :

- Cela ne me semble pas opportun, Monsieur.

การเดินทางยังต้องดำเนินต่อไปอีกสองวัน ความร้อนและฝุ่นละอองยังคงมีอยู่
 สาวใช้คอยเช็ดหน้าให้อันนาด้วยผ้าชุบน้ำหอมเป็นระยะๆ ส่วนดอนมิเกลนั้นก็ถือทั้งสองอยู่
 ตลอดรากับเพื่อจะลบอะไรบางอย่างออกไป

ขบวนเดินทางเข้าสู่นครเนเปิลส์ในยามพลบค่ำ ผู้คนนั่งคุกเข่าอยู่ตามริมทางที่
 หีบศพของดอนนำวาล็องตินเคลื่อนผ่าน ด้วยเหตุที่ว่าหลอนเป็นที่รักยิ่งของชาวเมือง เสียงพึมพำ
 อย่างเป็นปรักษ์ต่อผู้ปกครองป้อมปราการแซนต์แอลมันั้นปะปนอยู่กับเสียงคร่ำครวญด้วยความ
 ความอาลัย พวกศัตรูของอาณาจักรนั้นกล่าวหาดอนอัลวาร์ว่าส่งภรรยาไปตายด้วยพิษไข้ใน
 ดินแดนอันเต็มไปด้วยโรคภัย

สองวันถัดไป พิธีศพของดอนนำวาล็องตินดำเนินไปอย่างเคร่งขรึมในโบสถ์แซนต์
 โดมินิคซึ่งเป็นโบสถ์สเปน พี่น้องทั้งสองเข้าร่วมพิธีอยู่เคียงข้างกัน ขากลับ ดอนมิเกลทำเรื่องขอ
 เข้าพบผู้เป็นบิดา

ดอนอัลวาร์หรือมาร์ควิสเดลาเซร์นาต้อนรับบุตรชายในห้องทำงานส่วนตัว มิเกล
 อยู่ตรงหน้าโต๊ะที่กองสุมไปด้วยรายงานจากสายข่าว รายชื่อนักโทษการเมือง และผู้ต้องสงสัยที่
 ถูกติดตามความเคลื่อนไหวจากพระบัญชาขององค์อุปราช หน้าหลักของดอนอัลวาร์คือการ
 ปรามปรามเหตุการณ์ความไม่สงบต่างๆ และบางโอกาส ในกรณีจำเป็น ก็ต้องมีการยั่วยุให้เกิด
 เหตุเพื่อที่จะได้กวาดจับผู้ก่อความไม่สงบให้ได้จำนวนมากขึ้น อาภรณ์สีดำของดอนอัลวาร์มิได้
 สวมใส่เพื่อไว้ทุกข์แก่วาล็องตินเท่านั้น ทว่าเขาสวมเสื้อผ้าสีนี้มาตั้งแต่บุตรชายที่เกิดจากภรรยา
 คนแรกเสียชีวิตเมื่อหลายปีที่ผ่านมา ชายผู้นี้ก็แต่งกายไว้ทุกข์อย่างสม่ำเสมอมาตลอด

ดอนอัลวาร์ไม่ได้ถามถึงรายละเอียดการตายของดอนนำวาล็องตินแม้แต่บ่อย
 ดอนมิเกลนั้นอ้างว่านครเนเปิลส์นั้นทำให้เขารู้สึกโศกเศร้ามากเมื่อปราศจากมารดา จึงขอบิดาว่า
 เป็นไปได้หรือไม่ ที่เขาจะเร่งการเดินทางไปสเปนให้เร็วขึ้น

ดอนอัลวาร์นั้นยังคงอ่านเอกสารที่เพิ่งมาจากกรุงมาดริดเมื่อเร็วนี้ๆ เขาตอบ
 บุตรชายโดยมิได้เงยหน้าว่า

"ยังไม่ใช่เวลาจะมาพูดเรื่องนี้กับพ่อหรอก ลูก"

Comme Don Miguel, muet, restait là à se mordre les lèvres, il ajouta pour le congédier :

- Vous m'en parlerez.

Rentré chez lui, Miguel commença néanmoins quelques préparatifs de voyage. Anna, de son côté, rangeait les objets ayant appartenu à sa mère. Il lui semblait que l'amour filial de Miguel l'emportât sur l'amitié fraternelle ; ils se voyaient à peine ; leur intimité semblait morte avec Donna Valentine. Alors seulement, elle comprit le changement que cette disparition faisait dans sa vie.

Un matin, en revenant de la messe, il rencontra Anna dans l'escalier. Elle était affreusement triste. Elle lui dit :

- Voici plus d'une semaine que je ne vous ai vu, mon frère.

Elle lui tendit les mains. Cette fière Anna s'humilia jusqu'à dire :

- Hélas, mon frère, je suis si seule !

Elle lui fit pitié. Il eut honte de lui-même. Il s'en voulut de ne pas assez l'aimer.

Ils reprirent leur vie d'autrefois.

Il arrivait tous les après-midi, à l'heure où du soleil emplissait la chambre. Il s'établissait en face d'elle ; Anna était installée à coudre, mais le plus souvent son ouvrage reposait sur ses genoux, entre ses mains indolentes. Tous deux regardaient le silence ; on entendait, par la porte entrebâillée, le bourdonnement rassurant du rouet des servantes.

Ils ne savaient à quoi occuper les heures. Ils entreprirent de nouvelles lectures, mais Sénèque et Platon perdaient à n'être plus modulés par la bouche tendre de Valentine et commentés par son sourire. Miguel feuilletait impatiemment les volumes, en lisait quelques lignes, et passait à d'autres qu'il abandonnait aussi vite. Un jour, il trouva sur une table une Bible latine qu'un de leurs parents napolitains,

เนื่องจากดอนมิเกลยังคงยืนนั่งเงียบกับดริมฝีปากตัวเองอยู่ที่เดิม ดอนอัลวาร์จึงพูด
ตัดบทว่า

"เจ้าค่อยมามานำพูดเรื่องนี้กับพ่ออีกทีแล้วกัน"

อย่างไรก็ตาม เมื่อกลับเข้ามาในห้อง มิเกลก็เริ่มตระเตรียมข้าวของสำหรับการ
เดินทางบ้างแล้ว ส่วนอันนาก็จัดข้าวของที่เคยเป็นของมารดาให้เป็นระเบียบเรียบร้อย หญิง
สาวรู้สึกเหมือนว่าความรักที่มิเกลมีต่อมารดานั้นจะอยู่เหนือกว่ามิตรภาพฉันท์พี่น้อง ทั้งสองแทบ
จะไม่ได้พบหน้ากันเลย ความใกล้ชิดสนิทสนมของทั้งคู่ดูราวกับได้ตายไปพร้อมกับดอนนา
วาล็องตินเสียแล้ว ดังนั้น หล่อนจึงเพิ่งเข้าใจในตอนนี้องว่าการสูญเสียครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงในชีวิตขึ้น

เช้าวันหนึ่ง ระหว่างกลับจากพิธีมิซซา มิเกลพบกับอันนาตรงบันได หญิงสาวดู
ทุกข์ใจอย่างหนัก หล่อนพูดกับชายหนุ่มว่า

"นี่ก็กว่าหนึ่งสัปดาห์แล้วที่พี่ไม่พบเจ้าเลย น้องพี่"

หล่อนยื่นมือทั้งสองให้เขา อันนาผู้หึงหวงคนนั้นยอมลดตัวลงมาเอ่ยว่า

"โอ้ น้องพี่ พี่เหงาเหลือเกิน"

เขารู้สึกเวทนาหล่อน มิเกลรู้สึกละอายแก่ใจ เขาโกรธตัวเองที่รักหล่อนไม่มากพอ
แล้วชีวิตของทั้งสองก็กลับคืนสู่ความปกติดังแต่ก่อน

ทุกบ่าย ในยามที่แสงแดดอาบได้ไปทั่วห้อง มิเกลจะมามาหาอันนา ชายหนุ่มจะนั่ง
อยู่ตรงหน้าหล่อน ส่วนอันนาก็นั่งเย็บผ้าไปเรื่อย ๆ แต่บ่อยครั้ง หล่อนจะวางงานฝีมือไว้บนตัก
ระหว่างมืออันอ่อนล้าทั้งสอง สองพี่น้องต่างนั่งอยู่ในความเงียบ ได้ยินแต่เสียงกึ่งกังของวงล้อ
เครื่องปั่นด้ายที่สาวใช้กำลังทำงานอยู่ผ่านประตูที่แง้มเอาไว้

มิเกลและอันนาไม่รู้ว่าจะทำอะไรกันดีเวลาอยู่ด้วยกัน ทั้งสองเริ่มต้นอ่านหนังสือ
อีกครั้ง ทว่าตำราของเซเนกาและเพลโตก็ไม่สนุกเหมือนยามที่วาล็องตินเล่าด้วยน้ำเสียงอัน
อ่อนโยนและอธิบายด้วยรอยยิ้ม มิเกลพลิกหน้าหนังสือหลายๆ เล่มไปอย่างเบื่อหน่าย อ่านเพียง
ไม่กี่บรรทัดแล้วก็ข้ามไปอ่านบรรทัดอื่น แล้วก็วางมันลงไปอีกอย่างรวดเร็วเช่นกัน วันหนึ่ง ชาย
หนุ่มพบพระคัมภีร์ไบเบิลภาษาละตินวางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งญาติชาวเมืองเนเปิลส์คนหนึ่งของพวกเขา

gagné à l'évangélisme, avait laissé à Valentine avant de passer à Bâle ou en Angleterre. Don Miguel, ouvrant le livre en divers endroits, comme on le fait pour tirer des sorts, lut çà et là quelques versets. Brusquement, il s'interrompit, posa négligemment le volume, et, en se retirant l'emporta.

Il lui tardait de s'enfermer chez lui pour rouvrir à la page qu'il avait marquée ; quand il eut fini la lecture, il recommença. C'était le passage des Rois où il est question de la violence faite par Amnon à sa sœur Thamar. Une possibilité, qu'il n'avait jamais osé regarder en face, lui apparut. Elle lui fit horreur. Il jeta la Bible au fond d'un tiroir. Donna Anna, qui tenait à ranger les livres de sa mère, la redemanda plusieurs fois. Il oubliait toujours de la rendre. Elle n'y pensa plus.

Elle venait quelque fois dans sa chambre, en son absence. Il tremblait qu'elle n'ouvrit le livre à cette page ; lorsqu'il allait sortir, il l'enfermait soigneusement.

Il lui lut des mystiques : Louis de Léon, le frère Jean de la Croix, la pieuse mère Thérèse. Mais ces soupirs mêlés de sanglots les épuisaient ; le vocabulaire ardent et vague de l'amour de Dieu émouvait davantage Anna que celui des poètes de l'amour terrestre, bien qu'au fond presque identique ; ces effusions émanées, tout récemment encore, de saints personnages qu'elle ne verrait jamais, enfermés qu'ils étaient derrière les murs de leurs couvent d'Espagne, devenaient un moût dont elle se grisait. Sa tête un peu renversée, ses lèvres disjointes, rappelaient à Don Miguel le mol abandon de saintes en extase que les peintres représentent presque voluptueusement envahies par Dieu. Anna sentait le regard de son frère posé sur elle ; confuse sans savoir pourquoi, elle se redressait sur son siège ; l'entrée d'une servante les faisait changer de couleur comme des complices.

Il devenait dur. Il lui adressait d'incessants reproches au sujet de son oisiveté, de sa tenue, de ses vêtements. Elle les recevait sans se plaindre. Comme il avait horreur des nudités de gorge habituelles aux patriciennes, Anna, pour lui plaire, s'étouffait dans des guimpes. Il blâmait âprement ses effusions de langage ; elle finit

เขาที่ได้เปลี่ยนไปนับถือนิกายโปรเตสแตนต์ได้ทิ้งไว้กับวาล์องดินก่อนที่จะเดินทางไปยังเมืองบาเซิล หรือไม่ก็ประเทศอังกฤษ ดอนมิเกลเปิดหนังสือเล่มนั้นไปยังหน้าต่างๆเหมือนกับจะสุ่มเลือก มิเกลอ่านบาทนั้นนิดบาทนี้หน่อย แต่แล้วชายหนุ่มก็หยุดอ่านอย่างกะทันหัน วางหนังสือลงอย่างไม่ใส่ใจ แต่ตอนที่กำลังจะกลับออกไป เขาก็หยิบมันติดมือไปด้วย

ดอนมิเกลร้อนใจปรารถนาจะขังตัวเองอยู่ในห้องเพื่อที่จะเปิดหนังสือไปยังหน้าที่เขาทำเครื่องหมายเอาไว้ เมื่ออ่านจนจบ ก็เริ่มอ่านใหม่อีกครั้ง มันเป็นตอนที่เกี่ยวกับภคตรีซึ่งเป็นเรื่องความรุนแรงที่อัมโนนได้กระทำกับธามาร์ น้องสาวของตนเอง ความเป็นไปได้ประการหนึ่งที่เขาไม่เคยกล้าเผชิญหน้ากับมันเริ่มปรากฏขึ้นและทำให้เขารู้สึกหวาดกลัว ชายหนุ่มโยนพระคัมภีร์ไว้ก้นลิ้นชัก ดอนน่าอันนาซึ่งกำลังตั้งใจที่จะจัดหนังสือของมารดานั้นถามถึงพระคัมภีร์เล่มนี้กับมิเกลอยู่บ่อยครั้ง ทว่าชายหนุ่มก็ยังคงลืมนึกให้หล่อนอยู่เรื่อยไป อันนาจึงมิได้สนใจกับมันอีก

บางครั้ง อันนาจึงจะเข้ามาในห้องของมิเกลยามที่เขาไม่อยู่ ชายหนุ่มกลัวว่าพี่สาวจะเปิดพระคัมภีร์ไปที่หน้านั้น ดังนั้นเมื่อยามที่เขาจะออกไปข้างนอก เขาจะซ่อนมันอย่างมิดชิดที่สุด

มิเกลอ่านข้อเขียนของปราชญ์แห่งศาสนจักรให้อันนาฟัง ทั้งของหลุยส์แห่งเลออน นักบุญจอห์นแห่งไม้กางเขนและนักบุญเทเรซาผู้ถือเครว ทว่าบทความที่มีแต่การทอดถอนใจปนด้วยการคร่ำครวญนั้นก็ทำให้ทั้งอันนาและมิเกลหมดแรง ศัพท์แสงอันร้อนแรงและคลุมเครือที่กล่าวถึงความรักของพระเจ้าทำให้อันนา รู้สึกซาบซึ้งได้มากกว่าถ้อยคำที่กวีพรรณนาถึงความรักของปฤตชน แม้ว่าลึกๆแล้วมันก็เกือบจะเหมือนกัน มันเป็นความรู้สึกจับจิตจับใจที่เพิ่งแผ่ซ่านออกมาจากตัวละครศักดิ์สิทธิ์ที่หล่อนไม่มีวันได้พบเจอ ซึ่งถูกขังอยู่เบื้องหลังผนังของสำนักชีต่างๆในสเปน ความรู้สึกนี้กลายเป็นเสมือนน้ำฝนไม่สดที่ทำให้หล่อนเคลิบเคลิ้มไร้สติ ศีรษะที่หยายน้อยๆและริมฝีปากที่เผยออำขึ้นของอันนา ทำให้ดอนมิเกลนึกถึงภาพนักบุญหญิงซึ่งพวกจิตรกรได้สร้างสรรคขึ้น โดยเป็นภาพของนักบุญผู้ซึ่งชานที่กำลังปลดปล่อยอารมณ์อิมเมียมที่ถูกพระเจ้าเป็นเจ้ารุกราน อันนา รู้สึกได้ถึงสายตาที่น้องชายจ้องมองมา หล่อนรู้สึกสับสนโดยมีทราบสาเหตุ หญิงสาวขยับนั่งตัวตรง และเมื่อสาวใช้คนหนึ่งเข้ามา ทั้งสองก็เปลี่ยนสีหน้าไปราวกับสมรู้ร่วมคิดกัน

มิเกลแข็งกร้าวขึ้น ชายหนุ่มคอยตำหนิอันนาอย่างไม่หยุดหย่อนในเรื่องการนั่งเฉยไม่ทำอะไร เรื่องการปฏิบัติตนและเรื่องเสื้อผ้าของหล่อน หญิงสาวยอมรับคำติเตียนทั้งหลายเหล่านั้นโดยไม่ปริปากบ่น และเนื่องจากมิเกลนั้นเกลียดกลัวสตรีที่สวมเสื้อผ้าที่ทอดเนิ่นนอกอันเปลือยเปล่าซึ่งเป็นเรื่องปกติของหญิงที่มาจากตระกูลขุนนางสูงศักดิ์ ดังนั้นเพื่อเอาใจมิเกล อันนาจึงยอมอดอดอยู่ในผ้าคลุมศีรษะแบบแมชี มิเกลยังตำหนิหล่อนอย่างรุนแรงเรื่องการไม่รู้จักยัง

par imiter la réserve sévère de Miguel. Alors, il craignit qu'elle n'eut deviné quelque chose ; Il l'observait à la dérobée ; elle sentait épiée, et les incidents les plus insignifiants provoquait des querelles. Il avait cessé de la traiter de sœur ; elle s'en aperçut ; elle en pleurait la nuit en se demandant comment elle avait pu l'offenser.

Ils se rendaient souvent ensemble à l'église des Dominicains. Il fallait traverser tout Naples ; le coche, plein de souvenirs du retour funèbre, était odieux à Miguel ; il insistait pour qu'elle emmenât sa suivante Agnésine. Elle le soupçonna d'en être épris. Elle ne pouvait supporter un pareil commerce ; l'effronterie de cette fille lui avait toujours déplu ; et, sous un prétexte quelconque, elle trouva moyen de congédier sa servante.

On était à la première semaine de décembre ; Don Miguel fit monter ses coffres et même engagea un écuyer pour le voyage. Il comptait les jours, s'efforçant de se jouir qu'ils passassent si vite, mais plus accablé que soulagé. Seul dans sa chambre, il s'efforçait de fixer dans sa mémoire les moindres traits du visage d'Anna, comme il le ferait sûrement quand il serait loin d'elle, à Madrid. Plus il s'y essayait, moins il la voyait, et l'impossibilité de se rappeler exactement le pli d'une lèvre, la forme particulière d'une paupière, le grain de beauté sur le dos d'une main pâle, le suppliciait d'avance. Alors, pris d'une résolution soudaine, il entra chez Anna, et la considérait avec une avidité silencieuse. Un jour, elle lui dit :

- Mon frère, si ce voyage vous afflige, notre père ne vous y forcera pas.

Il ne répondit rien. Elle crut qu'il était content de partir, et, quoique ce sentiment lui prouvât peu d'amour, Anna n'en fut pas malheureuse : elle savait maintenant qu'aucune autre femme ne retenait Don Miguel à Naples.

Le lendemain, vers dix heures du soir, il fut appelé chez Don Alvare.

Miguel ne doutait pas qu'il ne s'agit de quelque recommandation concernant son voyage. Le marquis de la Cerna le fit asseoir, et, prenant sur une table une lettre décachetée, il la lui tendit.

คำพูดคำจาเอาไว้ จนสุดท้ายหล่อนจึงเลียนแบบการวางตนอันเข้มงวดของน้องชาย มิเกลนั่นเป็นกังวลว่าอันนาจะคาดเดาอะไรบางอย่างออก จึงคอยแอบจับสังเกตหล่อน หญิงสาวเองก็รู้สึกว่าการกำลังโดนจับตามองอยู่ และแม้แต่เรื่องที่ไร้สาระที่สุดก็อาจจะก่อให้เกิดการมีปากเสียงกันขึ้นได้ มิเกลเลิกปฏิบัติต่อหล่อนในฐานะพี่สาวซึ่งอันนาเองก็สังเกตได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ในยามค่ำคืน หญิงสาวจึงร้องไห้และเฝ้าถามตนเองว่าหล่อนไปทำเขาเคืองโกรธได้อย่างไร

ทั้งสองไปที่โบสถ์โดมินิกันด้วยกันบ่อยครั้ง โดยจะต้องเดินทางข้ามนครเนเปิลส์ไปรถม้าที่เต็มไปด้วยความทรงจำเมื่อครั้งเดินทางกลับมาพร้อมกับร่างมารดานั้นช่างน่ารังเกียจสำหรับมิเกล ชายหนุ่มยื่นกรานให้อันนาพาอาณูชินซึ่งเป็นสาวใช้คนหนึ่งของหล่อนไปด้วย อันนาสงสัยว่ามีเกลจะหลงรักเด็กสาวคนนี้ หล่อนไม่สามารถทนรับความสัมพันธ์ลักษณะนี้ได้ อีกอย่าง หญิงสาวไม่เคยพอใจการไม่รู้จักระดับที่ต่ำที่สุดของเด็กสาวผู้นี้อยู่แล้ว และแล้ว อันนาก็หาข้ออ้างมาไล่สาวใช้ของหล่อนออกจนได้

ช่วงสัปดาห์แรกของเดือนธันวาคมมาถึงแล้ว ดอนมิเกลสั่งให้เอาที่บิใส่ของขึ้นมา และถึงกับว่าจ้างผู้ที่จะติดตามไปในการเดินทางครั้งนี้ ชายหนุ่มนับวันรอคอย พยายามที่จะรู้สึกยินดีที่เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่เขากลับรู้สึกหนักใจ มากกว่าที่จะโล่งใจ ยามที่อยู่ในห้องตามลำพัง เขาพยายามที่จะเก็บรายละเอียดบนใบหน้าของอันนาเอาไว้ในความทรงจำให้มากที่สุด เหมือนที่เขาจะทำเมื่ออยู่ไกลจากหล่อนที่กรุงมาดริด แต่ยังมีเกลพยายามมากเท่าไร ก็ยิ่งเห็นภาพหญิงสาวน้อยลงเท่านั้น และเมื่อเขาไม่สามารถระลึกภาพที่เด่นชัดของรอยจีบบนริมฝีปาก รูปเปลือกตาอันโดดเด่นและไฝบนหลังมือขาวซีดของพี่สาว มิเกลก็ยังรู้สึกทุกข์ทรมานขึ้นไปอีก ดังนั้น เมื่อตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เขาจึงเข้าไปในห้องของอันนาและพิจารณามองหล่อนให้เต็มอ้อมอย่างเสียบๆ วันหนึ่ง อันนาพูดกับมิเกลว่า

"น้องพี่ หากการเดินทางไปครั้งนี้ทำให้เจ้าทุกข์ทรมานใจนัก ท่านพ่อคงจะไม่บังคับเจ้าหรอก"

ชายหนุ่มไม่ตอบ อันนาคิดว่าเขาคงจะพอใจต่อการเดินทางไปครั้งนี้ และแม้ว่าความรู้สึกนี้จะทำให้หล่อนรู้สึกว่าชายหนุ่มไม่ได้รักตนเท่าใดนัก แต่หญิงสาวก็มีได้ทุกชีใจ ตอนนี้หล่อนทราบดีว่าไม่มีหญิงใดที่จะรังควานมิเกลไว้ที่เนเปิลส์ได้อีกแล้ว

วันรุ่งขึ้น ในเวลาราวสี่ทุ่ม ดอนมิเกลถูกเรียกตัวไปหาดอนอัลวาร์

ชายหนุ่มแน่ใจว่าจะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อชี้แนะบางประการเรื่องการเดินทางของเขา มาร์ควิสเดลาเซร์นาสั่งให้ชายหนุ่มนั่งลงและหยิบจดหมายที่เปิดผนึกซึ่งอยู่บนโต๊ะยื่นให้ชายหนุ่ม

Elle venait de Madrid. Un agent secret du gouverneur y narrait, en termes prudemment enveloppés, la brusque disgrâce de duc de Médina. C'était le parent chez qui Miguel devait se rendre, comme page, en Castille. Miguel tourna lentement les feuillets et rendit la lettre en silence. Son père lui dit :

- Vous voilà revenu d'Espagne.

Don Miguel parut bouleversé au point de ne pas ajouter au marquis :

- Je ne vous savais pas si pressé de donner libre cours à votre ambition.

Et il promit vaguement, avec une condescendance polie, qu'il aviserait à dédommager sur place Don Miguel par quelque autre situation tout aussi digne de sa naissance. Il ajouta :

- L'amour fraternel devrait vous faire préférer ne pas quitter Naples.

Don Miguel se leva les yeux vers son père. Le visage du gentilhomme était impénétrable comme toujours. Un serviteur enturbanne à la mode turque des icoglans apporta au gouverneur son vin du soir. Don Miguel se retira.

Dehors, il fut pris d'un étourdissement de bonheur. Il se répétait :

<< Dieu n'a pas voulu. >>

Et, comme si le changement involontaire de sa fortune, en le déchargeant de toute responsabilité, l'avait justifié d'avance, il éprouvait, avec une sorte d'ivresse, une subite facilité à se précipiter sur sa pente. Il courut vers les appartements d'Anna qui à cette heure devait être seule. Il lui annoncerait lui-même qu'il restait. Elle serait très heureuse.

Le corridor et l'antichambre d'Anna étaient plongés dans l'obscurité. Un faible rai de lumière passait sous une porte. Miguel, en s'approchant, entendit la voix d'Anna qui priait.

Aussitôt, il se l'imagina, plus blanche que son linge, et tout occupée en Dieu. Dans l'immense forteresse endormie, cette voix égale et basse était le seul bruit qu'il perçut. Les paroles latines s'égrenaient dans le silence comme les gouttes d'une ondée froide et calmant. Don Miguel, insensiblement, joignit les mains et s'unit à cette prière.

จดหมายฉบับนั้นมาจากกรุงมาดริด สายลับของผู้ปกครองกรุงมาดริดเล่าเรื่องที่ดยุคแห่งเมดินาถูกปลดจากตำแหน่งกระทันหัน โดยใช้ถ้อยคำที่เป็นความลับ ดยุกผู้นี้เป็นญาติที่มิเกลจะไปอาศัยอยู่ด้วยในเมืองคาสตีลในฐานะขุนนางคนสนิท ชายหนุ่มพลิกจดหมายไปอย่างช้าๆ และส่งคืนกลับไปโดยไม่ได้พูดอะไร บิดาพูดกับเขาว่า

"เออละ ลูกไม่ต้องไปสเปนแล้ว"

ดอนมิเกลรู้สึกตกตะลึงจนบิดาต้องพูดเสริมว่า

"พ่อไม่รู้ว่เจ้ารีบร้อนอยากจะก้าวหน้าถึงเพียงนี้"

และดอนอัลวาร์ก็สัญญาอย่างลมๆแล้งๆด้วยท่าทางของผู้ใหญ่ที่เห็นใจเด็กว่าเขาจะหาตำแหน่งที่นี้ให้ดอนมิเกล เพื่อไปทำสิ่งที่เหมาะกับชาติกำเนิดของเขาโดยไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน เขากล่าวเสริมอีกว่า

"ดูท่าความรักระหว่างพี่น้องคงจะทำให้เจ้าไม่ปรารถนาจะไปจากเนเปิลส์"

ดอนมิเกลเหลือบตาขึ้นมองบิดา ใบหน้าของดอนอัลวาร์นั้นไม่ส่ออารมณ์ใดๆเช่นเคย คนรับใช้ที่โศกเศร้าแบบตฤกัตามแบบคนทำงานในวังของสุลต่านนำเอาไวน์สำหรับเวลาค่ำมาให้ดอนอัลวาร์ ดอนมิเกลจึงถอยออกมา

ที่นอกห้อง ชายหนุ่มรู้สึกสุขใจจนมึนงไปหมด เขาพูดย้ำซ้ำๆกับตัวเองว่า

"พระเจ้าไม่ทรงโปรด"

ราวกับว่าโชคชะตาที่เปลี่ยนแปลงไปโดยไม่ตั้งใจซึ่งช่วยให้เขาปลดเปลื้องความรับผิดชอบทั้งปวงไปได้ นี้ จะได้ทำให้เขาเป็นผู้บริสุทธิ์ไปเสียก่อนแล้ว ดอนมิเกลรู้สึกว่าสามารถกระโจนไปสู่ความต้องการได้อย่างง่ายดายในทันทีราวกับอยู่ในสภาพฝันเฝ้า ดอนมิเกลวิ่งไปหาอันนาซึ่งน่าจะอยู่คนเดียวที่ห้องพักในช่วงเวลานี้ เขาจะเป็นคนบอกกับหญิงสาวเองว่าเขาจะยังอยู่ต่อไป หล่อนจะต้องสุขใจมากแน่ๆ

ตลอดทางเดินและโถงทางเข้าห้องของอันนานั้นจมอยู่ในความมืด แสงจางๆลอดออกมาจากใต้ประตู เมื่อมิเกลเดินเข้าไปใกล้นั้น ก็ได้ยินเสียงอันนากำลังสวดภาวนา

แต่แล้วจู่ๆ มิเกลก็จินตนาการเห็นภาพอันนาที่ขาวเผือกกว่าเสื้อผ้าที่หล่อนสวมใส่ มีแต่พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่หล่อนกำลังนึกถึง ในป้อมปราการอันใหญ่โตที่กำลังหลับใหลแห่งนี้ เสียงต่ำๆสม่ำเสมอของหล่อนเป็นเสียงเดียวที่ชายหนุ่มได้ยินได้ ถ้อยคำภาษาละตินที่ได้ยินแทรกความเจ็บมาทีละคำราวกับหยดน้ำอันเยิบเย็นช่วยทำให้จิตใจสงบนิ่ง ดอนมิเกลค่อยๆประสานมือเข้าด้วยกันอย่างไม่รู้ตัวและร่วมสวดมนต์ไปพร้อมกับพี่สาว

Anna se tut ; le rai de lumière s'éteignit ; elle devait s'être couchée. Peu à peu, Don Miguel s'éloigna de la porte. Enfin, l'idée lui vint qu'un domestique pouvait le rencontrer dans l'antichambre ou sur le palier. Il rentra chez lui.

Une fureur de dissipations l'emporta. Son parrain, Don Ambrosio Caraffa, venait de lui envoyer pour son dix-neuvième anniversaire deux genets de Barbarie. Il se remit à faire courir. Quittant sa chambre, située au même étage que celle de Donna Anna, et dans le même quartier de la forteresse, il en prit une autre à l'extrémité opposée du château, non loin des écuries particulières du gouverneur.

Son père le croyait occupé à regretter ses ambitions d'Espagne. Anna, prenant cette séparation comme un outrage, pensa qu'il la soupçonnait d'avoir contrarié son départ. Elle n'osait se justifier en face ; sa fierté l'empêchait de se plaindre, mais son chagrin n'était que trop visible, et Don Miguel, aux rares occasions où il la rencontrait dans la grande salle ou les couloirs du Fort Saint-Elme, lui demandait durement pour quelle raison elle affectait la tristesse.

Il se forçait à fréquenter la cour du vice-roi. Il n'y avait que peu d'amis ; l'intransigeance espagnole du gouverneur commençait à dresser contre lui la noblesse de la péninsule. Miguel errait seul dans cette cohue, et les grasses beautés napolitaines, avivées de fard et de bijoux, la gorge nue sous l'éclat des lustres, l'irritaient par leur lascivité enduite de pétrarquisme. Anna était quelquefois obligée de paraître à ces fêtes. Il la voyait de loin, tout en noir, les hanches monstrueusement élargies par l'épaisseur du garde-infante : la foule les séparait ; un ennui plus lourd tombait des plafonds à corniches, et le reste des vivants n'était plus pour lui que d'opaques fantômes. Le matin, sur le seuil de quelque basse taverne du port, Don Miguel se retrouvait, malade, grelottant de froid, hébété de fatigue, aussi morne que le ciel à l'approche de l'aube.

A plus d'une reprise dans le couloir d'un bouge, il rencontra Don Alvare. Ni l'un ni l'autre ne voulurent se reconnaître ; Don Alvare portait d'ailleurs un masque,

อันนาเงียบเสียงลง แสงไฟดับลง หล่อนต้องเข้านอนแล้วแน่ๆ ดอนมิเกลค่อยๆ ถอยออกมาจากประตูนั้น เพราะท้ายที่สุดเขาก็คิดว่าอาจมีใครรับใช้มาพบเขาอยู่ในโถงทางเข้าห้องของอันนาหรือตรงชานบันไดได้ ชายหนุ่มจึงกลับไปห้องของตน

ความปรารถนาแรงกล้าที่จะใช้ชีวิตสำราญเข้าครอบงำดอนมิเกล ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟูา ผู้เป็นพ่อขุนหัวของเขาเพิ่งส่งม้าสายพันธุ์สเปนตัวเล็กจากดินแดนแถบแอฟริกาตะวันตกเฉียงเหนือมาให้สองตัว เนื่องในโอกาสที่ชายหนุ่มอายุครบสิบเก้าปี มิเกลฝึกให้มันวิ่ง เข้าย้ายออกจากห้องเดิมที่อยู่ชั้นเดียวและฝั่งเดียวกับห้องของดอนน่าอันนาและไปใช้อีกห้องหนึ่งซึ่งอยู่ปลายสุดของฝั่งตรงข้าม ไม่ไกลจากคอกม้าส่วนตัวของผู้ปกครองป้อมปราการแซนต์แอล์มเท่าใดนัก

ดอนอัลวาร์คิดว่าบุตรชายนั้นยังเสียสายกับความก้าวหน้าในประเทศสเปน ส่วนอันนาก็คิดว่าการปลื้มตัวออกไปของมิเกลนั้นเป็นการกระทำที่หยามศักดิ์ศรี หญิงสาวยังคิดอีกว่า มิเกลอาจสงสัยว่าหล่อนเป็นคนที่ขัดขวางการเดินทางไปของเขา หล่อนไม่กล้าแสดงความบริสุทธิ์ใจต่อหน้าเขาตรงๆ ศักดิ์ศรีทำให้หล่อนไม่ยอมปรึกษาบ่น แต่ความทุกข์ระทมของหญิงสาวนั้นก็สามารรถสังเกตเห็นได้ชัด ดอนมิเกลนั้น เมื่อได้พบอันนาที่โถงโถงใหญ่หรือตามทางเดินของป้อมปราการแซนต์แอล์มตามโอกาสที่หายาก ก็มักจะถามพี่สาวอย่างเกรี้ยวกราดว่าเพราะอะไรหล่อนจึงแสดงท่าทีโสโครก

ดอนมิเกลพยายามไปที่ราชสำนักขององค์อุปราชบ่อยๆ เขามีเพื่อนไม่กี่คน นิสัยไม่ยอมลงให้ใครแบบชาวสเปนของท่านผู้ปกครองทำให้พวกขุนนางในแถบคาบสมุทรนี้ลุกขึ้นมาต่อต้านชายหนุ่ม มิเกลเดินเตร็ดเตร่ไปเรื่อยๆ ตามลำพังท่ามกลางผู้คน ความงามอันอวบอ้อมตามแบบฉบับสตรีเนเปิลส์ซึ่งสไลเปล่งปลั่งด้วยเครื่องสำอางและเพชรนิลจินดา รวมทั้งเนินอกอันเปลือยเปล่าภายใต้แสงแวววาวของโคมระย้านั้น ทำให้ดอนมิเกลรู้สึกหงุดหงิดใจ เพราะสิ่งเหล่านี้ใ้มน้ำวเขาเข้าสู่ความปรารถนาใดๆ ใดๆ ส่วนอันนา บางครั้งหล่อนก็จำเป็นต้องไปปรากฏตัวในงานเลี้ยงต่างๆ เหล่านั้น มิเกลมองเห็นหล่อนไกลๆ หญิงสาวอยู่ในอารมณ์สีดำทั้งร่าง เสื้อรัดทรงตัวหนาทำให้สะโพกของหล่อนใหญ่ขึ้นอย่างน่าเกลียด ผูงชนมากมายทำให้ทั้งสองคนไม่ได้มาพบกัน ความรู้สึกเบื่อหน่ายทบถมลงมาตั้งแต่ฝ่าเพดานจรดบัวพื้น สำหรับมิเกล สิ่งมีชีวิตที่เหลืออยู่ทั้งหลายก็เป็นเพียงแค่วิญญาณสีขาวที่บๆ เท่านั้น ทุกเช้า ดอนมิเกลจะอยู่ตรงหน้าประตูของร้านขายสุราระดับล่างแถวๆ ท่าเรือ ตื่นขึ้นมาพบว่าตนเองกำลังไม่สบาย ตัวหนาวสั่นและมึนงงด้วยความอ่อนล้า เขาดูเหมือนไม่ได้แตกต่างจากท้องฟ้ายามใกล้รุ่งเลย

หลายต่อหลายครั้ง ดอนมิเกลได้พบกับดอนอัลวาร์ตามทางเดินในสถานหย่อนใจชั้นต่ำ ทั้งสองต่างไม่ยอมให้อีกฝ่ายจำตนได้ นอกจากนั้น ดอนอัลวาร์ยังสวมหน้ากากอีกด้วย

comme c'était l'usage dans ce genre de lieux. Les jours suivants, toutefois, lorsque Miguel croisait son père sous la poterne du Fort Saint-Elme, il croyait déchiffrer sur ce visage hermétiquement clos le sarcasme d'un sourire.

Il essaya des courtisanes. Mais la plus jeune lui parut vieille comme les péchés d'Hérode, et il restait, accoudé à une table, perdu dans une pensée toujours la même, payant à boire à des amis de rencontre, tandis que les femmes de la taverne se penchaient sur son épaule.

Une nuit, dans un bouge de la rue de Tolède, assis, les coudes sur les genoux et la tête entre les mains, il regardait danser une fille. Elle n'était pas belle, maussade, avec aux coins des lèvres le pli amer de ceux qui servent au plaisir des autres. Elle n'avait sans doute qu'une vingtaine d'années, mais on ne pouvait voir cette chair misérable sans penser aux innombrables étreintes qui l'avaient usée déjà. Un client, qui l'attendait en haut, s'impatiait peut-être. La maquerelle se pencha à la balustrade de l'étage et cria :

- Anna, tu viens ?

Ivre de dégoût, il se leva et sortit.

Aussitôt, il crut s'apercevoir qu'on le suivait. Il se jeta dans une rue latérale. Ce n'était pas la première fois qu'il éprouvait la sensation d'avoir un espion à ses trousses ; il se mit à marcher plus vite. La montée au Fort Saint-Elme était longue et rude. En rentrant, il vit, comme toujours qu'il revenait à l'aube, que les volets d'Anna étaient entrebâillés. Arrivé sur l'esplanade, il se retourna, et, le long des pentes du Vomero, il aperçut son propre écuyer, Meneguino d'Aia, qui montait.

Cet homme, avant de passer à son service, avait longtemps appartenu à Don Ambrosio Caraffa, qui lui avait donné sa confiance. Il était assez bien né, et, disait-on, avait connu des temps meilleurs. Son air de franchise avait plu tout d'abord à son nouveau maître ; pourtant, depuis quelques semaines, Don Miguel se sentait épié par ce trop parfait domestique. Il surprit, dans les couloirs du château, de mystérieux conciliabules entre Meneguino d'Aia et les femmes de sa sœur. Enfin, à deux ou trois reprises, il le vit entrer chez Donna Anna sous la conduite d'une servante. Ses luttes intérieures, en fatiguant son esprit, le laissaient en proie à des

เหมือนกับที่ทุกคนทำกันเป็นธรรมเนียมเมื่ออยู่ในสถานที่ประเภทนี้ แต่อย่างไรก็ตาม ในวันต่อมา เมื่อดอนมิเกลสวนกับดอนอัลวาร์บริเวณประตูด้านหลังของป้อมปราการแซนต์แอลมันน์ ชายหนุ่มคิดว่าเขาสามารถอ่านรอยยิ้มเยาะจากสีหน้าอันนิ่งสนิทนั้นได้

ดอนมิเกลลงใช้บริการโสเภณีชั้นสูง แต่ทว่า แม้แต่คนที่สาวที่สุดก็ยังดูแก่สำหรับเขาราวกับบาปของกษัตริย์เฮรีรอด เขามักจะนั่งเก้าอี้และจมอยู่กับความคิดเดิมๆเสมอ คอยจ่ายเงินเลี้ยงเครื่องดื่มมิตรสหายที่พบตามร้านและมักจะมีหญิงสาวตามร้านสุราเกาะไหลอยู่ไม่ห่าง

คืนวันหนึ่งมิเกลนั่งอยู่ในร้านสุราโกโรโกโสแห่งหนึ่งบนถนนโทเลโด เขานั่งเก้าอี้คาง โดยวางศอกทั้งคู่ไว้บนเข่าทั้งสองข้าง เขามองดูเด็กสาวคนหนึ่งร่ำรำ่า หลอนไม่ได้สวยงามอะไรนัก ใบหน้าบุ๋มบึ้ง ที่มุมปากของหลอนมีร่องยับอันขมขื่นตามแบบคนที่มีความทุกข์และความพิงพอใจให้คนอื่น หลอนน่าจะมีอายุเพียงราวๆยี่สิบปี เมื่อมองเนื้อหนังอันน่าสังเวชนั้น ทำให้อดคิดไม่ได้ว่ามันคงจะผ่านการกดขี่ที่ทำให้สึกหรอมานับครั้งไม่ถ้วน ลูกค้าคนหนึ่งที่รอหลอนอยู่ด้านบนอาจจะกำลังหมดความอดทนก็เป็นได้ หญิงแม่เล้าจึงชะเงว่ตัวผ่านลูกกรงออกมาแล้วตะโกนว่า

"อันนา แกจะมาได้รึยัง"

ดอนมิเกลขยี้แขนงจนแทบจะอาเจียน เขาจึงลุกขึ้นและเดินออกไป

ทันใดนั้น ชายหนุ่มรู้สึกว่ามีคนตามเขามา เขาจึงเดินหลบเข้าไปในถนนข้างๆ นี่มิใช่ครั้งแรกที่เขารู้สึกว่ากำลังถูกสายลับติดตาม ดอนมิเกลเริ่มเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น ทางเดินขึ้นไปสู่ป้อมปราการแซนต์แอลมันน์ยาวไกลและเป็นเส้นทางที่ยากลำบาก ระหว่างที่กำลังเดินทางกลับนั้น ชายหนุ่มมองเห็นบานเกล็ดหน้าต่างห้องของอันนาแหม่ๆอยู่ เหมือนเช่นทุกวันที่เขากลับมาในเวลารุ่งสางเช่นนี้ เมื่อมาถึงลานหน้าปราสาท ดอนมิเกลหันกลับลงไปมองตามทางลาดของเนินเขาไวเมโร แล้วก็มองเห็นเมเนกุโยโน ไดยา คนสนิทของเขาที่กำลังตามขึ้นมา

บุรุษผู้นี้ ก่อนที่จะมาทำงานรับใช้ดอนมิเกลนั้น เคยเป็นคนของดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟามาเป็นเวลายาวนาน และเป็นที่ไว้วางใจอย่างมาก ซาติกำเนิดของเขานั้นถือว่ามีคนข้างดี และกล่าวกันว่าเขาเคยมีชีวิตที่ดีกว่านี้ การที่เขาเป็นคนตรงไปตรงมาทำให้เจ้านายคนใหม่อย่างดอนมิเกลรู้สึกพอใจ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่กี่อาทิตย์มานี้ ดอนมิเกลรู้สึกว่ากำลังถูกคนรับใช้ผู้สมบุรณ์แบบเกินไปผู้นี้จับตามองอยู่ ชายหนุ่มจับได้ว่าเมเนกุโยโน ไดยาแอบพบปะพูดคุยกับบรรดาสาวใช้ของพี่สาวอยู่ตามทางเดินในปราสาท จนสุดท้าย ดอนมิเกลเห็นว่าคนสนิทของตนเข้าไปในห้องของดอนนำอันนาสองสามครั้ง โดยมีสาวใช้ผู้นำนำไป ความขัดแย้งภายในใจทำให้จิตใจของเขาอ่อนล้า มันปล่อยให้เขาตกเป็นเหยื่อของความระแวงสงสัยที่แม้แต่ตนเองก็ยังคิด

soupçons qu'il jugeait lui-même ignobles. Ses accointances de la cour et des tavernes lui avaient appris à craindre les dangereuses fantaisies des femmes.

Il eut l'idée d'écouter aux portes. Son orgueil se cabra en présence d'une telle bassesse.

Anna, en ces temps de Carnaval, multipliait les prières. Elle était avertie par Menequino d'Aia des faits et gestes de Don Miguel ; ces banals péchés lui paraissaient plus exécrables, depuis qu'elle les savait commis par son frère. Ce qu'elle en imaginait la désespérait et la troublait tout ensemble. Elle remettait de jour en jour le moment de lui parler.

Un matin, comme il s'apprêtait pour la messe, il la vit entrer dans sa chambre. Elle s'arrêta tout interdite, voyant qu'il n'était pas seul. Meneguino d'Aia se trouvait dans l'embrasement de la fenêtre, occupé à réparer un harnais. Miguel dit à Anna en lui montrant cet homme :

- Voilà ce que vous cherchez.

Donna Anna pâlit ; leur silence à tous deux eut continué longtemps si l'homme de Don Ambrosio Caraffa ne s'était avancé.

- Monseigneur, dit-il, j'ai eu tort de vous dissimuler quelque chose. Donna Anna, qui s'inquiète de votre conduite, m'a prié de veiller sur vous. Elle est quelque peu votre aînée. Je ne pense pas que vous puissiez en vouloir à votre sœur de sa trop grande tendresse.

Le visage de Miguel changeait subitement d'expression et parut s'éclaircir. Pourtant, sa colère semblait croître. Il s'écria :

- C'est parfait !

Et, se tournant vers sa sœur :

- Ainsi, c'est pour m'épier que vous avez gagné cet homme ! Le matin, quand je rentrais, vous m'attendiez comme une maîtresse qu'on abandonne ! Est-ce votre droit ? Avez-vous ma garde ? Suis-je votre fils ou votre amant ?

Anna, la tête cachée contre le dossier d'un fauteuil, sanglotait. La vue des larmes parut adoucir Miguel. Il dit à Meneguino d'Aia :

ว่ามันช่างเลวร้ายเหลือทน การเข้าไปข้องแวะกับราชสำนักและร้านสุราชั้นดำนั้ทำให้ดอนมิเกลได้เรียนรู้ที่จะไม่วางใจความเพ้อฝันเลื่อนลอยที่แสนอันตรายของพวกอภิสตรี

ชายหนุ่มคิดว่าแสบพังที่ประตุ ทว่าความหยิ่งในศักดิ์ศรีนั้นมาขัดทานการกระทำที่ต่ำช้าเยี่ยงนี้

ในช่วงเวลาของเทศกาลคาร์นิวัลเช่นนี้ อันนาสวดมนต์มากขึ้นอีก เมเนกุโยนไดยารายงานหล่อนว่าดอนมิเกลทำอะไรและมีท่าทีเช่นไรบ้าง บาบที่แสนจะธรรมดาที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเลวทรามที่สุดนับตั้งแต่ดอนนำอันนาได้ทราบว่าดอนมิเกลเป็นผู้กระทำ เรื่องต่างๆที่หล่อนจินตนาการเอาไว้ทำให้ตัวหล่อนเองรู้สึกสิ้นหวัง ช้ำยังคอยรบกวนจิตใจหล่อนไปเสียหมด หญิงสาวคอยผัดผ่อนวันที่จะคุยเรื่องนี้กับเขาออกไปวันแล้ววันเล่า

เช้าวันหนึ่ง เมื่อดอนมิเกลเตรียมตัวพร้อมจะไปร่วมพิธีมิชซาแล้ว ก็เห็นว่าอันนาเดินเข้ามาในห้องของตน หญิงสาวหยุดชะงักด้วยความคาดไม่ถึงอย่างยิ่ง เมื่อเห็นว่ามันชายไม่ได้อยู่ตามลำพัง เมเนกุโยน ไดยา ยืนอยู่ตรงช่องหน้าต่าง เขากำลังง่วนอยู่กับการซ่อมบังเหียนม้า มิเกลเข้าไปทางคนสนิทของตนและพูดกับอันนาว่า

"นี่ไงเล่า สิ่งที่ท่านพี่กำลังหาอยู่"

ดอนนำอันนาหน้าซีด ทั้งสองคงจะเจียบสนิทเนิ่นนาน หากคนของดอนอัมโบรซิโอคาร์ฟฟา ไม่เอ่ยนขึ้นมาก่อนว่า

"นายท่านขอรับ" เขากล่าว "กระผมทำผิดที่ปิดบังท่านเกี่ยวกับเรื่องบางอย่าง ดอนนำอันนาเป็นกังวลเรื่องพฤติกรรมของท่านนักขอรับ คุณผู้หญิงจึงขอร้องให้กระผมคอยจับตาดูท่านเอาไว้ ถึงอย่างไร คุณผู้หญิงก็เป็นพี่สาวของท่าน กระผมเห็นว่าท่านไม่ควรจะโกรธเคืองพี่สาวของตนเอง ในเรื่องที่คณผู้หญิงอาจจะป็นห่วงท่านมากเกินไปนะขอรับ"

สีหน้าของดอนมิเกลเปลี่ยนไปทันทีและดูราวกับจะกระเจ่งขึ้นเพราะเข้าใจอะไร บางสิ่งบางอย่างแจ่มแจ้ง อย่างไรก็ตาม ดอนมิเกลดูเหมือนจะโกรธยิ่งขึ้น เขาร้องตะโกนออกมาว่า

"วิเศษจริง"

จากนั้นก็หันมาทางพี่สาว

"ท่านพี่ว่าจ้างชายผู้นี้เพื่อที่จะให้คอยสอดแนมข้าเช่นนั้นเอง แล้วทุกเช้า เมื่อข้ากลับมา ท่านก็จะคอยเฝ้าอยู่ราวกับคนรักที่ถูกทอดทิ้ง ท่านมีสิทธิหรือ ท่านเป็นยามประจำตัวข้าหรืออย่างไร ข้าเป็นบุตรของท่านหรือ เป็นผู้รักของท่านกันแน่"

อันนาสะอื้น ศีรษะซุกแนบอยู่กับพนกพิงของเก้าอี้ววม เมื่อเห็นน้ำตาของพี่สาว มิเกลก็ดูเหมือนจะอ่อนลง เขาพูดกับเมเนกุโยน ไดยาว่า

- Ramenez-la chez elle.

Reste seul, il s'assit sur le siège qu'elle venait de quitter. Il exultait, se disant : << Elle est jalouse. >>

S'étant levé, il alla s'accouder devant le miroir jusqu'à ce que ses yeux fatigués de fixer sa propre image ne lui présentassent plus qu'un brouillard. Meneguino d'Aia revint. Don Miguel lui paya ses gages et le renvoya sans une parole.

La fenêtre de sa chambre donnait sur les contreforts. En se penchant, on dominait un ancien chemin de ronde, hors d'usage mais auquel le gouverneur avait accès. L'escalier du bastion s'y embranchait plus loin ; Don Alvare, dans ces cellules abandonnées, passait pour faire venir de temps à autre des femmes perdues. La nuit, parfois, on entendait le rire étouffé des entremetteuses et des filles. Elles montaient : les visages fardés apparaissaient dans le tremblement d'une lanterne, et ces choses, qui répugnaient à Miguel, achevait d'abolir ses scrupules en lui prouvant l'universel pouvoir de la chair.

Quelques jours plus tard, Anna, rentrant chez elle, trouva la Bible de Donna Valentine qu'elle avait souvent redemandée à son frère. Le livre était ouvert et retournée contre la table comme si celui qui lisait, en s'interrompant, avait voulu marquer un passage. Donna Anna le prit, mit un signet entre les feuilletes, et le rangea soigneusement sur le rayon. Le lendemain, Don Miguel lui demande si elle avait jeté les yeux sur ces pages. Elle répondit que non. Il craignait d'insister.

Il ne s'interdisait plus sa présence. Son attitude se modifia. Il ne se privait plus d'allusions qu'il imaginait claires. Elles ne l'étaient que pour lui ; tout maintenant ne lui semblait que trop visiblement se rapporter à sa hantise. Tant d'énigmes bouleversaient Anna sans qu'elle cherchât à leur trouver un sens. Des angoisses inexplicables la prenaient devant son frère ; il la sentait tressaillir au moindre contact de ses mains. Alors, il s'écartait. Le soir, rentré chez lui, énervé jusqu'aux larmes, s'en voulant à son tour de son désir et de ses scrupules, il se demandait avec effroi ce qui

"พาคณผู้หญิงกลับไปห้อง"

เมื่ออยู่คนเดียว ดอนมิเกลนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ดอนนำอันนาเพิ่งจะลุกออกไป ชายหนุ่มปลอบปลื้มใจและกล่าวกับตัวเองว่า "ท่านพี่กำลังหึง"

ชายหนุ่มลุกขึ้น เขาเดินไปนั่งทำศอกที่หน้ากระจก จ้องมองภาพตนเองจนสายตาล้ำพรวดไปหมด เมเนกุโยโน ไดยากลับมาแล้ว ดอนมิเกลจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่เขาและไล่ชายหนุ่มผู้นั้นออกจากงานโดยไม่พูดอะไรสักคำ

หน้าต่างห้องของดอนมิเกลนั้นหันไปทางกำแพงค่ายนังด้านนอก หากชะโงกลงไปดู จะเห็นทางเดินสายเก่าของพวกเวรยามอยู่ต่ำลงไป เส้นทางนี้มีเพียงดอนอัลวาร์ ผู้ปกครองป้อมปราการแห่งนี้เท่านั้นที่เข้าไปได้ ไกลออกไป แนวบันไดของป้อมคุ้มกันเมืองนั้นจรดชนกัน เชื่อกันว่าบางครั้งดอนอัลวาร์จะใช้ห้องซังที่ทั้งร่างอยู่นี้เป็นทางผ่านเพื่อให้คนนำพวกหญิงสาวส่นขึ้นมาเป็นครั้งคราว เมื่อตกกลางคืน บางเวลาอาจได้ยินเสียงหัวร่อต่อกระซิกของบรรดาผู้หญิงที่เป็นนางนาคต่อและพวกเด็กสาวทั้งหลายเล็ดลอดออกมา หญิงพวกนี้ขึ้นมาที่นี้ ใบหน้าที่แต่งไว้งดงามของพวกหล่อนปรากฏอยู่กลางแสงตะเกียงสั้นไหววูบวาบ ดอนมิเกลขยะเขยงเรื่องประเภทนี้ที่ท้ายที่สุดก็จบลงด้วยการทำลายศีลธรรมในใจเขาโดยพิศุจน์ให้เห็นถึงพลังอำนาจของเนื้อหนังมังสาที่ทุกคนไม่อาจปฏิเสธ

ไม่กี่วันหลังจากนั้น เมื่ออันนากลับมาที่ห้อง ก็พบพระคัมภีร์ใบเปิดของดอนนำวาล็องตินเล่มที่หล่อนได้เคยถามหาจากดอนมิเกลอยู่บ่อยครั้ง พระคัมภีร์ถูกกางคว่ำค้างอยู่บนโต๊ะ รวากับว่าคนอ่านต้องการค้นหานั้นตอนทีอ่านค้างเอาไว้ อันนาหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาและเอาที่ค้นหนังสือค้นไว้ หล่อนนำมันไปเก็บไว้บนชั้นอย่างระมัดระวัง วันต่อมา ดอนมิเกลถามหล่อนว่าได้มองหน้าที่ค้นไว้บ้างหรือไม่ หญิงสาวปฏิเสธ ส่วนเขาเองก็ไม่กล้าเข้าซื้ออะไร

ดอนมิเกลเลิกฝืนตัวเองที่จะไม่พบเจอพี่สาวอีก ท่าทีของเขาเปลี่ยนไป ชายหนุ่มไม่ห้ามตัวเองอีกต่อไปในการที่จะคิดถึงภาพจินตนาการที่เขาเห็นได้ชัดเจน สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อตัวเขาเองเท่านั้น ขณะนี้ ดูเหมือนจะเห็นได้อย่างเด่นชัดว่าทุกอย่างนั้นเกี่ยวข้องกับภาพหลอนที่เกิดขึ้นกับเขา ปริศนามากมายทำให้อันนาลัดกลุ้ม โดยที่หญิงสาวเองก็ไม่คิดที่จะหาความหมายของมัน เมื่อยามต้องอยู่ต่อหน้าน้องชาย ความกระวนกระวายใจที่ไม่สามารถอธิบายได้จะเข้าครอบงำจิตใจของหล่อน ดอนมิเกลเองนั้น แคสัมผัสมือของหล่อนเพียงเล็กน้อยก็รู้สึกได้ว่าหล่อนสะดุ้งสุดตัว เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจึงไม่เข้าใกล้พี่สาวอีก ทุกเย็นๆ เมื่อกลับมาที่ห้อง ชายหนุ่มจะโมโหจนต้องหลังน้ำตาออกมา โกรธตัวเองที่มีความปรารถนาเช่นนั้นและโกรธในความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนด้วย เขาถามตนเองด้วยความหวาดกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นในเวลาเดียวกันของ

serait arrivé le lendemain à pareille heure. Les jours, sans rien changer, passaient. Il crut qu'elle ne voulait pas comprendre. Il commençait à la haïr.

Il ne se refusait plus aux imaginations nocturnes. Il attendait avec impatience cette demi-inconscience d'un esprit qui va s'endormir ; le visage enfoncé dans ses oreillers, il s'abandonnait à ses rêves. Il s'en réveillait les mains brûlantes, la bouche mauvaise comme après la fièvre, et plus désespéré que la veille.

Le Jeudi Saint, Anna fit demander à son frère s'il ne désirait pas l'accompagner dans sa tournée de sept églises. Il fit répondre que non. Le carrosse d'Anna l'attendait. Elle partit seule.

Il continuait d'aller et de venir dans sa chambre. Au bout de quelques temps, il n'y tint plus. Il s'habilla et sortit.

Anna avait déjà visité trois églises. La quatrième devait être celle des Lombards ; le carrosse s'arrêta sur la place de Mont-Olivet, devant un porche bas auprès duquel s'assemblaient en glapissant des mendiants infirmes. Donna Anna traversa la nef et entra dans la chapelle du Saint-Sépulcre.

Un roi de la Naples aragonaise s'était fait représenter là avec ses maîtresses et ses poètes, dans les attitudes d'une veillée funèbre qui durerait toujours. Sept personnages en terre cuite, de taille humaine, agenouillés ou accroupis à même les dalles, se lamentaient autour du cadavre de l'Homme-Dieu qu'ils avaient suivi et aimé. Chacun d'eux était le fidèle portrait d'un homme ou d'une femme morte depuis un siècle à peine, mais leurs effigies désolées semblaient gémir sur place depuis le temps de la Crucifixion. Des restes de couleur les paraient encore : le rouge du sang du Christ s'écaillait comme les grumeaux d'une vieille plaie. La crasse du temps, les cierges, le faux jour de la chapelle donnaient à ce Jésus l'aspect atrocement mort que dut avoir celui de Golgotha, quelques heures avant Pâques, lorsque la pourriture essayait son œuvre, et que les anges eux-mêmes commençaient à douter. La foule

วันถัดไป วันเวลาผ่านไปเรื่อยโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ดอนมิเกลเชื่อว่าดอนนำอันนาเองก็คงไม่ต้องการที่จะเข้าใจ ชายหนุ่มเริ่มเกลียดชังหล่อน

ดอนมิเกลไม่ปฏิเสธภาพจินตนาการในยามคำคืนอีกต่อไป เขารอคอยอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นยามใกล้จะเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างกระสับกระส่าย ชายหนุ่มซุกหน้าอยู่กับหมอน ปล่อยตัวเองไปกับความฝัน แล้วก็จะตื่นจากฝันนั้นพร้อมกับมือที่ร่อนวาบ ริมฝีปากแห้งผากราวกับหลังพื้นไข่ ทั้งยังรู้สึกว่ารุนไฉนมากกว่าวันที่ผ่านมา

ในวันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ ดอนนำอันนาสั่งให้ไปถามดอนมิเกลว่าเขาปรารถนาจะไปสวนมนต์เจ็ดโบสถ์กับหล่อนหรือไม่ ชายหนุ่มตอบปฏิเสธกลับมา รถม้าของดอนนำอันนารอเขาอยู่ แต่แล้วหล่อนก็ออกเดินทางไปเพียงลำพัง

ดอนมิเกลเดินไปเดินมาอยู่ในห้อง สักครู่หนึ่ง เขาก็หมดความอดทน เขาแต่งกายและออกจากห้องไป

ดอนนำอันนาเดินทางไปได้สามโบสถ์แล้ว โบสถ์ที่สี่เป็นโบสถ์ของชาวลอมบาร์ดส์ รถม้าจอดอยู่ ณ จตุรัสมงท์โอลิเวร์ ตรงด้านหน้าของกรอบประตูเตี้ยๆนั้น พวกขอทานร่างกายพิกลพิการมาออกันและร้องครวญคราง ดอนนำอันนาเดินตัดผ่านทางเดินกลางและเข้าไปยังคูหาสวนมนต์ของโบสถ์แซนต์เชปุลคร์

ในโบสถ์แห่งนี้ กษัตริย์พระองค์หนึ่งของนครเนเปิลส์ในยุคที่ปกครองโดยชาวอารากอนได้มีรับสั่งให้จัดทำรูปปั้นของพระองค์พร้อมด้วยบรรดาพระสนมและกวีในลักษณะของการเฝ้าศพซึ่งจะดำรงตลอดไป รูปปั้นเหล่านี้เป็นหุ่นปั้นดินเผาขนาดเท่าตัวจริงของคนเจ็ดคน บ้างก็คุกเข่า บ้างก็หมอบอยู่ที่พื้น กำลังร่ำไห้รายรอบร่างของมนุษย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขารักและได้ติดตามรับใช้ รูปปั้นองค์กษัตริย์และชายาแต่ละองค์นั้นเป็นรูปเหมือนของบุรุษและสตรีที่สิ้นชีวิตลงแล้วเมื่อราวหนึ่งศตวรรษที่ผ่านมา แต่รูปปั้นของผู้ที่ร่ำไห้ล้อมรอบนั้นดูเหมือนจะคร่ำครวญอยู่ตรงนั้นมาตั้งแต่ครั้งพระเยซูถูกตรึงกางเขน สีที่ใช้ตกแต่งยังคงปรากฏอยู่ สีแดงของพระโลหิตพระเยซูแห่งเกราะกรังราวสะกิดบาดแผลที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลานาน คราบโคลที่เกวียนตามกาลเวลา แสงเทียนและแดดที่สาดส่องผิวดุจดทำให้รูปปั้นพระเยซูนั้นอยู่ในสภาพการสิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานเช่นเดียวกับการสิ้นพระชนม์ที่เนินเขากอลโกธา ไม่กี่ชั่วโมงก่อนวันปัสกา ขณะที่ร่างกายกำลังเน่าสลายและเหล่าเทวทูตกำลังเริ่มคลางใจ ผู้คนเปลี่ยนหน้ากันเดินย่ำเข้า

continuellement renouvelée piétinait dans l'étroit espace. Ces loqueteux coudoyaient des gentilshommes ; des ecclésiastiques affairés comme à des obsèques se frayaient un passage parmi les soldats de la flotte aux visages tannés par la mer et balafrés par la sabre turc. Dominant de haut les fronts inclinés, d'autres statues de vierges et de saints s'alignaient dans des niches, revêtues selon l'antique usage de voiles violets en l'honneur de ce deuil qui passe tous les deuils.

On s'écartait devant Anna pour lui faire place ; son nom chuchoté de bouche en bouche, sa beauté et la magnificence de ses vêtements arrêtaient un instant le mouvement des rosaires. Un carreau de velours noir fut glissé devant elle ; Donna Anna s'agenouilla. Penchée sur la mort d'argile étendu sur les dalles, elle baisa dévotement les plaies du flanc et des mains trouées. Son voile, qui descendait sur son visage, la gênait. Comme elle se relevait un peu pour le rejeter en arrière, elle crut sentir que quelqu'un la regardait, et, tournant la tête vers la droite, elle vit Don Miguel.

La violence avec laquelle il la fixait l'effraya. La largeur d'un banc les séparait. Il était, comme elle, vêtu de noir, et, terrifiée, plus blanche que la chair des cierges, elle regardait cette statue sombre au pied des statues violettes.

Puis, se rappelant qu'elle était là pour prier, elle s'inclina de nouveau pour baiser les pieds du Christ. Quelqu'un se penchait sur elle. Elle savait que c'était son frère. Il dit :

- Non

Et, toujours à voix basse :

- Vous me trouverez sur le seuil.

Anna ne songea même pas à lui désobéir. Elle se leva, et, à travers l'église toute bruisante de litanies, elle gagna l'angle du porche.

Miguel l'attendit. Tous deux, en cette fin de Carême, luttèrent contre l'énervement que causent les longues abstinences. Il dit :

มาในพื้นที่แค่นี้อย่างไม่หยุดหย่อน บรรดาคนที่สวมเสื้อผ้าชอมช่อกระรุ่งกระวังต่างคอยเดินเฉียดกรายเหล่าสุภาพบุรุษพวกนี้ พวกพระที่กำลังยุ่งอยู่ร่าวกับมึงงานศพทำให้บรรดากลุ่มทหารเรือที่ใบหน้าคล้ำจากแดดและลมทะเลและมีบาดแผลเหวอะหวะจากคมดาบของพวกตุรกีต้องแหวกทางเดินให้ สูงขึ้นไปนั่นมีรูปปั้นดินเผาของพระแม่มารีและเหล่านักบุญที่กำลังค้อมศีรษะเรียงรายตระหง่านอยู่เป็นแถวในช่องลึกบนกำแพง โดยต่างสวมผ้าคลุมหน้าสีม่วงตามความนิยมในสมัยโบราณ เพื่อเป็นการให้เกียรติต่อการไว้อาลัยครั้งนี้ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการไว้อาลัยทั่วไป

ที่เบื้องหน้าอันนั้น ผู้คนต่างเปิดทางให้แก่หล่อน นามของหล่อนถูกกระซิบกระซาบจากปากต่อปาก ความงามและความสูงสง่าของอาภรณ์ที่ประดับกายหญิงสาวทำให้ผู้ที่สวมมนต์นับลูกประคำอยู่ถึงกับต้องหยุดชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง ผืนผ้ากำมะหยี่สีเหลี่ยมสีดำถูกปูลาดอยู่บนพื้นด้านหน้าหล่อน ดอนน่าอันนายอตัวคุกเข่าลงและโน้มตัวลงไปหารูปปั้นร่างไร้วิญญาณของคนตายที่นอนทอดกายอยู่บนพื้นศิลา หญิงสาวจุ่มพิตที่บาดแผลบริเวณศีรษะและที่ฝ่ามือทั้งสองซึ่งถูกตอกทะลุด้วยความศรัทธา ผ้าคลุมหน้าที่ห้อยลงมาปิดใบหน้าอยู่นั้นทำให้หล่อนรู้สึกรำคาญ เมื่อหล่อนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อที่จะวัดผ้าคลุมไปด้านหลังนั้น ดอนน่าอันนาก็รู้สึกได้ว่ามีใครบางคนกำลังมองตนอยู่ และเมื่อหญิงสาวหันหน้าไปทางขวา หล่อนก็มองเห็นดอนมิเกล

สายตาแรงกล้าที่เขาจ้องมองมานั้นทำให้หล่อนหวาดหวั่น ม่านงั่วยาวกั้นอยู่ระหว่างคนทั้งสอง ดอนมิเกลแต่งกายด้วยสีดำเหมือนกับหล่อน ดอนน่าอันนารู้สึกหวั่นกลัว สีหน้าของหล่อนขาวซีดเสียยิ่งกว่าเทียนไขผึ้ง หญิงสาวจ้องมองร่างที่ยืนนิ่งเป็นรูปปั้นในความมืดสลัวตรงปลายเท้าของรูปปั้นสีม่วงทั้งหลาย

แต่แล้วหล่อนก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองมาอยู่ในที่แห่งนี้เพื่อนสวดภาวนา หล่อนก้มตัวลงอีกครั้งเพื่อที่จะจุ่มพิตปลายพระบาทของพระเยซูเจ้า ใครคนหนึ่งโน้มตัวอยู่เหนือหล่อน หญิงสาวทราบดีว่าบุคคลผู้นั้นคือน้องชายของเธอ เขาพูดว่า

"อย่านะ"

ดอนมิเกลพูดต่อด้วยเสียงเบาเช่นเดิม

"ท่านพี่ไปพบข้าที่ประตูด้วย"

ดอนน่าอันนาไม่คิดแม้แต่จะขัดคำสั่งของเขา หล่อนลุกขึ้นยืน เดินตัดผ่านไปกลางโบสถ์ที่มีเสียงสวดมนต์ดังกระหึ่มจนไปถึงมุขประตู

ดอนมิเกลรออยู่ที่นั่น ในปลายช่วงถือศีลอดเช่นนี้ ทั้งสองกำลังต่อสู้กับความกระสับกระส่ายที่เกิดจากการงดรับประทานอาหารเนื้อสัตว์มาเป็นเวลานาน เขาพูดขึ้นว่า

- J'espère que vos dévotions sont finies.

Elle attendait qu'il continuât. Il reprit :

- N'y a-t-il pas d'autres églises, plus solitaires ? Vous a-t-on admirée assez longtemps ? Est-il bien nécessaire d'apprendre au peuple la façon de vos baisers ?

- Mon frère, dit Anna, vous êtes très malade.

- Vous vous en apercevez ? dit-il.

Et il lui demanda pourquoi elle n'était pas allée faire au couvent d'Ischia la retraite de la Semaine Sainte. Elle n'osa lui dire qu'elle n'avait pas voulu le quitter.

Le carrosse les attendait. Elle y entra. Il l'y suivit. Sans poursuivre la visite des églises, elle donna ordre qu'on les ramenât au Fort Saint-Elme. Elle se tenait toute droite sur son siège, soucieuse et rigide. Don Miguel, en la regardant, songeait à l'évanouissement de sa sœur sur la route de Salerne.

Ils arrivèrent. Le carrosse s'arrêta sous la poterne. Ils remontèrent ensemble dans la chambre d'Anna. Miguel sentait qu'elle avait à lui parler. En ôtant son voile, elle lui dit :

- Saviez-vous que notre père m'a proposé un mariage en Sicile ?

- Ah ? dit-il. Qui est-ce ?

Elle répondit humblement :

- Vous savez bien que je n'accepterai pas.

Et, disant qu'elle préférerait se retirer du monde, peut-être pour toujours, elle parla d'entrer au couvent d'Ischia ou dans celui des Clarisses de Naples, beau cloître qu'avait souvent visité Donna Valentine.

- Etes-vous folle ? s'écria-t-il.

Il semble hors de lui. Il dit :

- Et vous y vivriez, trempée de larmes, à vous consumer d'amour pour une figure de cire ? Je vous ai vue, tout à l'heure. Et je vous permettrais un amant parce qu'il est crucifié ? Etes-vous aveugle, ou si vous mentez ? Croyez-vous que je veuille vous céder à Dieu ?

"ข้าหวังว่าแรงศรัทธาของท่านพี่คงจะจบสิ้นลงแล้ว"

หญิงสาวรอให้น้องชายพูดต่อ เขากล่าวว่า

"ไม่มีโบสถ์แห่งอื่นที่สงบกว่าที่นี่หรืออย่างไร ผู้คนชื่นชมท่านนานพอแล้วหรือยัง จำเป็นด้วยหรือที่ท่านพี่จะต้องแสดงให้ผู้คนเห็นถึงวิธีการจุมพิตของท่าน"

"น้องพี่" อันนาเอ่ยขึ้น "เจ้าป่วยมากนะ"

"ท่านสังเกตด้วยหรือ" เขาตอบ

แล้วดอนมิเกลก็ถามหล่อนว่า เหตุใดจึงไม่ไปส่งท้ายสัปดาหฺ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สำนักซีแห่งเกาะอิสเกีย อันนาไม่กล้าที่จะตอบว่าหล่อนไม่ปรารถนาจะจากเขาไป

รถม้าจอดรอพวกเขาอยู่ ดอนนำอันนาก้าวขึ้นไปด้วยด้านในและมิเกลก็ตามเข้าไป หญิงสาวไม่ได้ไปโบสถ์อื่นๆต่ออีก แต่สั่งให้รถม้าพากลับไปที่ป้อมปราการแซนต์แอล์ม หล่อนนั่งตัวตรงอยู่บนที่นั่ง รู้สึกเกร็งและเป็นกังวล ส่วนดอนมิเกลนั้น เมื่อมองดูพี่สาวแล้วก็นึกไปถึงเหตุการณ์ตอนหล่อนเป็นลมหมดสติระหว่างทางกลับจากเมืองซาเลโอน

พวกเขากลับมาถึงป้อมปราการแซนต์แอล์มแล้ว รถม้าจอดอยู่ที่ประตูด้านหลัง ทั้งสองขึ้นไปยังห้องของดอนนำอันนาด้วยกัน มิเกลรู้สึกได้ว่าพี่สาวมีอะไรจะพูดกับตน ขณะกำลังถอดผ้าคลุมหน้าออก หล่อนก็กล่าวกับเขาว่า

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าท่านพ่อเสนอให้พี่ไปเข้าพิธีแต่งงานที่แคว้นซิซิลี"

"จ้ะหรือ" เขาพูด "กับใครเล่า"

หญิงสาวตอบอย่างอ้อมแอ้มว่า

"เจ้าก็ทราบดีว่าพี่จะไม่ตอบตกลง"

ดอนนำอันนายังกล่าวอีกว่าหล่อนปรารถนาที่จะปลีกตัวจากทางโลกมากกว่า บางทีอาจจะตลอดชีวิตก็เป็นได้ หล่อนพูดถึงเรื่องที่จะเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในสำนักซีแห่งเกาะอิสเกีย มิเช่นนั้นก็นักชีของคณะคลาริสแห่งเนเปิลส์ซึ่งมีระเบียบคดอันสวยงามที่ดอนนำวาล็องตินเคยแวะเวียนไปบ่อยครั้ง

"ท่านพี่เสียสติไปแล้วหรือ" ดอนมิเกลถามเสียงดัง

เขามีท่าทีโกรธเกรี้ยวอย่างมาก กล่าวอีกว่า

"แล้วท่านก็จะไปใช้ชีวิตที่นั่น ร้าให้น้ำตาชุ่มโชก เผาผลาญตัวเองให้หมดไหมด้วยความรักที่มีต่อรูปปั้นซีฟิ๊งจันหรือ เมื่อครู่ที่ผ่านมา ข้ามองเห็นท่านแล้ว ข้าควรจะยอมให้ท่านมีชู้รักเพราะว่าเขาถูกต้องทั้งทางเซนซันนั้นหรือ ดวงตาของท่านมีบอดหรืออย่างไร หรือท่านกำลังพูดปิดกันแน่ ท่านคิดหรือว่าข้าจะยอมยกท่านให้กับพระผู้เป็นเจ้า"

Elle recula tout effrayée. Il répéta plusieurs fois :

- Jamais !

Il se tenait adossé à la muraille, soulevant déjà d'une main la portière pour sortir. Un râle lui emplissait la gorge. Il s'écria :

- Amnon, Amnon, frère de Thamar !

Il sortit en claquant la porte.

Anna restait affaissée sur son siège. Le cri qu'elle venait d'entendre résonnait encore en elle ; de vagues récits des Saintes Ecritures lui revinrent en mémoire ; sachant déjà ce qu'elle allait lire elle alla prendre la Bible de Donna Valentine et l'ouvrit à l'endroit marqué, au passage où Amnon fait violence à sa sœur Thamar. Elle n'alla pas plus loin que les premiers versets. Le livre lui glissa des mains, et, renversée sur le dossier de son siège, stupéfaite de s'être menti très longtemps, elle écoutait bondir son cœur.

Il lui sembla qu'il se dilatait au point d'emplir tout son être. Une mollesse irrespirable la gagnait. Traversée de brusques secousses, les genoux serrés, elle restait repliée sur ce battement intérieur.

La nuit suivante, Miguel, couché dans son lit sans dormir, crut entendre quelque chose. Il n'en était pas sûr : c'était moins un bruit que le frémissement d'une présence. Ayant en pensée vécu souvent des instants semblables, il se dit qu'il avait la fièvre, et, s'efforçant de se calmer, il se remémora que la porte était verrouillée.

Il ne voulait pas se dresser ; il se redressa et assit. Il semblait que la conscience qu'il avait de ses actes se fit plus nette à mesure que ceux-ci devenaient plus involontaires. Assistant pour la première fois à cet envahissement de soi-même, il sentait se vider graduellement son esprit de tout ce qui n'était pas cette attente.

Il posa les pieds sur les dalles, et, très doucement, se leva. D'instinct, il retenait son souffle. Il ne voulait pas l'effrayer ; il ne voulait pas qu'elle sût qu'il écoutait. Il craignait qu'elle prit la fuite, et davantage qu'elle restât. Le plancher, de l'autre côté du seuil, craquait un peu sous deux pieds nus. Il s'approcha de la porte,

ดอนน่านน้ำก้าวถอยไปด้วยความหวาดกลัว เขาพูดซ้ำอีกหลายครั้งว่า
"ไม่มีทาง"

ดอนมิเกลยืนหลังพิงกับกำแพง ยกมือข้างหนึ่งจับค้างไว้ที่ประตูเพื่อจะออกไปจาก
ห้อง เสียงครางติดขัดแน่นอยู่ในลำคอ เขาตะโกนออกมาว่า

"อัมโนน อัมโนน พี่ชายของธามาร์"

แล้วชายหนุ่มก็ออกไปจากห้องพร้อมกับกระแทกประตูปิดดังปัง

ดอนน่านน้ำยังคงหมดแรงจมอยู่บนเก้าอี้ เสียงตะคอกที่เพิ่งได้ฟังยังคงก้องอยู่ใน
ในโสตประสาท เรื่องเล่าอันคลุมเครือในข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์ผุดขึ้นมาในความทรงจำ ทั่วทั้งที่ทราบ
อยู่แล้วว่าจะอ่านเจออะไร แต่หญิงสาวก็ยังเดินไปหยิบพระคัมภีร์ไบเบิลของดอนน่านน้ำลงดินมา
และเปิดไปยังหน้าที่ค้นเอาไว้ อ่านตรงช่วงที่อัมโนนกระทำรุนแรงต่อธามาร์ น้องสาวของตนเอง
หล่อนอ่านไปได้เพียงแค่บาทแรกๆ หนังสือก็ร่วงออกจากมือ หญิงสาวทิ้งตัวลงบนพนักพิงเก้าอี้
รู้สึกตกตะลึงที่ได้โกหกตัวเองมานานาน ดอนน่านน้ำฟังเสียงหัวใจของตนเองเต้นแรงอยู่
ภายใน

ดูเหมือนว่าหัวใจของหล่อนขยายใหญ่จนครอบคลุมตัวหล่อนเอาไว้ทั้งหมด ความ
อ่อนแอจนทำให้หายใจไม่ออกจะเข้ามามีชัยชนะอยู่เหนือหล่อนเสียแล้ว อาการกระตุกอย่างไม่
ทันตั้งตัวและหวั่นไหวทั้งสองที่เกร็งติดกัน ทำให้รู้ว่าหญิงสาวกำลังนั่งคุ้ยฝังกุ้ยเสียงเต้นของหัวใจ
ภายในร่างกาย

คืนต่อมา มิเกลนอนอยู่บนเตียงแต่มีอาจหลับลง ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนได้ยินเสียง
อะไรบางอย่าง เขาไม่แน่ใจเพราะได้ยินเหมือนเสียงคนเคลื่อนไหวมากกว่าจะเป็นเสียงดัง เขา
เคยคิดถึงช่วงเวลาเช่นนี้หลายต่อหลายครั้ง ชายหนุ่มบอกกับตัวเองว่าเขาอาจมีไข้และพยายาม
ทำให้สงบลง ทั้งยังจำได้ว่าประตูห้องนั้นลงกลอนไว้แล้วด้วย

เขาไม่อยากจะลุกขึ้นยืน แต่ก็ลุกขึ้น แล้วก็นั่งลง ดูเหมือนว่ายิ่งเขาทำอะไรลงไป
โดยไม่ตั้งใจ เขาก็จะยิ่งมีสติสัมปชัญญะรับรู้การกระทำนั้นได้ดียิ่งขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขาตระหนัก
ถึงการรุกรานเข้าสู่ความเป็นตัวตนของเขา ชายหนุ่มค่อยๆ ปลดปล่อยจิตวิญญาณของเขาออก
จากทุกสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับการรอคอยครั้งนี้

ดอนมิเกลวางเท้าทั้งสองลงบนพื้นหินและค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างเงียบกริบ เขากลับ
หายใจตามสัญชาตญาณ ชายหนุ่มไม่ต้องการทำให้หล่อนกลัวและไม่ปรารถนาจะให้หล่อน
ทราบว่าเขากำลังฟังอยู่ เพราะเกรงว่าหญิงสาวจะหนีไปและจะกลัวยิ่งกว่าหากว่าหล่อนยังคงอยู่
ตรงนั้น พื้นอีกด้านหนึ่งของประตูส่งเสียงเบาๆ อยู่ภายใต้เท้าเปลือยเปล่าสองข้าง ชายหนุ่ม

sans bruit, avec de nombreux temps d'arrêt, et finit par s'appuyer au battant. Il sentait qu'elle s'appuyait aussi ; le tremblement de leurs deux corps se communiquait aux boiseries. Il faisait entièrement noir : chacun écoutait dans l'ombre le halètement d'un désir pareil au sien. Elle n'osait le supplier d'ouvrir. Pour oser ouvrir, il attendait qu'elle parlât. Le sentiment de quelque chose d'immédiat et d'irréparable le glaçait ; il souhaitait à la fois qu'elle ne fût jamais venue et qu'elle fût entrée déjà. Le battement de ses artères l'empêchait d'entendre. Il dit :

- Anna...

Elle ne répondit pas. Hâtivement, il repoussa les verrous. Ses mains agitées tâtonnaient sans prévenir à soulever le loquet. Lorsqu'il ouvrit, il n'y avait plus personne de l'autre côté du seuil.

Le long corridor voûté était aussi noir que l'intérieur de la chambre. Il entendit fuir et se perdre dans l'éloignement le bruit mat, léger, précipité des pieds nus.

Il attendait longtemps. Il n'entendait plus rien. Laisant la porte grande ouverte, il retourna s'allonger entre les draps. A force d'épier les moindres frémissements du silence, il finissait par s'imaginer tantôt un frôlement d'étoffe, tantôt un faible et timide appel. Des heures passèrent. Se haïssant pour sa lâcheté, il se consolait à penser combien elle devrait souffrir.

Lorsqu'il fit tout à fait jour, il se leva et alla fermer la porte. Seul dans la pièce vide, il songeait : << Elle serait là. >>

Les couvertures rejetées faisaient de larges masses d'ombre. Une fureur le prit contre lui-même. Il s'abattit sur les matelas. Il s'y roulait en criant.

Anna passa la journée du lendemain dans sa chambre. Les volets étaient clos. Elle ne s'était même pas vêtue : la longue robe noire dont l'enveloppaient chaque matin ses coiffeuses flottait autour d'elle en plis lâches. Elle avait défendu qu'on laissât entrer personne. Assise, la tête appuyée aux aspérités du dossier, elle souffrait sans pleurer, sans penser, humiliée tout ensemble de ce qu'elle avait tenté de l'avoir tenté

เคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ประตูอย่างเงิบเงิบ โดยหยุดชะงักหลายครั้ง และสุดท้ายก็มาพียงอยู่กับบานประตู ดอนมิเกลรู้สึกได้ว่าอันนาก็กำลังพียงประตูอยู่เช่นกัน พวกเขารับรู้ถึงร่างที่ลั่นสะท้อนของอีกฝ่ายผ่านประตูไม้ รอบกายนั้นมีดสนิท ต่างคนต่างพียงเสียงหายใจหอบอันเกิดจากแรงปรารถนาที่เหมือนกับของตนอยู่ในความมืด หญิงสาวไม่กล้าขอให้เขาเปิดประตู ส่วนมิเกลนั้นจะกล้าเปิดก็ต่อเมื่อหล่อนเอ่ยขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้นในฉับพลันทันทีและเป็นความรู้สึกที่ไม่อาจแก้ไขได้นั้นทำให้ชายหนุ่มเย็นวาบ เขาปรารถนาให้หล่อนไม่เคยมาที่นี่ แต่ในเวลาเดียวกันก็อยากให้หล่อนเข้ามาในห้อง เส้นโลหิตที่เต้นตุบๆอยู่นั้นทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงอะไร ดอนมิเกลพูดออกมาว่า

"อันนา..."

หล่อนไม่ตอบ ดอนมิเกลดันกลอนประตูอย่างรวดเร็ว แต่ทว่ามืออันลั่นสะท้อนของเขาที่คลำหากลอนประตุนั้นไม่สามารถยกสลักขึ้นได้ เมื่อเปิดประตูออก ที่อีกฝั่งหนึ่งของประตูห้องก็ไม่มีใครอยู่แล้ว

ตลอดทางเดินยาวที่มีหลังคาโค้งนั้นมีดสนิทเช่นเดียวกับภายในห้อง ชายหนุ่มได้ยินเสียงที่เบาๆ ของฝีเท้าเปลี่ยนเปล่าที่เร่งรีบวิ่งหนีและค่อยๆ จางหายเมื่อไกลออกไป

เขารออยู่เป็นเวลานาน แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงใดๆ อีก ชายหนุ่มกลับไปนอนใต้ผ้าห่ม โดยเปิดประตูทิ้งไว้กว้าง การที่เขาพยายามลอบจับสังเกตแม้แต่เสียงสั่นไหวอันเล็กน้อยที่สุดในความมืดเงิบนั้น สุดท้ายก็ทำให้หูแว่วได้ยินเสียงผ้าเสียดสีกันบ้าง หรือเสียงเรียกแผ่วเบาอย่างเงินอายบ้าง เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง มิเกลเกลียดความขลาดของตนเอง แต่เขาก็ปลอบใจตัวเองโดยคิดว่าหล่อนจะต้องทรมานมากเพียงใด

เมื่อสว่างเต็มที่แล้ว ดอนมิเกลลุกขึ้นเดินไปปิดประตู เมื่ออยู่คนเดียวในห้องอันว่างเปล่า ชายหนุ่มคิดว่า "เธอคงจะอยู่ตรงนั้น"

ผ้าห่มที่ถูกโยนกองไว้ทำให้เกิดเงาที่มึนๆ ขนาดใหญ่ เขาโกรธตัวเอง ดอนมิเกลทิ้งตัวลงบนที่นอน กลิ้งตัวไปมาและร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง

อันนาใช้เวลาตลอดวันรุ่งขึ้นอยู่ในห้องพัก หน้าต่างถูกปิดเอาไว้ หล่อนไม่เอาใจใส่แม้แต่เครื่องแต่งกาย ชุดยาวสีดำที่บรรดาช่างทำผมช่วยสวมให้ทุกๆ เช้าบานเป็นจิบคล้ายๆ อยู่รอบตัว หญิงสาวสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้ามาในห้อง หล่อนนั่งอยู่บนเก้าอี้ ศีรษะพียงอยู่กับส่วนนูนของพนักพิง ดอนนำอันนาทรมานจิตใจ แต่ก็ได้ร้องไห้และไม่คิดอะไรทั้งสิ้น หญิงสาวละอายต่อทุก

en vain, trop épuisée même pour sentir son mal.

Vers le soir, pourtant, ses femmes lui apportèrent des nouvelles.

Don Miguel, à l'heure de midi, s'était présenté chez son père. Mais le gentilhomme était dans l'une de ses crises de terreur mystique durant lesquelles il se croyait damné. Devant l'insistance de Miguel, des serviteurs le laissèrent néanmoins entrer dans l'oratoire où se tenait Don Alvare, qui referma impatiemment son livre d'heures.

Don Miguel lui annonça son embarquement prochain sur une de ses galères armées pour la chasse aux pirates qui croisaient de Malte à Tanger. On acceptait n'importe qui sur ces bâtiment souvent mal équipés ou vétustes, dont l'équipage se composait d'aventuriers, parfois même d'anciens pirates ou de Turcs convertis, sous les ordres de quelque capitaine de hasard. Les domestiques, renseignés on ne sait comment, croyaient savoir que Don Miguel avait signé son engagement le matin même.

Don Alvare lui dit sèchement :

- Vous avez de singulières idées pour un gentilhomme.

Ce coup lui était dur, pourtant. On le vit pâlir. Il dit à son fils :

- Songez, Monsieur, que je n'ai plus d'autre héritier.

Don Miguel regardait fixement dans le vide. Quelque chose de désespéré se peignit dans ce regard, et, sans qu'un muscle de sa figure tressaillit, son visage se couvrit de larmes. Alors, Don Alvare parut comprendre qu'un cruel combat se livrait, peut-être de longue date, dans l'âme de son fils. Don Miguel allait parler, se confier sans doute. Son père l'arrêta d'un geste.

- Non, dit-il. Je suppose qu'une épreuve vous est envoyée. Je n'ai pas à la connaître. Personne n'a le droit de se mettre entre une conscience et Dieu. Faites ce qui vous semblera le meilleur. Pour me charger de vos misères, j'ai déjà trop de mes péchés.

Il serra la main de son fils ; les deux hommes s'embrassèrent solennellement. Don Miguel sortit. On ne savait pas, depuis, où il se trouvait.

สิ่งที่ได้พยายามที่จะพยายามทำลงไปอย่างไร้ผล หล่อนอ่อนล้าเกินกว่าที่จะรับรู้แม้ความทุกข์
ทรมานของตนเอง

แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงพลบค่ำ บรรดาสาวใช้ของหล่อนก็ได้นำข้าวบางอย่างมา
แฉ่งให้ทราบ

ในช่วงเที่ยงที่ผ่านมา ดอนมิเกลไปที่ที่พักของบิดา ทว่าท่านสุภาพบุรุษกำลังตกอยู่ใน
ในสภาวะวิกฤตแบบหนึ่ง มันเป็นความหวาดกลัวโดยไม่ทราบสาเหตุและเขาคิดว่าตนเองกำลัง
ถูกพิพากษาโทษ แต่เมื่อมิเกลยืนกรานอย่างแข็งขัน คนรับใช้ก็ยอมให้ชายหนุ่มเข้าไปในห้องสวด
มนต์ที่ดอนอัลวาร์อยู่ บิดาของเขาปิดหนังสือสวดมนต์ของตนลงอย่างหมดความอดทน

ดอนมิเกลแจ้งให้ผู้เป็นบิดาทราบว่าเขาจะลงเรือรบไปในเร็วนี้เพื่อเดินทางไปขับ
ไล่โจรสลัดที่แล่นเรือจากเกาะมอลตามาจนถึงเมืองแทนเจียร์ ไม่ว่าใครก็สามารถไปกับเรือรบที่ไม่มี
มีเครื่องมืออะไรและยังล้าสมัยเหล่านี้อันได้ ลูกเรือก็ประกอบไปด้วยพวกนักผจญภัย หรือ
บางครั้งก็มีแม้กระทั่งอดีตโจรสลัดและแขกตูกิที่เปลี่ยนศาสนาแล้ว โดยมีคนที่จับพลัดจับผลูมา
เป็นกัปตันสองสามคนที่คอยสั่งการ พวกคนรับใช้ที่ไม่ทราบว่าเป็นไปอย่างไรนั้นต่างเชื่อว่า
ดอนมิเกลได้ไปลงชื่อตกลงในตอนเช้าวันนั้นเอง

ดอนอัลวาร์พูดกับบุตรชายด้วยน้ำเสียงห้วนๆว่า

"เจ้าช่างมีความความคิดแปลกประหลาดกว่าบุตรผู้อื่นเสียจริงนะ"

อย่างไรก็ตาม การกระทำครั้งนี้กระแทกกระเทือนจิตใจของเขาอย่างรุนแรง ใบหน้า
ของดอนอัลวาร์เผือดลง เขาพูดกับบุตรชายว่า

"เจ้าจงคิดเสียบ้างสิ ลูกเอ๋ย ว่าพ่อไม่มีทายาทที่ไหนอีกแล้ว"

ดอนมิเกลเพ่งมองไปในความว่างเปล่า อะไรบางอย่างที่คล้ายกับความสิ้นหวังก่อ
ตัวขึ้นมาในสายตา ดวงหน้าของชายหนุ่มนั้นอาบไปด้วยน้ำตา ทั้งที่กล้ำเนื้อบอบหน้าของเขา
มิได้ขยับเลยแม้แต่น้อย ดอนอัลวาร์ดูจะเข้าใจได้ว่าจะอาจมีการต่อสู้อันเจ็บปวดที่ได้ฝังตัวอยู่ใน
จิตใจของชายหนุ่มมาแสนนานแล้ว ดอนมิเกลกำลังจะเอ่ยอะไรบางอย่าง อาจกำลังจะสารภาพ
ความรู้สึกออกมา แต่บิดานั้นแสดงท่าทางห้ามเอาไว้ก่อน

"ไม่ต้องหรอก" ดอนอัลวาร์กล่าว "พ่อคิดว่าเป็นที่ขอบททดสอบที่ส่งมาให้เจ้า พ่อไม่
จำเป็นต้องรับรู้ ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์เข้าไปขวางอยู่ระหว่างความผิดชอบชั่วดีของเจ้ากับพระผู้เป็นเจ้า
ได้ ทำสิ่งที่เจ้าคิดว่าดีที่สุดสำหรับตัวเจ้าเถิด หากจะให้พ่อมาแบ่งเบาภาระกับทุกข์ของเจ้าด้วย
พ่อก็มีบาปหนาเกินพอแล้ว"

เขาประสานมือกับบุตรชาย บุรุษทั้งสองสวมกอดกันอย่างเคร่งขรึม ดอนมิเกลออกไป
จากห้อง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีผู้ใดทราบว่ายายหนุ่มไปอยู่ที่ไหน

Les femmes d'Anna, voyant qu'elle ne leur répondait pas, la laissèrent.

Anna resta seule. Il faisait maintenant tout à fait sombre. La chaleur, pour ce quatrième jour d'avril, était précoce et suffocante. Anna sentait de nouveau s'agiter son cœur ; elle s'apercevait, avec effroi, que sa fièvre de la veille allait reprendre à la même heure. Elle étouffait. Elle se leva.

Elle s'approcha du balcon, ouvrit les volets pour laisser entrer la nuit, et s'adossa à la muraille pour respirer.

Le balcon, très large, communiquait avec plusieurs chambres. Don Miguel était assis à l'angle opposé, accoudé à la balustrade. Il ne se retourna pas. Un frémissement l'avertissait qu'elle était là. Il ne fit pas un geste.

Donna Anna regardait fixement dans l'ombre. Le ciel, dans cette nuit du Vendredi Saint, semblait resplendissant de plaies. Donna Anna se roidissait de souffrance. Elle dit :

- Pourquoi ne m'avez-vous pas tuée, mon frère ?

- J'y ai pensé, dit-il. Je vous aimerais morte.

Alors seulement, il se retourna. Elle entrevit, dans la pénombre, ce visage défait que semblaient corroder les larmes. Les mots qu'elle avait préparés s'arrêtèrent sur ses lèvres. Elle pencha sur lui avec une compassion désolée. Ils s'étreignirent.

Trois jours plus tard, dans l'église des Dominicains, Don Miguel assistait à la messe.

Il avait quitté le Fort Saint-Elme aux premiers feux du jour, ce lundi que le peuple appelle la Pâque de l'Ange, parce qu'un envoyé céleste y parla autrefois à des femmes au bord d'un tombeau. Là-haut, dans la grise forteresse, quelqu'un l'avait accompagné sur le seuil d'une chambre. Les adieux s'étaient prolongés en silence. Il

บรรดาสาวใช้ของอันนันนั้น เมื่อเห็นว่านางสาวไม่มีปฏิกิริยาตอบรับกับเรื่องนี้ ก็ปล่อยให้หล่อนได้อยู่ตามลำพัง

ดอนนำอันนาอยู่คนเดียว เวลานี้มีดสนิทแล้ว สำหรับวันที่สี่ของเดือนเมษายน เช่นนี้ อากาศร้อนมาเร็วกว่าที่ควรและทำให้รู้สึกอบอ้าว หญิงสาวรู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นมาอีก หล่อนสังเกตอย่างหวาดกลัวว่าอาการไข้ที่เกิดขึ้นในวันก่อนหน้านี้น่าจะกลับมาอีกครั้งในช่วงเวลาเดิม หล่อนรู้สึกอึดอัด จึงลุกขึ้น

หญิงสาวเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้ระเบียง เปิดหน้าต่างเพื่อรับอากาศยามค่ำคืน หล่อนยืนพิงกำแพงเพื่อสูดอากาศเข้าปอด

ระเบียงนั้นกว้างขวางเชื่อมกับห้องอื่นๆหลายห้อง ดอนมิเกลนั่งอยู่ที่มุมตรงข้ามกัน ศอกทั้งสองเท้าอยู่บนลูกกรง เขามองเห็นหน้ามา แต่อาการเคลื่อนไหวก็บอกให้เขาทราบว่า หญิงสาวอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มไม่ได้แสดงท่าทีอะไรทั้งสิ้น

ดอนนำอันนาฟังไปในความมืดนั้น เวิ้งฟ้าในค่ำคืนของวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ดูราวกับทอประกายด้วยบาดแผลของพระเยซูเจ้า หญิงสาวตัวแข็งทื่อด้วยความทรมานรวดร้าว หล่อนกล่าวว่า

"น้องพี่ ไยเจ้าไม่ฆ่าพี่เสียเลยเล่า"

"ข้าก็คิดอยู่เหมือนกัน" เขาตอบ "ข้าปรารถนาให้ท่านพี่ตาย"

ดอนมิเกลเพียงแค่มองหน้ามา ดอนนำอันนาชำเลืองมองใบหน้าอันปวดร้าวในเงามืดที่ดูเหมือนจะโดนน้ำตากัดกิน คำพูดต่างๆที่หญิงสาวได้เตรียมมานั้นหยุดค้างอยู่แค่ที่ริมฝีปาก หล่อนโน้มตัวอยู่เหนือเขาด้วยความเวทนาโศกเศร้า ทั้งสองเฝ้าหากอดรัดกัน

สามวันต่อจากนั้น ดอนมิเกลไปเข้าร่วมพิธีมิสซาในโบสถ์โดมินกัน

ชายหนุ่มออกจากป้อมปราการแซนต์แอล์มตั้งแต่วอรุ่งสาง วันนี้เป็นวันจันทร์ที่ผู้คนเรียกว่าปัสกาเทวทูต เนื่องจากในอดีต เทวทูตจากสรวงสวรรค์ได้ลงมาแข่งข่าวกับบรรดาผู้หญิงที่อยู่ริมหลุมฝังศพ ที่ข้างบนอาคารป้อมปราการสีเทาหะมึนนั้น ใครบางคนได้เดินมาส่งเขา ที่หน้าประตูห้อง พวกเขาเฝ้าแลกกันเงียบๆเป็นเวลานาน ดอนมิเกลต้องค่อยๆคลายอ้อมแขน

avait dû, très doucement, dénouer les bras tièdes qui se serraient contre sa nuque. Sa bouche gardait encore la saveur acre des larmes.

Il priait éperdument. A chaque prière en succédait une autre, plus ardente ; chaque fois, un élan nouveau l'emportait vers une troisième prière. Il ressentait, avec un étourdissement d'ivresse, cet allègement du corps qui semble libérer l'âme. Il ne regrettait rien. Il remerciait Dieu de n'avoir pas permis qu'il s'en allât sans ce viatique du départ. Elle l'avait supplié pour qu'il restât ; il était parti au jour fixé. Cette parole tenue à soi-même le confirmait dans ses traditions d'honneur, et l'immensité de son sacrifice lui semblait engager Dieu. Ses mains entre lesquelles, pour mieux s'abstraire de tout, il enfermait son visage, lui rendaient le parfum de la chair caressée. N'ayant plus rien à attendre de la vie, il se lançait vers la mort comme vers un achèvement nécessaire. Et, certain d'accomplir sa mort comme il avait accompli sa vie, il sanglotait sur son bonheur.

Des fidèles se levèrent pour communier. Il ne les suivit pas. Il ne s'était pas confessé en vue de la communion pascale ; une sorte de jalousie l'empêchait de révéler son secret, fut-ce à un prêtre. Seulement, il s'approcha le plus près possible de l'officiant debout de l'autre côté du banc de pierre, afin que l'influence de l'hostie descendît sur lui. Un rayon de soleil glissait le long d'un pilier tout proche. Il appuya la joue à cette pierre lisse et douce comme un contact humain. Il fermait les yeux. Il se remit à ses prières.

Il ne priait pas pour soi. Un obscur instinct, hérité peut-être de quelque ancêtre inconnu ou nié qui avait combattu sous le Croissant, l'assurait que tout homme tué dans un combat contre les infidèles est forcément sauvé. La mort, à la recherche de la quelle il partait, le dispensait du pardon. Il priait Dieu, passionnément, d'épargner sa sœur. Il ne doutait pas que Dieu n'y consentit. Il l'exigeait, comme un droit. Il lui semblait, l'enveloppant de son sacrifice, la soulever avec lui vers une

อุ้งๆที่โอบรอบคอของเขาออกอย่างแสนนุ่มนวล ในปากของชายหนุ่มนั้นก็ยังคงมีรสขมปร่าของหยดน้ำตาค้างอยู่

ชายหนุ่มสวดภาวนาอย่างเอาเป็นเอาตาย สวดบทหนึ่งจบก็ต่อด้วยอีกบทหนึ่ง ด้วยศรัทธาแรงกล้าขึ้นในทุกๆครั้ง แรงกระตุ้นครั้งใหม่ก็จะพาเขาไปยังบทสวดบทที่สาม ด้วยความรู้สึกมีนงนวลกับเมฆ ดอนมิเกลสัมผัสถึงความโปร่งเบาของร่างกายที่ดูราวกับได้ปลดปล่อยให้จิตวิญญาณเป็นอิสระ เขาไม่เสียดายอะไรทั้งสิ้น ชายหนุ่มขอบพระทัยพระเป็นเจ้าที่มีได้ทรงให้เขาจากไปโดยไม่มีศีลเสปียงติดกายไปด้วย หล่อนอ้อนวอนให้เขาอยู่ แต่เขาก็ออกเดินทางในวันที่กำหนดเอาไว้ การปฏิบัติในสิ่งที่พูดยืนยันถึงธรรมเนียมปฏิบัติอันทรงเกียรติของเขา และสำหรับดอนมิเกลแล้ว ความยิ่งใหญ่ของการอุทิศตนนั้นก็ดูเหมือนจะเป็นการทำเพื่อพระผู้เป็นเจ้ามือทั้งสองที่ชายหนุ่มยกขึ้นปิดหน้าขึ้นปิดหน้าเพื่อปลีกตัวออกจากทุกอย่างได้ดีขึ้นนั้นยังมีกลิ่นละมุนจากผิวกายที่ได้ลูบไล้หยกรุ่นอยู่ ไม่มีอะไรที่ชีวิตนี้จะต้องคาดหวังอีกแล้ว เขาจึงจะกระโจนเข้าหาความตายให้เหมือนกับมุ่งไปสู่จุดจบที่ไม่มีทางเลี้ยวและด้วยความมั่นใจว่าจะทำให้ความตายได้บรรลุลูกเช่นที่เคยทำให้ชีวิตของตนเองบรรลุผลมาแล้ว ดอนมิเกลสะอื้นด้วยความสุขใจ

บรรดาผู้ศรัทธาต่างลุกขึ้นเพื่อรับศีลมหาสนิท ดอนมิเกลไม่ได้ตามคนเหล่านั้นไป เขามีได้สารภาพบาปเพื่อมารับศีลมหาสนิทในเทศกาลสมโภชปัสกา ความรู้สึกหึงหวงรูปแบบหนึ่งทำให้เขาไม่อาจยอมเผยความลับออกมาแม้แต่กับพระ ชายหนุ่มเพียงแค่ออกไปใกล้พระผู้ประกอบพิธีที่ยืนอยู่อีกฟากของม้านินให้มากที่สุด เพื่อที่ว่าบาร์มีของแผ่นปังจะได้เข้าสู่ตัวเขาลำแสงของดวงอาทิตย์สาดทอดจับลำต้นเสาหินที่อยู่ใกล้ๆ ดอนมิเกลแนบแก้มกับเนื้อศิลาอันเรียบลื่นและอ่อนโยนราวกับสัมผัสของมนุษย์ผู้มีเลือดเนื้อ เขาหลับตาลงและเริ่มต้นสวดภาวนาอีกครั้ง

ชายหนุ่มมิได้สวดเพื่อตัวเอง สัญชาติญาณอันลางเลือนที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษที่เขาไม่รู้จักหรือที่เคยปฏิเสธไม่ยอมรับซึ่งได้เคยต่อสู้ภายใต้ตราพระจันทร์เสี้ยวได้ทำให้เขารู้สึกเชื่อมั่นว่าใครก็ตามที่ถูกสังหารในระหว่างการสู้รบกับผู้ที่ไม่มีศรัทธาในพระเจ้าจะได้รับพรจากพระองค์ ความตายที่เขากำลังจะออกเดินทางไปแสวงหา มันนั้นจะทำให้เขาได้รับการอภัย ดอนมิเกลสวดภาวนาต่อพระผู้เป็นเจ้าด้วยศรัทธาอันสูงส่ง ให้พระองค์ไว้ชีวิตพี่สาวของเขา ชายหนุ่มรู้แน่ว่าพระองค์จะทรงเห็นด้วยกับเขา เขาเรียกร้องจากพระองค์ราวกับว่ามันเป็นสิทธิอย่างหนึ่ง เขาคิดว่า ผลจากการอุทิศตนของเขาที่โอบล้อมดอนน่านอนอยู่นั้น จะพาให้หล่อนขึ้นไปสู่

éternité bienheureuse. Il l'avait quitté ; il pensait qu'il ne l'abandonnait pas. La plaie de l'arrachement avait cessé de saigner. Dans ce matin où des femmes éplorées ne trouvèrent devant elles qu'un tombeau vide, Don Miguel laissait monter sa gratitude envers la vie, la mort, et Dieu.

Quelqu'un lui mit la main sur l'épaule. Il rouvrit les yeux ; c'était Fernao Bilbaz, le capitaine du navire sur lequel il s'embarquait. Ensemble, ils sortirent de l'église. Dehors, l'aventurier portugais lui dit qu'un calme retardait le départ de leur galère ; qu'il rentrât chez lui, me se tint prêt au moindre frisson de la brise. Don Miguel remonta au Fort Saint-Elme, mais n'oublia pas d'attacher aux volets d'Anna une longue écharpe qu'on entendrait claquer au vent.

Le surlendemain, dès l'aube, ils entendirent les crissements de la soie. Les adieux et les larmes se renouvelèrent, pareils à ceux de l'avant-veille, un peu comme souvent se répète un songe. Mais peut-être ne croyaient-ils plus ni l'un ni l'autre à la perpétuité des adieux.

Quelques semaines passèrent ; vers la fin mai, Anna apprit comment Don Miguel avait trouvé la mort.

Le navire commandé par Fernao Bilbaz avait rencontré un corsaire algérien, à mi-chemin entre l'Afrique et la Sicile. A la canonnade avait succédé l'abordage. La nef sarrasine avait coulé, mais le vaisseau espagnol, victorieux, bien que désemparé, avec ses agrès rompus et son mat brisé, avait erré plusieurs jours en proie aux vagues et au vent. Une rafale enfin le poussa sur une grève, non loin de la petite ville sicilienne de Cattolica. Entre temps, la plupart des hommes blessés au cours du combat étaient morts.

Des paysans d'un village tout proche, mus peut-être par l'appât du gain, descendirent vers cette espèce d'épave. Fernao Bilbaz fit creuser une fosse, et, aidé du vicaire de Cattolica, donna la sépulture aux défunts. Mais Don Alvare avait de grands domaines dans cette partie de la Sicile ; quand les gens du pays entendirent le nom de Don Miguel, ils déposèrent pieusement son corps pour la nuit dans l'église de

นิรันดร์อันเปี่ยมสุขพร้อมกับเขาด้วย ดอนมิเกลจากหล่นมา แต่เขาคิดว่าไม่ได้ทอดทิ้งหญิงสาวไป เลือดจากบาดแผลของการพราจจากกันหยุดรินไหลลงแล้ว ในเช้าที่บรรดาผู้หญิงต่างจำให้และพบเพียงหลุมศพอันว่างเปล่าอยู่ตรงนี้อีกวันหนึ่ง ดอนมิเกลรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณต่อชีวิต ความตายและพระผู้เป็นเจ้า

ใครบางคนวางมือลงบนไหล่ของเขา ชายหนุ่มลืมหืมตาขึ้นอีกครั้ง คนผู้นั้นคือ แฟร์นาว บิลบาซ กัปตันเรือลำที่ชายหนุ่มจะออกเดินทางไปด้วย ทั้งคู่ออกมาจากโบสถ์พร้อมกัน ที่ด้านนอก กัปตันนักผจญภัยชาวโปรตุเกสผู้นี้บอกกับเขาว่าสภาพอากาศที่ไม่มีลมนั้นทำให้การเดินทางต้องล่าช้าออกไป ทั้งยังบอกให้ชายหนุ่มกลับไปยังป้อมปราการก่อน แต่ให้เตรียมตัวให้พร้อมเสมอหากมีลมแม้เพียงน้อยนิด ดอนมิเกลกลับขึ้นไปบนป้อมปราการแห่งต์แอล์มและไม่ลืมที่จะนำผ้าพันคอผืนยาว ไปผูกไว้กับหน้าต่างห้องอันนาเพื่อให้ได้ยินเสียงผ้าสะบัดยามที่ลมพัด

ในยามอรุณรุ่งของอีกสองวันถัดไป ทั้งสองก็ได้ยินเสียงผ้าพันคอใหม่นั้นสะบัด การร่ำลาและหยาดน้ำตากลับคืนมาอีกครั้ง เหมือนกับเมื่อสองวันที่แล้ว คล้ายๆกับความฝันที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ทว่า ทั้งสองอาจไม่เชื่อมั่นในความเป็นนิรันดร์ของการจากลาอีกต่อไป

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ในช่วงปลายเดือนพฤษภาคม ดอนนาอันนาก็ได้ทราบว่าคุณดอนมิเกลจบชีวิตลงอย่างไร

เรือที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของแฟร์นาว บิลบาซ พบกับเรือโจรสลัดแอลจีเรียลำหนึ่งตรงกลางทางระหว่างทวีปแอฟริกากับเกาะซิซิลี หลังจากการระดมยิงปืนใหญ่ เรือทั้งสองลำก็พุ่งชนกัน เรือลำใหญ่ของพวกมุสลิมอัปปางลง ส่วนเรือของสเปน แม้ว่าจะได้รับชัยชนะ แต่ทว่าไม่สามารถควบคุมเรือได้ รอกจาตผ่นแรงที่พังและเสากระโดงเรือที่หักลงมานั้นทำให้เรือต้องล่องลอยเผชิญกับคลื่นลมอย่างไร้จุดหมายอยู่หลายวัน จนสุดท้ายลมพายุก็พัดเรือสเปนเข้าไปเกยฝั่งไม่ไกลจากเมืองคาโทลิกาซึ่งเป็นเมืองเล็กๆในแคว้นซิซิลี ในระหว่างนั้นเอง คนส่วนมากที่บาดเจ็บจากการต่อสู้ได้เสียชีวิตลง

ชาวบ้านจากหมู่บ้านใกล้เคียงต่างปิดปากเงียบ เนื่องจากทรัพย์สินที่มากับเรือเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจ พวกเขาต่างพากันลงไปยังสิ่งที่คาดว่าจะเป็ชากเรือ แฟร์นาว บิลบาซสั่งให้ชุดหลุมและมีพระผู้ช่วยของเมืองคาโทลิกาช่วยทำพิธีฝังศพให้คนที่เสียชีวิตลง แต่เนื่องจากดอนอัลวาร์ครอบครองที่ดินจำนวนมากในแถบนั้นของเกาะซิซิลี ดังนั้นเมื่อผู้คนได้ยินว่าดอนมิเกลก็เสียชีวิตลงด้วย ในยามกลางคืน พวกเขาจึงนำศพชายหนุ่มไปตั้งไว้ในโบสถ์เมืองคาโทลิกาด้วยความ

Cattolica ; on achemina ensuite son cercueil vers Palerme, d'où il fut embarqué pour Naples.

Don Alvare, instruit de cette fin, s'était borné à dire :

- C'est une belle mort.

Pourtant, elle le consternait. Son premier fils, encore enfant, avait été emporté par une pestilence en même temps que sa mère, quelques années avant la naissance de Miguel. Ce double deuil avait porté Don Alvare à contracter une nouvelle union, mais celle-ci à son tour s'était avérée pire que vaine. Autant que Miguel disparu, il déplorait ses inanes efforts pour agrandir et consolider l'édifice de sa fortune, qui, encore inachevée, serait bientôt sans possesseur. Son sang et son nom ne lui survivraient pas. Sans le détourner tout à fait de l'accomplissement de ses devoirs de gentilhomme, cette fin, en lui rappelant la vanité de tout, contribua par la suite à la précipiter plus avant dans l'ascétisme ou la débauche.

Le corps de Don Miguel, débarqué au crépuscule, fut déposé provisoirement dans la petite église de Saint-Jean-de-la-Mer, non loin du port. C'était une soirée de juin un peu brumeuse, étouffante et douce. Anna, venue à la nuit close, donna ordre qu'on ouvrit le cercueil.

Quelques flambeaux éclairaient l'église. Une plaie visible au côté gauche fit espérer à Anna que son frère n'avait pas eu longtemps à souffrir. Peut-être au contraire avait-il longuement agonisé parmi d'autres mourants sur le pont à demi rompu du navire. Fernao Bilbaz lui-même ne se souvenait plus. Deux ou trois moines psalmodiaient. Anna se disait que ce corps à demi dissous continuerait à se défaire entre ces planches, et qu'elle enviait la pourriture. On allait reclouer le cercueil. Anna

เคารพ จากนั้นก็ส่งหีบที่บรรจุศพดอนมิเกลไปยังเมืองปาแลร์โมซึ่งเป็นทีที่ที่จะนำร่างของเขาลงเรือเพื่อกลับคืนสู่เมืองเนเปิลส์ต่อไป

ดอนอัลวาร์ที่ได้อาบน้ำชำระร่างกายของดอนมิเกล ได้แค่กล่าวว่า
“ถือเป็นการตายที่สง่างาม”

อย่างไรก็ตาม ความตายของดอนมิเกลก็ทำให้ดอนอัลวาร์ทุกข์ตรม บุตรชายคนแรกของเขาจากไปด้วยโรคระบาดตั้งแต่ยังเยาว์พร้อมกับผู้เป็นมารดา ไม่กี่ขวบปีก่อนที่ดอนมิเกลจะถือกำเนิด ความทุกข์จากการสูญเสียบุคคลทั้งสองพร้อมๆกันทำให้ดอนอัลวาร์สมรสใหม่ แต่ก็ถึงคราวที่การสมรสในครั้งนี้พิสูจน์ให้เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่เลวร้ายเสียยิ่งกว่าความสูญเสียอีก ยิ่งสูญเสียดอนมิเกลไป เขายังทุกข์โศกกับความพยายามอันเปล่าประโยชน์ในการเพิ่มพูนและสร้างความมั่นคงให้แก่หอคอยทรัพย์สมบัติของเขาที่ยังคงไม่สำเร็จเสร็จสิ้น แต่ก็จะมีผู้ครอบครองในอีกไม่นาน สายเลือดและสกุลของเขาคงมีอาจดำรงอยู่ต่อไปได้หากชีวิตของเขาดับสูญลง จุดจบของดอนมิเกลไม่ได้ทำให้ดอนอัลวาร์หันเหไปจากการทำหน้าที่ของลูกผู้ชายให้ประสบผลสำเร็จ แต่มันทำให้เขาระลึกถึงความฉาบฉวยของสรรพสิ่งทั้งหลาย และมีส่วนในการเร่งให้เขามุ่งเข้าไปสู่การบำเพ็ญภาวนาหรือไม่ก็การประพฤติศีลธรรมเร็วขึ้นในเวลาต่อมา

ร่างของดอนมิเกลถูกนำขึ้นจากเรือในตอนพลบค่ำ และตั้งเอาไว้ชั่วคราวในโบสถ์หลังเล็กๆชื่อเซนต์ฌองเดอลาแมร์ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากท่าเรือนัก เวลานั้นเป็นยามค่ำของเดือนมิถุนายน มีหมอกเล็กน้อย อากาศอบอ้าวและนิ่งสงบ ดอนนำอันนามาที่โบสถ์แห่งนี้ในยามดึกสงัดและสั่งให้เปิดฝาหีบศพออก

คบเพลิงสองสามอันส่องแสงสว่างอยู่ในโบสถ์ บาทแผลที่มองเห็นได้ชัดบริเวณสีข้างซ้ายของดอนมิเกลทำให้ดอนนำอันนามีความหวังว่าน้องชายของหล่อนคงจะไม่ได้ทรمانานานนัก แต่จะรู้หรือ บางทีอาจตรงกันข้ามก็เป็นได้ บนไม้กระดานปิดทองเรือที่หักครึ่ง ดอนมิเกลอาจจะทุกข์ทนเป็นเวลายาวนานก่อนที่จะหมดลมหายใจท่ามกลางคนใกล้ตายที่แวดล้อมอยู่ แฟร์นาว บิลบาซเองก็มีอาจจำได้แล้วว่าเหตุการณ์เป็นเช่นไร พระสองหรือสามรูปกำลังเพิ่มพูนท่วงทศวดมณต์ ดอนนำอันนามอบอกกับตนเองว่าร่างที่ฝังไปแล้วครึ่งหนึ่งนี้จะสูญสลายไปเรื่อยๆในหีบศพ และหล่อนรู้สึกริษยาการเนาเปื่อยเสียจริง หีบศพกำลังจะถูกตอกตะปูปิดอีกครั้ง ดอน

chercha quelque chose d'elle qu'il fût possible d'y enfermer. Elle n'avait pas songé à faire apporter des fleurs.

Elle avait au cou un scapulaire du Mont-Carmel. Miguel au moment du départ l'avait plusieurs fois baisé. Elle l'ôta et le posa sur la poitrine de son frère.

Le marquis de la Cerna, contre lequel l'hostilité populaire continuait à croître, crut prudent de ne pas assister au transfert du corps à Saint-Dominique, où devaient avoir lieu les obsèques. Il se fit nuitamment sans cérémonie ; Anna suivit dans un carrosse. Elle faisait pitié à ses femmes.

Les funérailles furent célébrées le lendemain, devant toute la cour. Agenouillé près du chœur, Don Alvare regardait fixement le haut catafalque ; sous cet empilement de tentures et d'emblèmes, la forme de la bière disparaissait ; dans l'esprit du gentilhomme toutes sortes de visions passèrent, arides comme le sol d'une sierra, après comme un cilice, poignantes comme un *Dies Irae*. Il regardait ces blasons, vanité des lignages, qui ne servent après tout qu'à rappeler à chaque famille le nombre de ses morts. Le monde, avec ses vanités et ses plaisirs, lui semblait un linceul de soie sur un squelette. Son fils, ainsi que lui, avait goûté à cette cendre. Sans doute, Don Miguel avait été damné ; Don Alvare, avec une religieuse épouvante, pensait qu'il allait probablement l'être aussi ; il s'abîmait à l'idée de ces châtiments éternels infligés à des créatures de chair, pour quelques brefs frémissements d'une joie qui n'est pas du bonheur. A ce fils, qu'il avait peu aimé, il se sentait maintenant rattaché par une parente plus intime et plus mystérieuse : celle qu'établissent entre les hommes, à travers la lugubre diversité des fautes, les mêmes angoisses, les mêmes luttes, les mêmes remords, la même poussière.

Anna se trouvait en face de lui, de l'autre côté de la nef. A Don Alvare, ce visage étincelant de larmes rappelait celui de Miguel, le jour du Vendredi Saint, lorsque son fils était venu lui annoncer son départ, sur le seuil de la mort, et, sans doute, du péché. D'anciens indices, que son esprit avait fini par grouper, le sauvage désespoir d'Anna, et jusqu'à certaines réticences inquiétantes des servantes, lui

นำอันนาหาสิ่งของติดตัวที่สามารถจะทิ้งเอาไว้ในนั้นได้ หล่อนลืมนึกไปว่าควรจะสั่งให้นำดอกไม้มาด้วย

ที่รอบลำคอของหล่อนมีสายจำพวกแห่งแม่พระกุเซคาร์แมลห้อยอยู่ ตอนที่ดอนมิเกลจะจากไป เขาจูบมันอยู่หลายต่อหลายครั้ง หญิงสาวถอดมันออกและวางลงบนหน้าอกของน้องชาย

ความเป็นปฏิปักษ์ของประชาชนที่มีต่อมาร์ควิสเดลาเซร์นาทวิชขึ้นอย่างต่อเนื่อง เขาจึงคิดว่าควรระมัดระวังตัวไว้ก่อนโดยการไม่เข้าร่วมในพิธีเคลื่อนศพของดอนมิเกลมายังโบสถ์เซนต์โดมินิคซึ่งจะใช้เป็นสถานที่ฝังศพ การฝังศพดอนมิเกลจะทำในเวลากลางวันโดยปราศจากพิธีรีตองใดๆ ดอนนำอันนานั้นนั่งรถม้าตามมา หญิงสาวเป็นที่เวทนาสงสารต่อบรรดาสาวใช้ของหล่อน

พิธีฝังศพจัดขึ้นในวันถัดมาต่อหน้าผู้คนในราชสำนัก ดอนอัลวาร์คุกเข่าอยู่ใกล้ๆ กับบริเวณร้องเพลงสวด เขาจ้องนิ่งไปที่แท่นสูงที่วางหีบศพ รูปทรงของหีบศพถูกบดบังอยู่ภายใต้ผ้าคลุมและบรรดาเหรียญตราที่ซ้อนลุ่มกัน ในห้วงจิตของดอนอัลวาร์นั้น มโนภาพทุกแบบทุกประการผ่านเข้ามา แห้งผากเหมือนผืนดินในหุบเขา แหลมคมราวเข็มขัดซิลิซและเสียดแทงไม่ต่างกับบทสวดดิแอส อีแรทที่ใช้ในงานศพ เขามองเหรียญตราต่างๆ ที่เป็นความภาคภูมิใจของสายเลือด ซึ่งทำยี่สิบสามก็ถูกใช้เพียงเพื่อเตือนใจให้แต่ละตระกูลระลึกถึงจำนวนคนที่จากไปโลกที่ประกอบไปด้วยความฉาบฉวยและความเปลือยเปลี่ยวเจริญใจนี้เป็นเสมือนผ้าห่อศพใหม่ซึ่งห่อหุ้มอยู่บนโครงกระดูก บุตรชายของเขา รวมถึงตัวเขาเองได้เคยลิ้มรสเถ้าถ่านนั้นแล้ว บางทีดอนมิเกลอาจจะถูกสาปแช่ง ส่วนตัวเขาเองนั้น ด้วยความหวาดกลัวในหลักศาสนา จึงคิดว่าอาจถูกสาปแช่งด้วยเช่นกัน จิตใจของเขาถูกบั่นทอนด้วยความคิดว่ามนุษย์ผู้มีเลือดเนื้อนั้นจะได้รับการลงโทษอย่างไม่มีจุดสิ้นสุด แม้กระทั่งในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ร่างของพวกเขาสิ้นสละท่ายด้วยความสุขสมที่ไม่ใช่ความสุขทางใจ กับลูกชายคนหนึ่งที่เมื่อก่อนเขาไม่ได้รักใคร่มากนัก เวลานี้ เขากลับรู้สึกผูกพันด้วยสายใยแห่งครอบครัวที่ใกล้ชิดและซับซ้อนกว่า เป็นสายใยที่เกิดจากความวิตกกังวล การต่อสู้ ความสำนึกผิดและฝังรูลืออย่างเดียวกันในหมู่เพื่อนมนุษย์ ผ่านความผิดพลาดหลากหลายที่ต่างก็นำเศร้าสลดทั้งสิ้น

ดอนนำอันนาอยู่ตรงข้ามกับเขาที่อีกด้านหนึ่งของทางเดินกลาง สำหรับดอนอัลวาร์แล้ว ใบหน้าที่พร่างพรายด้วยน้ำตาของหล่อนทำให้นึกถึงหน้าของดอนมิเกลในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่มาแจ้งข่าวการออกเดินทางแก่เขา การเดินทางไปสู่ประตูแห่งความตาย และบางที อาจเป็นประตูของบาปด้วยซ้ำไป สุดท้าย ห้วงความคิดของเขาก็รวบรวมเอาร่องรอยเก่าๆ หลายประการเข้าไว้ด้วยกัน ทั้งความสิ้นหวังอันหนักหนาของอันนา จนถึงอาการอดอดที่แสดง

faisaient soupçonner ce qu'il s'interdisait de savoir. Il regardait Anna, haineusement. Cette femme lui faisait horreur. Il se dit : << Elle l'a tué. >>

L'impopularité de Don Alvare, brusquement, s'aggrava.

Don Ambrosio Caraffa avait un frère, Liberio. Ce jeune homme, nourri des poètes et des orateurs de l'Antiquité, s'était voué au service de sa patrie italienne. Dans l'émoi qui suivit les tumultes en Calabre, il excita les paysans contre les officiers de l'impôt, conspira, dut fuir. Sa tête fut mise à prix ; on le croyait en sûreté dans l'un des châteaux de sa famille, lorsqu'on apprit tout à coup qu'il venait d'être emprisonné au Fort Saint-Elme.

Le vice-roi était absent. Don Ambrosio Caraffa se rendit chez le gouverneur pour le prier de surseoir à l'exécution. Le parrain de Don Miguel dit au marquis de la Cerna :

- Je ne vous demande qu'un sursis. J'aime Liberio comme mon enfant. Il n'a que l'âge qu'avait Don Miguel.

Don Alvare répondit :

- Mon fils est mort.

Don Ambrosio Caraffa comprit que tout espoir était perdu. Il exécrait, mais plaignait Don Alvare ; il n'était pas non plus sans admirer cette fermeté inébranlable. Il l'eut admirée davantage s'il avait su que le gouverneur obéissait à des ordres donnés de vive voix par le comte Olivarès, et savait qu'il serait désavoué.

On apprit quelques heures plus tard que la tête de Liberio était tombée. Désormais, Don Alvare n'osa plus descendre que rarement, muni d'une forte escorte, ou au contraire marqué et à la nuit close, vers la ville où l'a attiraient ses dévotions et

ถึงความเป็นกังวลของพวกเขาใช้ สิ่งเหล่านี้ทำให้ดอนอัลวาร์ระคายสงสัยในสิ่งที่ตัวเอง
ปฏิเสธที่จะรับรู้มาตลอด เขามองดอนน่าอันน่าอย่างเกลียดชัง ผู้หญิงคนนี้นี้ทำให้เขาขยะแขยง
ดอนอัลวาร์พูดกับตัวเองว่า “เธอฆ่าเขา”

ความไม่นิยมในตัวดอนอัลวาร์ที่ความรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟามีน้องชายอยู่หนึ่งคน คือ ลิเบริโอ บุรุษหนุ่มผู้นี้บ่มเพาะ
ความรู้จากผลงานของบรรดาภีและนักปราชญ์ยุคกรีกโบราณ เขาอุทิศตนในการทำงานรับใช้
ประเทศอิตาลีอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน ความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นหลังจากความวุ่นวายในแคว้น
คาลาเบรียนั้น เขาผู้นี้เองเป็นผู้ที่คอยปลุกปั่นชาวบ้านให้ต่อต้านเจ้าหน้าที่อากร ทั้งรวมหัว
วางแผนลับๆ และหนีไป เขาถูกตั้งค่าหัว ผู้คนเชื่อว่าชายผู้นี้อยู่รอดปลอดภัยอยู่ในปราสาทหลัง
หนึ่งของตระกูล แต่แล้วจู่ๆก็ได้ทราบว่าเขาเพิ่งจะถูกจองจำอยู่ในคุกของป้อมปราการแซนต์แอล์ม
เนื่องจากองค์อุปราชมิได้ประทับอยู่ ณ เวลานั้น ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟาจึงไป
พบท่านผู้บัญชาการป้อมปราการแซนต์แอล์มเพื่อร้องขอให้เลื่อนการสำเร็จโทษประหารออกไป
ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟาผู้เป็นพ่อทูนหัวของดอนมิเกลจึงกล่าวแก่มาร์ควิสเดลาเซร์นาว่า

“ข้าขอรื้อท่านแค่เพียงเลื่อนการประหารออกไปก่อน ข้ารักลิเบริโอดั่งบุตรชาย ภัย
ของเขาก็เท่ากัبدอนมิเกลเท่านั้นเอง”

ดอนอัลวาร์ตอบว่า

“บุตรของข้าตายไปแล้ว”

ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟาเข้าใจได้เลยว่า ความหวังทั้งหมดนั้นได้สูญสิ้นลงแล้ว
เขาชิงชังดอนอัลวาร์ หากแต่ก็อดที่จะเวทนาชายผู้นี้มิได้ และยังชื่นชมความแข็งแกร่งที่ไม่อาจ
สั่นคลอนของชายผู้นี้อีกด้วย เขาคงจะนิยมชมชอบดอนอัลวาร์มากกว่านี้ ถ้าหากได้รู้ว่าผู้
บัญชาการป้อมปราการแซนต์แอล์มนั้นเชื่อฟังคำสั่งที่เคานท์โอลิวาเรสผู้เป็นอุปราชสั่งเขา
โดยตรงอย่างลับๆเสมอ และถ้าหากเขาได้รู้ว่าดอนอัลวาร์จะถูกบอกปิดความรับผิดชอบในการ
ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

ไม่กี่โมงยามผ่านไป ผู้คนก็ได้ทราบว่าศีรษะของลิเบริโอหลุดจากบ่าแล้ว นับแต่นั้นมา
ดอนอัลวาร์ก็ไม่กล้าที่จะลงไปในเมืองอันเป็นสถานที่ที่ความหมกหมุ่นและความสำคัญ

ses plaisirs. On le reconnut ; on lui jeta des pierres ; il s'enferma au Fort Saint-Elme et n'en sortit plus. La citadelle, posée sur Naples comme le poing du Roi Catholique, était détestée du peuple.

Anna se rendait chaque soir à l'église de Saint-Dominique. Les pires ennemis de son père s'apitoyaient quand elle passait. Elle se faisait ouvrir la chapelle, et restait là inerte et sans larmes, oubliant même de prier. Les fidèles qui fréquentaient l'église à cette heure tardive la regardaient à travers la grille, n'osant même prononcer son nom, de peur de faire se retourner cette forme pareille à une statue sur une tombe.

On crut qu'elle entrerait en religion. Elle n'en voulut jamais rien faire. Sa vie en apparence n'avait pas changé, mais une règle presque monastique gouvernait ses journées, et elle portait un cilice pour se rappeler son péché. La nuit, elle s'étendait sur un étroit lit de planches qu'elle avait fait dresser près de l'énorme couche où elle ne voulait plus dormir. Des rêves la réveillaient ; elle était seule. Alors, elle se désespérait à se dire que tout cela était aussi passé qu'un songe, qu'elle n'en avait pas la preuve qu'elle finirait par l'oublier. Pour tout revivre, elle s'enfonçait dans sa mémoire. Aucune possibilité d'avenir ne tressaillait en elle. Si désolé était le sentiment de sa solitude qu'Anna eût ardemment désiré ce dont l'attente, en pareil cas, épouvante la plupart des femmes.

Le vice-roi de Naples, le comte Olivarès, revint. Don Alvare fut appelé chez lui. Le comte lui dit sans préambule :

- Vous saviez que je vous désavouerais.

Don Alvare s'inclina. Le comte Olivarès reprit :

- Ne croyez pas que j'agisse ainsi dans mon intérêt propre. Je viens de recevoir du roi mes lettres de rappel, et un plus grand monarque me rappellera sans doute bientôt.

ใจส่วนตัวดึงดูดให้เขาไป เว้นเสียแต่ว่านานๆครั้ง พร้อมกับการคุ้มกันแน่นหนา หรือมิเช่นนั้นก็จะสวมหน้ากากพรางตนไปในยามกลางดึก หากผู้คนจำได้ก็จะปาก่อนหินใส่เขา ดอนอัลวาร์จึงขังตัวเองอยู่ในป้อมปราการและไม่ออกไปอีกเลย ป้อมปราการที่ตั้งตระหง่านอยู่เหนือกรุงเนเปิลส์ราวกับเงื้อมพระหัตถ์ขององค์กษัตริย์คาทอลิกนั้นเป็นที่เกลียดชังของเหล่าประชาชน

ดอนนำอันนาไปโบสถ์เซนต์โดมินิคทุกวันในเวลาเย็น ศัตรูร้ายกาจของบิดาหล่อนนั้นเวทนาสงสารหญิงสาวเมื่อหล่อนผ่านมา หล่อนสั่งให้เปิดคูหาสวดมนต์และเข้าไปอยู่ในนั้น ไร้ชีวิตจิตใจและปราศจากน้ำตา ลืมแม้กระทั่งการสวดมนต์ บรรดาผู้ศรัทธาที่มักจะมาที่โบสถ์เป็นประจำในช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์นี้ต่างก็มองหล่อนผ่านแผงลูกกรง ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยนามของหล่อนด้วยเกรงว่าจะทำให้ร่างที่ดูละม้ายกับรูปปั้นประดับหลุมศพนั้นหันกลับมา

ผู้คนต่างเชื่อว่าหล่อนน่าจะบวชเข้าสู่พระศาสนา แต่ความจริง หญิงสาวก็ไม่เคยต้องการจะทำเช่นนั้น ชีวิตภายนอกของหล่อนไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป แต่ดอนนำอันนานั้นถือกฎเกณฑ์ที่เกือบจะเหมือนซีตลอดทั้งวันและสวมเข็มขัดซิลิซเพื่อเตือนใจให้ระลึกถึงบาป เมื่อถึงยามราตรี หญิงสาวจะเอนกายบนเตียงไม้แคบๆที่หล่อนให้คนวางมันไว้ใกล้ๆเตียงนอนใหญ่ซึ่งหล่อนไม่ต้องการใช้อีกต่อไป ความฝันมักจะคอยปลุกหล่อนให้ตื่นขึ้นมา แล้วก็พบว่าอยู่เพียงลำพัง และแล้วหญิงสาวก็ต้องสิ้นหวังเมื่อบอกกับตัวเองว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นผ่านพ้นไปแล้ว เหมือนๆกับความฝัน อีกทั้งหล่อนเองก็ไม่มีข้อพิสูจน์ใดๆเลยว่าสุดท้ายจะลืมเขาได้ หากต้องการทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนมาโลดแล่นอีกครั้ง หล่อนจะต้องดำดิ่งเข้าสู่ความทรงจำของตัวเองสำหรับตัวหล่อน ไม่มีความเป็นไปได้ใดๆเหลืออยู่สำหรับอนาคตข้างหน้าอีกแล้ว ความรู้สึกเดียวดายนั้นช่างอ้างว้างมากเสียจนอันนามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในสิ่งซึ่งการรอคอยนั้นทำให้หญิงสาวส่วนมากซึ่งอยู่ในสภาพเดียวกันนั้นหวนกลับมา

เคานท์โอลิวาแรส อุปราชแห่งนครเนเปิลส์เสด็จกลับมาแล้ว ทรงมีรับสั่งให้ดอนอัลวาร์ไปพบ ณ ที่ประทับ ท่านเคานท์ตรัสแก่เขาโดยปราศจากการเกริ่นนำว่า

“ท่านรู้มิใช่หรือว่าข้าจะลงโทษท่าน”

ดอนอัลวาร์โค้งศีรษะ เคานท์โอลิวาแรสตรัสต่อไปว่า

“จงอย่าคิดว่าข้าทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน ข้าเพิ่งได้รับพระราชหัตถเลขาเรียกตัวกลับ และอีกไม่นาน พระเจ้าผู้ทรงสถิตย์อยู่เหนือกว่าก็อาจทรงเรียกข้าให้กลับคืนไปเช่นกัน”

Il ne mentait pas. Il était malade, gonflé d'hydropisie. Il dit encore :

- Le marquis de Spinola cherche pour la guerre de Flandre un lieutenant qui connaisse le Pays-Bas. Vous avez naguère combattu dans cette province. Justement, par la Savoie, nous y dirigeons un convoi d'hommes et d'argent. Vous le conduirez.

C'était un exil. Don Alvare, prenant congé du comte Olivarès, baisa cette main flasque et dit pensivement :

- Tout n'est rien.

En rentrant, il fit prévenir Anna qu'elle eût à s'occuper du prochain départ.

Le gouverneur passa ses derniers jours à Naples à se recueillir dans la chartreuse de Saint-Martin, forteresse de prières qui jouxtait la sienne. Anna procéda à un inventaire. On arriva à la chambre de Don Miguel. Anna ne s'était pas approché de cette porte depuis le jour où Miguel lui avait cherché querelle au sujet d'un écuyer. En ouvrant, une faiblesse la prit ; cet incident oublié avait lieu de nouveau devant elle ; Miguel s'efforçait à lui crier des injures, le rouge de la vie et de la colère sur ses joues brunes. La pièce, où traînaient encore des harnachements précieux, était imprégnée d'une odeur de cuir. Elle se disait, et en se le disant savait qu'elle se mentait, qu'à ce moment-là rien encore n'était arrivé d'irréparable, et que tout aurait pu tourner autrement. Une faiblesse la prit. Les femmes ouvrirent les volets pour donner de l'air. Elle ne se remettait pas. Elle sortit.

Le gouverneur avait décidé, par prudence, que le départ aurait lieu de très bonne heure. Les femmes d'Anna l'habillèrent à la lumière des flambeaux. Puis elles descendirent avec les coffres. Anna restée seule s'avança sur le balcon pour regarder Naples et le golfe dans la blancheur mate du matin.

C'était une journée du milieu de septembre. Anna, penchée sur la balustrade, cherchait au dessous d'elle, comme les stations d'une voie qu'elle ne referait jamais plus, chacun des lieux où s'était un moment arrêtée sa vie. La déclivité

ท่านมิได้ตรัสความเท็จ องค์อุปราชประจวร พระวรกายบวมด้วยโรคบวมน้ำ ท่านตรัสอีกว่า

“มารควิสแห่งสปีโนลา กำลังหาตัวแทนที่รัฐจัสซอลแลนด์เป็นอย่างดีเพื่อไปรบที่ฟลานเดอร์ เมื่อไม่นานมานี้ ท่านได้ไปสู้รบที่แถบนั้นมามิใช่หรือ ประจวบเหมาะเลย เราจะต้องนำขบวนรถบรรทุกผู้คนและเงินทองผ่านแคว้นชาวอยไปที่นั้น ท่านจงนำพวกเขาไปเถิด”

มันคือการเนรเทศนั่นเอง ดอนอัลวาร์ทูลลาเคานท์โอลิวาแรส เขาลดมืออันอ่อนแรงนั้นลงและกล่าวด้วยความคิดคำนึงว่า

“ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า”

เมื่อเดินทางกลับมา เขาสั่งให้แจ้งแก่ดอนนำอันนาว่าหล่อนจะต้องดูแลเรื่องการเดินทางที่จะมาถึงนี้

ท่านผู้บัญชาการป้อมปราการใช้เวลาช่วงสุดท้ายที่เนเปิลส์ในการสงบจิตใจอยู่ในสำนักสงฆ์แซงต์มาร์เต็งซึ่งเป็นของนิกายคาร์thusien ปราการแห่งการภาวนาที่อยู่เคียงข้างป้อมปราการที่เขาปกครอง ดอนนำอันนานั้นจัดทำรายการสิ่งของต่างๆ จนมาถึงห้องของดอนมิเกล ซึ่งดอนนำอันนามิได้เจียดกรายมาใกล้ประตูบานนี้ นับตั้งแต่วันที่ดอนมิเกลมีปากเสียงกับหล่อน เรื่องคนสนิทคนหนึ่งของเขา เมื่อเปิดประตูออก อาการอ่อนแรงก็เกิดขึ้นกับหล่อน หญิงสาวหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ลืมเลือนไปแล้ว ดอนมิเกลพยายามจะตะโกนคำมรสุวาทใส่หล่อน สีแดงเผาดของเลือดเนื้อและโทสะนั้นจับอยู่ที่แก้มสีน้ำตาลของเขา ห้องที่ยังคงมีบังเหียนม้าล้าค่าวางระเกะระกะอยู่นั้นอบอวลไปด้วยกลิ่นเหม็น หญิงสาวบอกกับตัวเองว่า ตอนนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงสามารถแก้ไขได้อยู่และอาจเปลี่ยนแปลงไปในทางอื่นได้ แต่ในขณะที่บอกตัวเองอย่างนั้น หล่อนก็รู้ว่ากำลังโกหกตนเองอยู่ ความวิงเวียนเข้าครอบงำหล่อน พวกสาวใช้เปิดหน้าต่างเพื่อรับลม แต่อาการของดอนนำอันนายังคงไม่ดีขึ้น หล่อนออกจากห้องนั้นไป

เพื่อเป็นการป้องกันไว้ก่อน ดอนอัลวาร์จึงตัดสินใจว่าจะออกเดินทางตั้งแต่วเวลาเช้าตรู่ บรรดาสาวใช้ของดอนนำอันนาแต่งตัวให้หล่อนโดยอาศัยแสงคบเพลิง จากนั้นหญิงสาวเหล่านั้นก็ลงมาพร้อมกับหีบสัมภาระ เมื่ออยู่เพียงลำพัง อันนาเดินเข้าไปใกล้ระเบียงเพื่อมองเมืองและอ่าวเนเปิลส์ที่อยู่ท่ามกลางแสงสีขาวมัวชั่วของยามรุ่งอรุณ

วันนั้นเป็นวันหนึ่งกลางเดือนกันยายน ดอนนำอันมัวตัวอยู่ที่ราวระเบียง มองลงมาดูสถานที่แต่ละแห่งที่หล่อนเคยได้ใช้ชีวิตอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง ราวกับสถานที่ต่างๆ บนเส้นทางรถไฟที่หล่อนจะไม่มีวันได้ข้องเกี่ยวกับมันอีกต่อไป ทางขวานั้น แนวลาดเอียงของเนินเขาบดบังเกาะ

d'une colline, à droite, lui cachait l'île d'Ischia où deux enfants pensifs avaient ensemble épilé une page du *Banquet*. La route de Salerne, à gauche, se perdait dans la distance. Anna reconnaissait, près du port, l'église de Saint-Jean-de-la-Mer, où elle avait rejoint Miguel pour la dernière fois, et, jaillissant de l'étagement des toits en terrasse, le campanile de Saint-Dominique-des-Aragonais. Quand ses femmes remontèrent, elles découvrirent leur maîtresse étendue sur le grand lit défait, prostrée sur un souvenir.

Un coche attendait dans la cour d'honneur. Elle prit docilement sa place dans ce véhicule où son père se trouvait déjà. Devant l'entrée, des domestiques du nouveau gouverneur, portant des ustensiles et des meubles, se querellaient avec les valets qui partaient. L'attelage s'ébranla. En traversant la ville presque déserte à cette heure, Anna demanda qu'on arrêtât quelques instants devant Saint-Dominique qui venait d'ouvrir ses portes. Don Alvare ne s'y opposa point.

Des moments passèrent. Le marquis s'impatiait. Les femmes, sur son ordre, entrèrent dans l'église pour prier Donna Anna d'en sortir. Elle reparut bientôt.

Elle avait abaissé son voile. Elle se rassit à sa place sans une parole, dure, indifférente, impassible, comme si dans cette chapelle, en guise d'ex-voto, elle avait laissé son cœur.

Donna Anna avait composé pour le tombeau l'épithaphe d'usage. On y lisait sur la plinthe :

LUCTU MEO VIVIT

Suivait en espagnol le nom et les titres. Puis, sur le socle :

อิสเกียเอาไว้เบื้องหลัง ณ ที่แห่งนั้น เด็กน้อยช่างคิดสองคนเคยสะกดคำในหน้าตำราชิมโฟเซียมด้วยกัน ส่วนทางซ้าย เส้นทางสู่ซาเลโนค่อยๆ ลับหายตามระยะทางที่ไกลออกไป ดอนน่าอันนา ยังจำโบสถ์แซงต์ฌองเดอลาแมร์ที่อยู่ไม่ไกลจากท่าเรือได้ ที่แห่งนั้นหล่อนได้ไปพบดอนมิเกลเป็นครั้งสุดท้าย อีกทั้งหอระฆังของโบสถ์แซงต์โดมินิคเดส์อาราโกเนสที่ตั่งตระหง่านเหนือแนวหลังคา ซึ่งลดหลั่นกันลงมาเป็นขั้นๆ เมื่อพวกสาวใช้ของหล่อนขึ้นมาก็คพบว่านายหญิงของพวกตนนั้น นอบราบอยู่บนเตียงหลังใหญ่ที่มีสภาพอันไม่เรียบร้อย หล่อนสูญเสียกำลังไปกับความทรงจำอันเดิม

รถเทียมม้าคันหนึ่งจอดรออยู่ที่ลานเกียรติยศ หล่อนเข้าประจำที่นั่งแต่โดยดีบนพาหนะที่บิดาของหล่อนนั่งอยู่ก่อนแล้ว ที่หน้าประตูทางเข้า บรรดาคนรับใช้ของผู้บัญชาการคนใหม่ที่พากันหอบหิ้วเครื่องใช้เครื่องเรือนต่างๆ นั้นกำลังทะเลาะกับเหล่าชายรับใช้ที่กำลังจะเดินทางจากไป รถเทียมม้าวิ่งไปอย่างโคลงเคลง ระหว่างเดินทางผ่านตัวเมืองที่เกือบจะไร้ผู้คนในยามนั้น ดอนน่าอันนาขอให้ขบวนหยุดลงชั่วระยะหนึ่งที่หน้าโบสถ์แซงต์โดมินิคที่เพิ่งจะเปิดประตู ซึ่งดอนอัลวาร์ก็มีได้ขีดขวางแต่อย่างใด

เวลาผ่านไปชั่วระยะหนึ่ง มาร์ควิสเดลาเซร์นาก็หมดความอดทน พวกสาวใช้จึงเข้าไปในโบสถ์เพื่อขอร้องให้ดอนน่าอันนากลับออกมาตามคำสั่งของดอนอัลวาร์ หญิงสาวจึงกลับออกมาอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวลดผ้าคลุมหน้าลง หล่อนกลับไปนั่งที่เดิมโดยไม่ได้เอ่ยคำพูดใด ร่างกายของหล่อนแข็งทื่อ เฉยเมย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ รวากับว่าหล่อนได้ทิ้งหัวใจเอาไว้ในคูหาสวดมนต์นั้นแทนที่แผ่นศิลาโมทนาคุณ

ดอนน่าอันนาได้แต่งคำจารึกภาษาละตินเอาไว้สำหรับหลุมฝังศพอย่างที่มีมักจะปฏิบัติกัน ป้ายนั้นมีใจความว่า

ข้าใช้ชีวิตอยู่ในความระทมทุกข์ที่ผันผ่าน

ตามด้วยชื่อและฐานันดรศักดิ์เป็นภาษาสเปน จากนั้นก็มีข้อความที่จารึกบนฐานเป็นภาษาละตินว่า

ANNA DE LA CERNA Y LOS HERREROS
SOROR
CAMPANIAE CAMPOS
PRO BATAVORVM CEDANS
HOC POSUIT MONVMENTVM
AETERNUM AETERNI DOLORIS
AMORISQVE

อันนา เด ลา เซร์นา อี โลส เออร์เวโรส
ฟีสาว
จากห้องทุ่งแห่งแคว้นกัมปาเนีย
จนถึงปากฟ้าแห่งดินแดนบาดตาเวียน
ข้าได้จารึกไว้ยังอนุสรณ์อันเป็นนิรันดร์แห่งนี้
ถึงความปวดร้าวนิรันดร์จากใจรักของข้า

L'infante de Flandre savait gré à Monsieur de Wirquin, capitaine-colonel d'une troupe levée près d'Arras, sur ses terres, d'avoir récemment payé de ses deniers la solde, fort arriérée, de ces hommes, et elle savait que ses chefs appréciaient son brutal courage. Mais ce Français qui s'obligeait à parler l'espagnol des cours, comme on met sur une armure l'ornement trompeur d'une dentelle, semblait de ce gens nés pourvus d'un double visage, et à qui un clin d'œil suffit pour passer transfuges. En fait, aucune loyauté n'attachait Egmont de Wirquin à ces Italiens diserts ou à ces Espagnols hâbleurs, gueux dorés, bâtards parfois, dont, à l'en croire, le sang corrompu ne valait pas le sien. Il saurait plus tard se venger par une savante insulte de ceux qui lui avaient fait sentir que son titre de noblesse n'était que d'avant-hier, et, si la chance tardait trop ou si la brise politique soufflait autrement, on pourrait toujours repasser du côté français.

En Brabant, le soir qui précéda leur réception par l'Infante, dans le coche qui les ramenait au camp, le duc de Parme dessina pour son subordonné le profil des événements. Les sept provinces du Nord étaient, pour dire le vrai, définitivement perdues ; l'Espagne, mal remise du coup de vent qui avait emporté ses navires, ne pouvait plus prétendre patrouiller ces longues côtes, dont les dunes recouvraient tant de morts. A l'intérieur, certes, la loyauté refleurissait dans les bonnes villes. Il avoua pourtant qu'on était en peine d'acquitter le prix des fournitures dues aux riches bourgeois d'Arras, marchands de drap et de vin, auxquels Monsieur de Wirquin tenait par sa mère. Un prêt à la cause royale, ajouta-t-il, était un honneur aussi bien qu'une traite sur l'avenir : la somme serait remboursée au prochain retour des galions. Le capitaine-colonel sourit sans répondre.

Puis, l'habile Italien fit remarquer négligemment qu'une union avec l'une de ces jeunes beautés venues d'Espagne que l'infante, par politique, se proposait de marier en Flandre, assurerait à un homme né, mais sans appui à la cour, une chance de se pousser auprès de l'Archiduc et de sa royale épouse. Peu tenté par l'état conjugal, Monsieur de Wirquin l'était cependant par l'idée d'une brillante alliance. Il se

เจ้าฟ้าหญิงแห่งฟลานเดอร์สำนักในบุญคุณของเมอร์ซิเออร์ เดอ วีร์แก็ง โคโลแนล แห่งกองกำลังทหารที่ยกพลขึ้นบกบนที่ดินของเขาเองซึ่งอยู่ใกล้ๆกับเมืองอาร์ราส์ ในฐานะที่เมื่อไม่นานมานี้เขาช่วยจ่ายเบี้ยเลี้ยงที่ล่าช้าไปมากให้กับพวกทหาร นอกจากนั้น พระองค์ยังทรงทราบดีว่า ผู้บังคับบัญชาของเขาชื่นชมในความกล้าบ้าบิ่นของคนๆนี้ บุรุษฝรั่งเศสผู้นี้จำเป็นต้องพูดภาษาสเปนที่ใช้กันในราชสำนัก ซึ่งเปรียบเสมือนกับการนำเอาลูกไม้ประดับปลอมๆมาติดไว้บนชุดเกราะ เขาดูเหมือนจะเป็นคนที่เกิดมาเพื่อเป็นนกสองหัว และแคว้นคนขี้นกสองหัวก็เพียงพอที่จะทำให้เขาเปลี่ยนไปเป็นคนทรยศได้แล้ว ในความเป็นจริงแล้ว เขาผู้นี้มิได้มีความจงรักภักดีใดๆต่อเหล่าบรรดาชาวอิตาลีซี้ดหรือคนสเปนขอบคุณโวพวกนี้เลย คนพวกนี้เป็นขอลานเลี่ยมทองและบางทีก็เป็นพวกลูกนอกสมรส ซึ่งหากเป็นอย่างที่เอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็ง คิดแล้ว เลือดสกปรกของพวกนั้นก็ไม่ได้คู่ควรกับสายเลือดของเขาเลย และหากมีใครคิดว่า บรรดาศักดิ์ของเขาเป็นประเภทขุนนางใหม่ เขาก็จะแก้แค้นด้วยวาจาสบประมาทอันคมกริบในภายหลัง แต่หากต้องรอโอกาสนานเกินไปหรือกระแสดวงเมืองเปลี่ยนทิศไปทางอื่นเสียก่อน เขาก็ยังอาจจะกลับมาอยู่ข้างฝรั่งเศสได้

ณ แคว้นบราบานต์ คือนั่นที่เจ้าฟ้าหญิงจะจัดเลี้ยงประทานแก่บุรุษชาวฝรั่งเศส ขณะอยู่ในรถม้าที่กำลังนำพวกเขากลับไปยังค่ายทหารนั้น ดยุกแห่งปาร์มาร่างภาพเหตุการณ์ต่างๆให้กับเอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็งซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาดู หากจะกล่าวจริงๆแล้ว เจ็ดแคว้นทางเหนือ นั้นพ่ายแพ้ไปอย่างเบ็ดเสร็จ กองทัพสเปนที่เรือหลายลำโดนกระแสนพัดจมหายไปนั้นกำลังอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่ ไม่อาจสร้างทำเป็นลาดตระเวนตามแนวชายฝั่งยาวที่มีเนินทรายฝั่งศพจำนวนมากได้อีกต่อไป ส่วนในเขตแผ่นดินนั้น เป็นที่แน่นอนว่าความจงรักภักดียังคงเบ่งบานอยู่ตามเมืองสำคัญๆของพวกชนชั้นกลาง อย่างไรก็ตาม ดยุกแห่งปาร์มาสารภาพว่าการจะจ่ายเงินค่าเสบียงให้แก่เหล่าชนชั้นกลางที่ร่ำรวยของเมืองอาร์ราส์ รวมถึงพ่อค้าผ้าและพ่อค้าไวน์ซึ่งเกี่ยวข้องกับเอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็งผ่านทางมารดาของเขานั้นเป็นเรื่องที่ยากเย็น เขาเสริมอีกว่าการปล่อยกู้ให้กับราชสำนักนั้นเป็นทั้งเกียรติพอกๆกับที่เป็นหลักประกันในอนาคต เงินจำนวนนี้จะถูกจ่ายคืนเมื่อกองเรือเดินทางกลับมาครั้งหน้า เอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็งยิ้มโดยมิได้ตอบอะไร

จากนั้น ดยุกเดอปาร์มา ชายอิตาลีผู้ปราดเปรียวก็ตั้งข้อสังเกตขึ้นมาเรื่อยๆว่าการรวมเป็นทองแผ่นเดียวกันกับหนึ่งในตระกูลผู้ดังมาจากสเปนซึ่งเจ้าฟ้าหญิงทรงเสนอให้สมรสที่ฟลานเดอร์ด้วยเหตุผลทางการเมืองนั้น จะช่วยให้ชายหนุ่มที่เกิดมาโดยไม่มีการหนุนหลังจากราชสำนักมีโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้าใกล้ชิดกับองค์อาร์ชดยุกและคู่ครองผู้สูงศักดิ์ของเขา เอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็งมิได้มีความพึงพอใจในสถานภาพสมรสเท่าใดนัก แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็อาจ

contenta de dire qu'il verrait.

Mariée sur le tard, vêtue avec une austérité monacale, l'Infante eut volontiers confiné ses menines dans une pénombre d'église ; elle ne s'opposait néanmoins ni aux parures qui convenaient à leur rang, ni aux jeux permis, ni aux hommages de galants triés avec soin en vue de bonnes alliances qui cimenteraient sa politique de conciliation. Peut-être enviait-elle ces yeux rieurs, ou pleins de larmes enfantines, que ne hantait pas la vision d'armées, de flottes et de forteresses. Ce jour-là, assise près de la haute cheminée par une fin d'après-midi pluvieuse, elle regardait mélancoliquement ses suivantes en se demandant laquelle sacrifier. On entendait tomber de ses lèvres les mots de dévouement à la cause royale et de soumission au ciel. Les jeunes filles reculaient sous ce regard scrutateur : celles qui avaient des amants craignaient d'avoir à les quitter, et Pilar, Mariana ou Soledad priaient qu'on ne les choisît pas.

Mais l'Infante se tourna vers la dernière venue de ses filles d'honneur. Anna de la Cerna, âgée de vingt-cinq ans, était aussi l'aînée. Elle portait le noir depuis la mort de son frère, tué trois ans plus tôt au service du roi, et la somptuosité des étoffes donnait quelque chose de fastueux à son deuil.

- J'ai entrepris votre père au sujet de ce mariage, dit l'infante. Il vous laisse le choix entre cet établissement et le couvent.

On s'attendait à ce qu'elle optât pour le cloître. Elle étonna ses compagnes en disant presque à voix basse :

- J'ai peu de goût pour le mariage, Madame, mais je ne me sens pas non plus prête à me donner à Dieu.

ยอมอยู่ในสถานภาพนั้นเมื่อคิดถึงความสัมพันธ์อันแสนงดงาม ชายหนุ่มพูดได้เพียงว่าเขาจะลองไต่ร่องเรื่องนี้ดู

ด้วยความที่เจ้าฟ้าหญิงนั้นอภิเษกสมรสเมื่อมีพระชนมายุมากแล้ว และมักจะแต่งพระองค์อย่างเคร่งครัดตามแบบที่ พระองค์จึงโปรดให้เหล่านางกำนัลจำกัดอยู่ใต้ร่มเงาของพระศาสนา แต่อย่างไรก็ตาม ทรงมิได้คัดค้านหากพวกนางจะสวมใส่เครื่องประดับที่เหมาะสมกับชาติตระกูล หรือจะเล่นการละเล่นที่ได้รับอนุญาต และยังไม่ต่อต้านการยกยอปอขึ้นเกี่ยวพาราสีที่เกิดขึ้นอย่างตั้งใจเพื่อสร้างสัมพันธ์อันดีซึ่งจะเป็นตัวประสานนโยบายประนีประนอมให้แข็งแกร่ง บางที พระองค์อาจจะทรงริษยาดวงตาพวกนั้น ดวงตาที่เรียวหรือเอ่อล้นด้วยน้ำตาเหมือนเด็กๆ ซึ่งภาพของสงคราม กองเรือรบและป้อมค่ายต่างๆ มิอาจตามมาหลอกหลอนได้ วันนั้นเอง ในยามบ่ายคล้อยที่มีฝนพรำ เจ้าฟ้าหญิงกำลังประทับนั่งอยู่ใกล้กับเตาผิงสูง พระองค์ทอดพระเนตรอย่างคร่ำครวญไปยังเหล่านางกำนัล พร้อมกับทรงถามองค์เองว่าคนไหนที่จะต้องเป็นผู้เสียสละ ทุกคนต่างได้ยินถ้อยคำที่แสดงถึงการอุทิศตนเพื่อราชสำนักและแสดงการยอมศิโรราบต่อเบื้องบนหลุดออกมาจากโอบอุ้มของพระองค์ นางกำนัลสาวทั้งหลายต่างถอยออกมาห่างจากสายตาพิณิจพิเคราะห์นั้น พวกที่มีคู่รักอยู่แล้วต่างก็กลัวว่าจะต้องพรากจากเขาไป บิลาร์ มาริอาน่า หรือ โซเลแต่ดต่างก็สวดอ้อนวอนไม่ให้พระองค์ทรงเลือกตนเอง

แต่แล้วเจ้าฟ้าหญิงก็หันพระพักตร์ไปทางนางกำนัลคนล่าสุดของพระองค์ อันนา เดลาเซร์นา ในวัยยี่สิบห้าปีนั้นเป็นผู้ที่มีอายุมากที่สุด หล่อนสวมเสื้อผ้าสีดำตั้งแต่ร่องชายเสียชีวิตจากไปจากการโดนสังหารเมื่อสามปีที่แล้วในการถวายเป็นใช้กษัตริย์ ความหุรหุราของเครื่องแต่งกายทำให้การไวกุขของหล่อนนั้นดูโอ้อวดสง่างาม

“ข้าได้สนทนากับบิดาของเจ้าเกี่ยวกับการสมรสครั้งนี้แล้ว” เจ้าฟ้าหญิงตรัส “ท่านให้เจ้าเลือกว่าจะสมรสหรือจะเข้าสู่สำนักชี”

ทุกคนคาดหวังว่าหล่อนคงจะเลือกที่จะเข้าสู่พระศาสนา แต่หล่อนกลับทำให้บรรดาสหทัยแปลกใจ เมื่อกล่าวด้วยเสียงที่แทบจะแผ่วเบาว่า

“หม่อมฉันมิได้มีประสงค์สำหรับการสมรสมากนักเพคะ ทูลกระหม่อม แต่หม่อมฉันก็ไม่รู้สิว่าพร้อมสำหรับการถวายเป็นตัวต่อพระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน”

On annonça l'arrivée du cavalier. L'infante se leva pour passer dans la pièce voisine. Anna de la Cerna dut la suivre. Monsieur de Wirquin, qui pourtant n'appréciait que les grasses beautés flamandes, fût séduit par cette fille que le noir qu'elle portait rendait plus blanche et plus mince. Anna de la Cerna l'émouvait comme un étendard.

Puis, on lui chuchotait qu'elle tiendrait de son père, le marquis de la Cerna, d'immenses domaines en Italie. Comme si tant de richesses, si lointaines qu'elles en étaient fabuleuses, lui appartenaient déjà, il écrivit à sa mère de remeubler leur château de Baillicour.

Le marquis de la Cerna, membre depuis peu du Conseil privé, rencontra par hasard sa fille à la cour de l'Infante, quelques jours après les accordailles. Il était manifestement dans un de ces accès d'humilité dans lesquels sa raison s'égarait. Il lui dit :

- Je ne vous en veux plus.

Elle comprit qu'il lui en voulait toujours.

มีเสียงประกาศว่าอัศวินผู้นั้นมาถึงแล้ว เจ้าฟ้าหญิงทรงลุกขึ้นยืนเพื่อจะเสด็จไปยังห้องด้านข้าง อันนาเดลาเซร์นาต้องตามเสด็จไปด้วย เอ็กมิงต์ เดอ วีร์แก๊งที่ปกติแล้วมักจะชื่นชมแต่เฉพาะความงามแบบอวบอัดแบบฉบับชาวฟลามส์นั้น กลับหลงเสน่ห์หญิงสาวที่เสื้อผ้าสีดำทำให้หล่อนดูขาวและบอบบางลงไปอีก อันนาแห่งเซอร์นาทำให้เขารู้สึกเหมือนยามเห็นธรร

จากนั้น ผู้คนก็กระหึบกระซิบกับเขาว่าหล่อนได้รับมรดกที่ดินจำนวนมหาศาลในอิตาลีจากมาร์ควิสเดลาเซร์นา ผู้เป็นบิดา จึงดูราวกับว่าความร่ำรวยมหาศาลที่อยู่ไกลแสนไกลจนเป็นแค่จินตนาการนั้นได้ตกเป็นของเขาแล้ว ชายหนุ่มร่างจดหมายถึงมารดาให้ตกแต่งปราสาทของพวกเขาในบาสก์ให้ใหม่อีกครั้ง

มาร์ควิสเดลาเซร์นาเข้าเป็นสมาชิกคณะที่ปรึกษาส่วนพระองค์ของเจ้าฟ้าหญิงได้ไม่นาน เขาได้พบกับธิดาของตนโดยบังเอิญในราชสำนักไม่กี่วันหลังจากมีการหมั้นหมาย เห็นได้ชัดว่าดอนอัลวาร์เริ่มคลายทิวลง ซึ่งทำให้เหตุผลของเขาสูญสิ้นไป เขากล่าวกับหล่อนว่า

“พ่อไม่โกรธเจ้าอีกแล้ว”

แต่หญิงสาวรู้ดีว่าบิดายังคงเคืองโกรธตนอยู่เสมอ

La messe de mariage d'Anna eut lieu le 7 août 1600, à Bruxelles, dans l'église de Sablon, en présence de l'Infante. Au moment de l'offertoire, Donna Anna s'évanouit, ce qui fut attribué à la chaleur, à l'extrême incommodité causée par la foule, et à son corps de drap d'argent qui l'étouffait. Don Alvare, debout près du chœur, garda durant la longue cérémonie un calme imperturbable admiré même de ses détracteurs : on venait d'arrêter deux calvinistes apostés pour le poignarder, et les gens de sa suite ne pouvaient se retenir, au moindre bruit, de tourner la tête en arrière.

Don Alvare, lui aussi, regardait en arrière, car il ne cessa point, ce jour-là, de considérer son passé. Cet homme, qui ne se souvenait pas d'avoir aimé corps et âme aucune créature vivante, pensait davantage à son fils, maintenant que celui-ci avait pris place dans la troupe de ses fantômes. Sa tête faiblissait ; il lui arrivait de tomber dans des absences mystérieuses, qui l'amenaient jusqu'aux frontières du pays brûlant, mais sans couleur et sans forme, où, de toutes nos actions, nos remords survivent seuls. N'osant regarder en face la faute de Miguel, peut-être parce qu'il craignait qu'elle ne lui fit point assez horreur, il ressentait pourtant on ne sait quelle envie, devant cette passion qui avait tout balayé autour d'elle, même la crainte du péché. L'amour avait épargné à Miguel l'épouvante d'être seul, comme son père, dans un univers vide de tout ce qui n'est pas Dieu. Il l'enviait surtout d'être déjà jugé. Le mariage d'Anna coupait le dernier fil, bien mince, qui le rattachait à sa race vivante ; l'ambition n'était qu'un leurre, qui ne le trompait plus ; les exigences de la chair se taisaient avec l'âge ; cette triste victoire l'obligeait à se retourner vers son âme. Inquiet, mais épuisé, le marquis sentait le moment venu de s'abandonner à la grande main terrible, qui peut-être se ferait clément dès qu'il aurait cessé de lutter.

Quelques mois plus tard, il participa pour la dernière fois au Conseil privé de l'Infante. Sa démission fut aisément acceptée. Il en souffrit : il avait espéré que le monde le disputerait davantage à Dieu.

Egmont de Wirquin emmena sa femme en Picardie, dans ses terres. Devant cet étranger qui croyait posséder Anna, comme si l'on possède une femme

พิธีมิชชาแต่งงานของดอนน่าอันนาขึ้นในวันที่ 7 เดือนสิงหาคม คริสตศักราช 1600 ที่โบสถ์แห่งเมืองซาบลอง ณ กรุงบรัสเซลส์ โดยเจ้าฟ้าหญิงเสด็จไปร่วมในพิธีด้วย ในช่วงพิธีถวายของบูชา นั้น ดอนน่าอันนาเป็นลมหมดสติไป ซึ่งอาจมีเหตุมาจากความร้อน ความอึดอัดอย่างหนักจากฝูงชน และจากเครื่องแต่งกายผ้าทองเงินที่ทำให้หล่อนหายใจไม่ออก ดอนอัลวาร์ยืนอยู่ใกล้ๆกับบริเวณร้องเพลงสวด ตลอดพิธีการอันยาวนานนั้น เขารักษาความสงบนิ่งสุขุมเอาไว้ จนแม้แต่พวกที่ชอบตำหนิติดองก็ยังชื่นชม เนื่องจากการจับกุมคนที่นับถือนิกายคาลแสวงสองคนที่เตรียมการจะลอบแทงเขาไว้ได้ บรรดาผู้ติดตามจึงต้องคอยหันไปดูด้านหลัง แม้มีเสียงดังเพียงเล็กน้อย

ดอนอัลวาร์เองก็มองย้อนไปเบื้องหลังเช่นกัน ในวันนั้น เขาพิจารณาถึงเรื่องในอดีตอย่างไม่หยุดหย่อน ชายผู้มีอาจจดจำได้ว่าเคยรักใคร่สิ่งมีชีวิตใดๆอย่างหมดหัวใจกำลังคิดถึงบุตรของเขามากขึ้น บุตรที่บัดนี้ได้เข้าไปอยู่ในกองทัพวิญญาณของเขาแล้ว ศีรษะของดอนอัลวาร์อ่อนล้า เขาเคยตกอยู่ในสภาพความไม่มีตัวตนอันน่าพิศวง ซึ่งนำพาเขาไปสู่พรมแดนของอาณาเขตแห่งเปลวเพลิงอันลุกโชติช่วงไร้ซึ่งสีส่นและรูปแบบ ที่ซึ่งมีเพียงความสำนึกผิดจากการกระทำของคนเราเท่านั้นที่ดำรงอยู่ได้ เขามักกลัวจะเผชิญหน้ากับความผิดของดอนมิเกล บางทีอาจเป็นเพราะกลัวว่าความผิดนั้นอาจไม่ทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวมากพอ แต่อย่างไรก็ตาม เขารู้สึกถึงความริษยาซึ่งไม่อาจทราบว่ารียยาต่ออะไร เมื่ออยู่ต่อหน้าอารมณ์ใคร่ที่กำลังจัดทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวมัน แม้กระทั่งความเกรงกลัวต่อบาป ความรักทำให้ดอนมิเกลไม่ต้องทนกับความหวาดหวั่นที่จะต้องอยู่ลำพังเหมือนบิดาของเขาที่อยู่ในวังวนอันว่างเปล่า ปราศจากทุกสิ่ง มีเพียงแต่พระเจ้าเท่านั้น เขาริษยาดอนมิเกล โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงที่ชายหนุ่มได้ถูกตัดสินไปแล้ว การสมรสของดอนน่าอันนานั้นเป็นการตัดสายใยอันบางแสนบางที่ผูกพันตัวเขาเข้ากับเชื้อสายที่ยังมีชีวิตอยู่ ความอยากได้อะไรมีนั้นเป็นเพียงมายาที่ไม่อาจลวงหลอกเขาได้อีกต่อไป เสียงเรียกร้องจากเนื้อหนังมังสาเริ่มเจียบลงไปตามวัยที่ล่วงเลย ชัยชนะอันโคกสลดนั้นบังคับให้เขาต้องหันกลับไปหาจิตใจของตัวเอง เขาเป็นกังวล แต่ก็อ่อนแรง มาร์ควิสเดลาเซร์นาารู้สึกว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องยอมละทิ้งตัวเองให้อยู่ในอุ้งมืออันน่าสะพรึงกลัวที่อาจจะปราณีกิตต่อเมื่อเขาหยุดต่อสู้อันนี้

ไม่กี่เดือนต่อมา ดอนอัลวาร์ไปเข้าร่วมกับคณะที่ปรึกษาส่วนพระองค์ของเจ้าฟ้าหญิงเป็นครั้งสุดท้าย การลาออกของเขาได้รับการอนุมัติอย่างง่ายดาย เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกทรมานใจ เพราะเคยคาดหวังไว้ว่าคนอื่นจะยื้อแย่งตัวเขาจากพระเจ้ามากกว่าที่เป็นเช่นนี้

เอ็กมงต์ เดอ วีร์แกงพาริยาไปยังที่ดินของเขาในแคว้นปีการ์ดี มาร์ควิสเดลาเซร์นานั้น แม้ว่าจะยังคงมีความขุ่นเคืองใจต่อบิดาของตนเอง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าชายแปลกหน้าผู้

tant qu'on ignore ses raisons de pleurer, le marquis, en dépit du ressentiment qu'il continuait d'éprouver à l'égard de sa fille, se sentait lié à elle par une muette complicité. Pourtant, leurs adieux furent secs ; malgré lui, Don Alvare la méprisait d'être en vie ; Anna elle-même en voulait au malheur de ne pas l'avoir davantage brisée. Résignée à subir un mari que, du moins, elle ne craignait pas d'aimer, elle se réjouissait que son visage, ses bras, sa gorge amaigris fussent différents de ceux que des mains devenues poussière avaient seules caressés.

Des soucis de guerre et d'argent détournaient Monsieur de Wirquin de beaucoup se préoccuper d'elle. Trop dédaigneux pour chercher des motifs aux fantaisies d'une femme, il ne s'étonna jamais qu'Anna, durant la Semaine Sainte, passât ses nuits à prier.

ที่คิดว่าได้ครอบครองดอนน่านนั้น รวากับว่าบุรุษจะครอบครองสตรีได้ทราบเท่าที่ไม่ทราบว่า หล่อนร้องไห้ด้วยเหตุใดนั้น เขาก็ยังคงมีความผูกพันกับบุตรสาวด้วยความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันอยู่ลึกๆ แต่อย่างไรก็ตาม คำร่ำลานั้นช่างแห้งแล้ง ดอนอัครวารถอดดูหมิ่นอันนาที่หล่อน ยังคงมีชีวิตอยู่ไม่ได้ ดอนน่านเองก็เคืองโกรธความอาภัพที่มีได้ทำลายหล่อนให้ย่อยยับไปให้มากกว่านี้ หล่อนยอมที่จะต้องทนกับสามีที่อย่างน้อยหล่อนก็ได้เกรงกลัวที่จะรักเขา หญิงสาว เป็นสุขในหัวใจที่ใบหน้า แขน และลำคอที่ผอมแห้งของตนนั้นแตกต่างออกไปจากเมื่อครั้งที่มี เพียงฝ่ามือซึ่งกลายเป็นเท้าธูลีไปแล้วได้เคยอุบได้

ความวิตกจากสงครามและสภาพทางการเงินทำให้เอ็กมงต์ เดอ วีร์แก้งหันเห ไปจากการเอาใจใส่ภรรยาและเนื่องจากเขาเย่อหยิ่งเกินกว่าจะไปค้นหาสาเหตุของการผันเฟื่อง ของสตรี ดังนั้น ชายหนุ่มจึงไม่เคยรู้สึกประหลาดใจเลย ที่เมื่อถึงช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ ดอนน่าน จะใช้เวลาช่วงกลางคืนไปกับการสวดภาวนา

A Naples, un certain soir de juillet 1602, un homme pauvrement vêtu heurtait à la porte du monastère de Saint-Martin. Un judas grillé s'ouvrit prudemment, et le frère portier refusa d'abord de laisser entrer l'étranger en raison de l'heure tardive. Enfin, surpris par un ton de commandement auquel il n'était pas habitué chez les gueux de cette espèce, le moine déverrouilla la porte et introduisit l'inconnu. Sur le seuil, l'homme se retourna. C'était l'instant où le soleil devenu rouge glisse derrière les Camaldules. L'homme regarda sans mot dire la mer pâle, les énormes courtines du Fort Saint-Elme crépies d'or par le crépuscule, et, par delà des créneaux qui lui bouchaient la vue du port, le triangle gonflé d'une galiote sortant de la rade. Puis, avec un brusque mouvement d'épaules, il enfonça son chapeau sur ses yeux et suivit son guide dans un long corridor. En passant par l'église, qui était neuve et richement ornée, il s'agenouilla un long moment, mais remarqua que le moine ne le quittait pas des yeux, comme s'il eût craint d'avoir affaire à un voleur. Tous deux entrèrent enfin dans un parloir qui attenait à la sacristie. Le frère alors ferma la porte sur l'étranger, fit jouer la clef qui tourna avec un bruit grinçant de ferraille, et alla prévenir le prieur.

L'étranger, le regard perdu comme dans l'oraison, attendit un temps indéfinissable. Le même grincement se fit entendre, et le prieur de Saint-Martin, Don Ambrosio Caraffa, parut. Deux moines qui l'escortaient s'arrêtèrent en deçà du seuil. Chacun d'eux portait une chandelle. Les flammes pâles se reflétaient dans les boiseries.

C'était un homme obèse, déjà sur l'âge, au visage bienveillant et calme. L'homme ôta son chapeau, défit sa cape, et plia le genou sans parler. Comme il baissait la tête, sa barbe rude et grise frôla le velours de son justaucorps. Dans son visage émacié qui n'était qu'un lacis de muscles, ses yeux regardaient droit devant soi, par delà le prieur, comme s'il s'efforçait de ne pas voir ce moine auquel il venait pourtant demander quelque chose.

- Mon père, dit-il, je suis vieux. La vie n'a plus à m'offrir que la mort, et j'espère que celle-ci sera meilleure que n'a été celle-là. Je vous demande de m'accepter parmi vous comme le plus humble et le plus démuné de vos frères.

เย็นวันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม คริสตราช 1602 ที่นครเนเปิลส์ ชายผู้หนึ่งซึ่งแต่งตัวอย่างยากแค้นประดุจของสำนักสงฆ์แห่งมาร์แต็ง ช่อมองตาข่ายเล็กๆ ตรงประตูนั้นเปิดออกอย่างระแวดระวัง ในครั้งแรก พระผู้เฝ้าประตูปฏิเสธที่จะให้ชายแปลกหน้าผู้นั้นเข้าไป ด้วยเหตุผลที่ว่าโมฆยานั้นล่องเลยมามากแล้ว แต่ท้ายที่สุด พระรูปนั้นก็ปลดกลอนประตูและนำชายผู้นั้นเข้ามา เนื่องจากรู้สึกประหลาดใจในน้ำเสียงทรงอำนาจที่ไม่คุ้นหูจากพวกขอทานประเภทนั้น ที่บริเวณธรณีประตู บุรุษผู้นั้นหันกลับไปมองเบื้องหลัง มันเป็นช่วงเวลาที่ดีงอาทิตยที่เปลี่ยนเป็นสีแดงจนกำลังเลื่อนลับลงไปหลังอารามของนิกายคามัลโดเลเซ เขาจึงมองอย่างเงิบเงิบไปยังท้องทะเลสีซีด ป้อมกำแพงมโหฬารของป้อมปราการแห่งอัลมซึ่งฉาบด้วยแสงสีทองของยามสนธยา ณ ที่ตรงนั้น เหนือช่องปีกกาว่าบนกำแพงที่บดบังทัศนียภาพของท่าเรือ เขามองเห็นใบเรือรูปสามเหลี่ยมที่พองลมของเรือซึ่งแล่นออกมาจากอ่าวได้ จากนั้น เขาก็ขยับหมวกให้ลงมาปิดดวงตาด้วยการเคลื่อนไหวทั้งสองอย่างรวดเร็ว และเดินตามพระผู้นำทางไปตามทางเดินยาว เมื่อผ่านเข้าไปในโบสถ์ที่ใหม่เอี่ยมและประดับประดาตกแต่งอย่างหรูหรา นั้น เขาก็คุกเข่าลงเป็นเวลาเนิ่นนาน สังเกตได้ว่าพระรูปนั้นไม่ละสายตาไปจากเขา รวกับกังวลว่ากำลังรับมืออยู่กับหัวขโมย สุดท้ายแล้ว คนทั้งสองก็เข้าไปในห้องรพพบที่อยู่ถัดจากห้องที่ใช้เตรียมตัวก่อนประกอบพิธีต่างๆ พระบิดาประตูตามหลังชายแปลกหน้าคนนั้น ท่านขยับกุญแจจนได้เสียงกริก และไปแจ้งท่านคุณพ่ออธิการ

บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นมีสายตาที่ว่างเปล่าเหมือนกำลังสวดภาวนา เขารู้ดีว่าการรอคอยนั้นยาวนาน เสียงกริกจากกุญแจแบบเดิมดังขึ้นอีก ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟา อธิการแห่งสำนักสงฆ์แห่งมาร์แต็งปรากฏขึ้น พระสองรูปที่ติดตามมาด้วยหยุดอยู่ที่ข้างธรณีประตู ทั้งสองต่างถือเทียนไว้รูปละเล่ม แสงเทียนซีดๆ สาดสะท้อนอยู่บนไม้บุฟานัง

เขาเป็นชายรูปร่างอ้วนใหญ่และมีอายุแล้ว ใบหน้านั้นแสดงถึงความกรุณาและสงบนิ่ง ชายแปลกหน้าถอดหมวกและเสื้อมคลุมออก แล้วคุกเข่าลงโดยไม่ได้พูดอะไร เนื่องจากเขาก้มศีรษะลง เคราะห์ยาบสีเทาของเขาจึงถูกไถ่อยู่บนนอกเสื้อเข้ารูปผ้ากำมะหยี่ บนใบหน้าผอมแห้งจนเห็นเส้นเอ็นนั้น ดวงตาของเขาจึงตรงไปด้านหน้าผ่านท่านอธิการไป รวกับพยายามไม่มองพระซึ่งเขามาเพื่อถามบางสิ่งบางอย่าง

“คุณพ่อขอรับ” เขาเอ่ยขึ้น “ข้าชราแล้ว จากนั้นไป สิ่งมีชีวิตจะมอบให้ข้าได้ก็มีเพียงแต่ความตายเท่านั้น และข้าหวังว่ามันจะดีกว่าชีวิตที่ผ่านมา ข้าขอรับรองให้ท่านโปรดรับข้าไว้ในหมู่พวกท่าน ในฐานะพระผู้ที่ดีต่อยและยากจนที่สุด”

Le prieur considérait en silence ce suppliant hautain. Celui qui parlait était sans bijoux, sans col, sans ganse, mais autour de son cou pendait encore, par une négligence ou une vanité dernière, la Toison d'or espagnole. Averti par le regard du prieur, l'étranger y porta la main et l'enleva.

- Vous êtes noble, dit le prieur.

L'homme répondit :

- J'ai tout oublié.

Le prieur secoua la tête :

- Vous êtes riche.

- J'ai tout donné, fit l'homme.

A ce moment, un long cri traînant monta, s'étira, descendit. C'était le mot des sentinelles, le bruit de la relève au Fort-Saint-Elme, et le prieur vit l'étranger frémir à cet écho soudain du monde. Don Ambrasio Caraffa avait depuis longtemps déjà reconnu Don Alvare.

- Vous êtes le marquis de la Cerna, dit-il.

Don Alvare répondit humblement :

- Je l'ai été.

- Vous êtes le marquis de la Cerna, reprit le prieur. Si l'on vous avait su dans Naples, beaucoup, dont vous ignorez peut-être l'existence, seraient venus vous souhaiter la bienvenue du poignard. J'aurais fait de même, voici dix ans. Mais le coup que j'ai reçu de vous m'a rejeté hors du monde. Vous voulez à votre tour mourir à lui. Les fantômes ne s'entre-tuent pas dans ce lieu de paix.

Comme Don Alvare se relevait, il ajouta :

- Don Alvare, vous voici mon hôte, comme du temps où je vous recevais dans mon cabinet de verdure aux Cascatelle.

Et un fin sourire de patricien, à demi perdu dans la graisse, glissa sur le visage du Chartreux. Don Alvare s'assombrissait. Le prieur s'en aperçut.

คุณพ่ออธิการพิจารณาคำเรียกร้องอันแสนโห้งนั้นอย่างเงิบๆ ชายผู้พูดนั้นมิได้
 ประดับฉัตรใดๆ ไม่มีปีกเสื้อ และไม่มีสายประดับยศ แต่รอบๆ ลำคอของเขานั้นยังคงมี
 เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชนแกะทองคำแห่งสเปนแขวนอยู่ ไม่ว่าจะเป็นด้วยความละเอียดหรือความ
 ทะนงตนในครั้งเก่าก็ตาม เมื่อเห็นว่าท่านอธิการส่งสายตาเตือน ชายผู้นั้นจึงจับที่
 เครื่องราชอิสริยาภรณ์และถอดมันออก

“ท่านเป็นขุนนาง” คุณพ่ออธิการพูดขึ้น

บุรุษผู้นั้นตอบว่า

“ข้าลืมหุ่อย่างจนสิ้นแล้ว”

ท่านอธิการส่ายศีรษะ

“ท่านเป็นผู้มั่งคั่ง”

“ข้าให้ผู้อื่นไปหมดแล้ว” เขากล่าว

เวลานั้นเอง มีเสียงหวีดร้องยาวๆ อย่างอ่อนแรงดังขึ้น มันดับต่อเนื่อง แล้วก็เบาลง
 มีเสียงพูดคุยจากพวกทหารยามและเสียงการสับเปลี่ยนกำลังพลดังมาจากป้อมปราการแห่งต์
 แอล์ม คุณพ่ออธิการมองเห็นว่าชายแปลกหน้าผู้หนึ่งสั่นสะท้านเมื่อได้ยินเสียงก้องจากผู้คนที่ดัง
 ขึ้นอย่างไม่คาดคิด ดอนอัลมโบรซิโอ คาร์ฟฟานัน จาดอนอัลวาร์ได้นานแล้ว

“ท่านคือมาร์ควิสเดลาเซร์นา” ท่านอธิการพูด

ดอนอัลวาร์ตอบอย่างถ่อมตนว่า

“ข้าเคยเป็น”

“ท่านคือมาร์ควิสเดลาเซร์นา” คุณพ่ออธิการย้ำ “หากมีใครรู้ว่าท่านอยู่ที่เนเปิลส์
 ผู้คนจำนวนมากที่ท่านไม่รู้ว่าเขายังอยู่ อาจต้อนรับท่านด้วยคมมีดก็เป็นได้ หากเป็นสิบปีที่แล้ว
 ข้าเองก็คงทำเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ผลจากที่สั่งท่านกระทำต่อข้านี้ได้ผลลึกลับไส้ออกไปจากโลก
 ไบนี้ ตอนนี้ก็ถึงคราวที่ท่านเองปรารถนาจะตายจากโลกนี้ไปเช่นกัน ภูตผีทั้งหลายก็จะไม่คร่าชีวิต
 กันเองในดินแดนแห่งสันตินี้”

เมื่อดอนอัลวาร์ลุกขึ้น ท่านอธิการก็กล่าวเสริมว่า

“ดอนอัลวาร์ ท่านเป็นอาคันตุกะของข้า เช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่ข้าเคยต้อนรับท่าน
 ในอุทยานส่วนตัวที่ปราสาทคาสคาเดล”

และรอยยิ้มจางๆ อย่างขุนนางผู้สูงศักดิ์ก็ผ่านเข้ามาบนใบหน้าของพระนิกายคาร์ลุ
 เขียนผู้นี้ แม้ว่ารอยยิ้มนั้นจะถูกบดบังด้วยไข่มบนบนใบหน้าไปเสียครึ่งหนึ่งก็ตาม ดอนอัลวาร์มีสี
 หน้าหม่นหมองลง ซึ่งคุณพ่ออธิการก็สังเกตเห็นได้

- J'ai eu tort d'évoquer le passé, dit-il. Vous n'êtes ici que l'hôte de Dieu.

Alors, Don Alvare se retourna pour regarder on ne sait quoi dans l'ombre. Un peu de l'ancienne terreur lui revint, avec l'horreur du grand abîme. Mais les murailles du monastère le défendaient du vide, et, derrière elles, d'autres murailles, plus solides encore, qu'élevait autour de lui l'Eglise. Et Don Alvare savait que les portes de l'Enfer ne prévaudraient pas contre elles.

Sa vie, désormais, ne fut que pénitence.

Don Ambrosio Caraffa, dans la simplicité cistercienne, gardait ce goût des arts qui l'avait distingué dans le siècle. A ses frais, les cloîtres furent reconstruits en stricte conformité avec les ordres de Vitruve, et, pour incliner aux médiations d'un pieux épicurisme, chaque pilastre portait une tête de mort délicatement sculptée. Les mains grasses du prieur vérifiaient avec soin le poli de la pierre. Ce patricien, pour qui la religion n'était peut-être que le couronnement de la sagesse humaine, retrouvait Dieu dans les veinures d'un beau marbre comme dans une lecture du *Charmide*. Sans enfreindre la règle du silence, il lui arrivait, quand une fleur de ses parterres lui semblait particulièrement admirable, de la désigner d'un sourire.

Don Alvare pensait alors au combat que se livrent sous terre les racines, à cette chaleur de sève qui fait de chaque corolle un réceptacle de luxure. Les constructions inachevées, dont l'aspect, comme pour décourager le maître d'œuvre, imité par avance la ruine qu'elles seront un jour, lui rappelaient que tout bâtisseur, à la longue, n'édifie qu'un effondrement. Une courbature lui restait, comme d'une fièvre, de ses ambitions fatiguées, et l'étonnement que produit, après le bruit, l'assourdissant silence. Les arceaux de cloîtres où, dédoublant chaque arcade sur le mur opposé, midi donnait à la colonne de pierre le pendant d'une colonne d'ombre, alternaient noirs et blancs comme une double file de moines. Don Ambrosio et Don Alvare s'y saluaient en passant. L'un, se redisant les vers d'un poète de Chiraz que lui avait expliqués, au temps de ses ambassades romaines, un envoyé du Sultan, retrouvait dans chaque

“ข้าพเจ้าที่รื้อฟื้นเรื่องอดีต” เขากล่าว “ท่านอยู่ที่นี้ในฐานะอาคันตุกะของพระเจ้าเท่านั้น”

จากนั้น ดอนอัลวาร์ก็หันหลังกลับไปเพื่อบริการสิ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรในเงามืด ความหวาดกลัวในอดีตหวนกลับมาเล็กน้อย พร้อมกับความน่าสะพรึงกลัวของหุบเหวขนาดใหญ่ แต่กำแพงของสำนักสงฆ์ก็ปกป้องเขาจากความว่างเปล่า และหลังกำแพงนั้น ยังคงมีกำแพงอื่นๆ ที่แข็งแกร่งกว่า คือกำแพงที่พระคริสตศาสนาสร้างขึ้นโอบรอบกายเขา และดอนอัลวาร์ทราบดีว่า ประตูแห่งขุนมนนั้นจะไม่สามารถเอาชนะเหนือปราการเหล่านี้ได้

นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ชีวิตของเขาก็ดำรงอยู่เพียงเพื่อการสำนึกบาปเท่านั้น

ดอนอัมโบรซิโอ คาร์ฟฟารักซาร์สนิยมทางศิลปะตามวิถีอันเรียบง่ายตามแบบนิกายซิสเตอร์เซียนเอาไว้ ซึ่งมันทำให้เขาแตกต่างจากผู้คนในยุคนี้ ระเบียบคดหลายแห่งนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกันอย่างเคร่งครัดตามหลักการของวิทรวีเยสด้วยทรัพย์สินส่วนตัวของเขา เสาหลักแต่ละต้นนั้นจึงประดับไว้ด้วยกระโหลกมนุษย์ที่แกะสลักอย่างละเอียดประณีต เพื่อให้เอื้อต่อการปฏิบัติสมาธิของลัทธิเอพิคิวเรียนอันเคร่งครัด มืออวบใหญ่ของท่านอธิการตรวจสอบผิวงามนวลของหินอย่างละเอียดถี่ถ้วน สำหรับขุนนางผู้นี้ ศาสนาอาจเป็นเพียงแค่ผลสัมฤทธิ์ของภูมิปัญญาแห่งมนุษย์ เขาได้ค้นพบพระเจ้าในเส้นลายเนื้อหินบนพื้นผิวหินอ่อนอันงดงาม เช่นเดียวกับที่ได้พบในงานเขียนชาร์มิเดส และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อดอกไม้สักดอกในแปลงของเขาแบ่งบานงดงามนั้น เขาก็ได้เคยมองเห็นด้วยรอยยิ้ม โดยไม่ฝืนกฎของความเยียบเลย

ส่วนดอนอัลวาร์นั้นกลับคิดถึงการต่อสู้ของเหล่ารากของดอกไม้ใต้พื้นดิน คิดถึงความร้อนของน้ำหล่อเลี้ยงที่ทำให้กลีบชั้นในแต่ละกลีบเป็นที่สังสมความงามอันเปี่ยมด้วย

ต้นหาวาคะ สิ่งก่อสร้างที่ยังไม่บรรลุผลซึ่งมีลักษณะการอันถอดแบบล่องหนมาจากซากปรักหักพังที่มันจะเกิดขึ้นในสักวันข้างหน้า รวกับจะทำให้ผู้สร้างงานมีกำลังใจอันถดถอยของเหล่านี้ช่วยเตือนให้เขาระลึกได้ว่า ท้ายที่สุดแล้ว ช่างก่อสร้างนั้นต่างก็สร้างได้แค่เพียงซากปรักหักพังเท่านั้น ความเมื่อยล้าจากความทะเยอทะยานอันเหนื่อยอ่อนยังคงอยู่กับเขา รวกับความปวดเมื่อยที่เกิดจากการใช้ ทั้งยังมีความรู้สึกประหลาดใจจากการหือที่ เกิดหลังได้ยินเสียงดังอีกด้วย

โค้งเสารเรียงรายของระเบียบคดทอดเงาทาบทับไปกับกำแพงทางเดินยาว แสงแดดยามเที่ยงวันทำให้เกิดเงาขนานกับเสาหินเป็นสีดำและขาวสลับกันราวกับขบวนแถวคู่ของพระนักบวช ดอนอัมโบรซิโอกับดอนอัลวาร์นั้นต่างก็ทักทายอีกฝ่ายยามที่เดินสวนกัน คนหนึ่งท่องบทกลอนของกวีแห่งเมืองซิราซซึ่งราชทูตจากสุลต่านเคยอธิบายให้ฟัง เมื่อครั้งเขายังรับ

anémone la fraîche jeunesse de Liberio. La terre aride, où parfois l'on creusait une tombe, rappelait à l'autre Don Miguel. Ainsi, chacun lisait différemment ce livre de la création qu'on peut déchiffrer en deux sens, et dont les deux sens se valent, car personne ne sait encore si tout ne vit que pour mourir ou ne meurt que pour revivre.

ตำแหน่งราชทูตอยู่ที่กรุงโรม เขามองเห็นวัยหนุ่มอันสดชื่นของลิเบริโอในดอกแอนนีโมนีที่ทุกๆดอก
 ส่วนพื้นดินแห้งผากที่บางเวลาใช้ชุดเป็นหลุมฝังศพนั้น ก็ทำให้ชายอีกคนระลึกถึงดอนมิเกล
 ดังนั้นอาจจะเป็นเพราะทั้งสองต่างก็ตีความตำราแห่งชีวิตไปแตกต่างกัน ตำราเล่มนี้สามารถถอด
 ความหมายได้เป็นสองทางที่แตกต่างกัน ทั้งสองแนวทางนั้นต่างก็ถูกต้อง เพราะยังคงไม่มีใครได้รู้
 ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นดำรงอยู่เพื่อตายลง หรือตายเพื่อเกิดขึ้นใหม่อีกครั้งกันแน่

L'histoire d'Anna eut désormais la monotonie d'une épreuve longuement supportée. Monsieur de Wirquin avait de bonne heure quitté le parti de l'Espagne pour se tourner vers la France, ce qui accrut le dédain qu'Anna ressentait pour lui. Plusieurs fois, la guerre saccagea leurs terres ; il fallut sauvegarder autant que se pouvait les paysans, le bétail, les biens meubles, mais ces soucis en commun ne les rapprochaient pas. De son côté, le mari d'Anna ne pardonnait pas à son beau-père d'avoir dissous sa fortune en fondations pieuses ; les biens quasi fabuleux pour lesquels il avait, en partie du moins, contracté cette alliance, n'étaient que mirages. Entre Anna et lui, la courtoisie tenait lieu de tendresse, sentiment qu'il ne jugeait pas, d'ailleurs, nécessaire dans les rapports avec une femme. Anna avait d'abord enduré ses attentions nocturne avec répulsion, puis du plaisir s'était quelquefois insinué en elle en dépit d'elle-même, mais limité à une partie basse et étroite de sa chair, et gré par la suite de prendre des maîtresses qui l'éloignèrent d'elle.

Quelques grossesses, subies avec résignation, lui laissèrent surtout le souvenir de longues nausées. Elle aima pourtant ses enfants, mais d'un amour animal qui diminuait quand ils cessaient d'avoir besoin d'elle. Deux garçons moururent en bas âge ; elle regretta surtout le plus jeune, dont les traits enfantins lui rappelaient Miguel, mais à la longue ce chagrin aussi passa. L'ainé, qui survécut, homme de guerre et de cour, se débattait avec les créanciers que lui avait laissés son père, tué en duel à la suite d'une obscure affaire d'honneur. Sa fille était religieuse à Douai. Peu de mois après la mort de Monsieur de Wirquin, un ami du défunt qui escortait Anna d'Arras à Paris, où se trouvait son fils, profita d'un gîte de hasard pour assiéger la veuve encore jeune ; trop lasse pour lutter, ou peut-être sollicitée par sa propre chair, Anna le reçut avec ni plus ni moins d'émoi qu'elle n'en avait éprouvé dans le lit conjugal. Il ne fut plus question de cet incident pas la suite ; le galant partit rejoindre son régiment en Allemagne ; en vérité, rien de tel n'importait. Durant les rares séjours d'Anna au

นับแต่นั้นมา เรื่องราวชีวิตของอันนาก็เป็นเพียงบททดสอบอันจำเจที่ต้องทุกข์ทนไปอย่างยาวนาน เวลาผ่านไปเพียงไม่นาน เอ็กมอนด์ เดอ วีร์แก็งก็เอาใจออกห่างฝ่ายสเปน แล้วหันกลับไปอยู่ฝ่ายฝรั่งเศส ซึ่งทำให้ดอนน่าน่าอันนารู้สึกเหยียดหยามเขามากขึ้นไปอีก หลายครั้งหลายหนที่สงครามสร้างความหายนะให้กับที่ดินของพวกเขา มีความจำเป็นต้องปกป้องรักษาทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้ให้มากที่สุด ทั้งชีวิตของชาวนา ผุ้โคกระบือและข้าวของ แต่ความวิตกกังวลที่ทั้งสองมีร่วมกันกลับไม่ได้ทำให้พวกเขาใกล้ชิดกัน ฝ่ายสามีของดอนน่าน่าอันนาก็ยอมอมภัยให้แก่พ่อของภรรยาที่ได้ผลาญทรัพย์สมบัติหมดไปกับการก่อตั้งมูลนิธิเพื่อการกุศล เงินทองที่ดูเหมือนจะมากมายซึ่งอย่างน้อยก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาสมรสกับหล่อนนั้น ก็เป็นเพียงแค่ความหวังลมๆแล้งๆ ระหว่างดอนน่าน่าอันนากับเขานั้นมีเพียงการปฏิบัติตัวด้วยมารยาทซึ่งถือเป็นการแสดงความอ่อนโยนซึ่งเขาคิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องมีความสัมพันธ์กับสตรี ตอนแรกนั้น ดอนน่าน่าอันนาก็ต้องจำยอมทนอย่างสะอิดสะเอียนกับการเรียกร้องในยามค่ำคืนของสามี แต่ต่อมา ก็มีบางครั้งที่ความปรารถนาสอดแทรกเข้ามาในตัวหล่อน แต่ก็ถูกจำกัดให้เกิดในเนื้อหนังมังสาแคบๆที่ส่วนล่างของร่างกายเท่านั้น และมิได้ทำให้ความเป็นตัวตนของหล่อนต้องสั่นคลอนไป ต่อมาภายหลัง หญิงสาวก็รู้สึกสำนึกในบุญคุณที่บรรดาอนุภรรยาทั้งหลายพาเขาให้ออกห่างจากหล่อนไป

การตั้งท้องสองสามครั้งที่หล่อนต้องยอมทนรับสภาพนั้น ทำให้หญิงสาวต้องจดจำอาการคลื่นเหียนที่กินเวลายาวนานเอาไว้เป็นพิเศษ แต่อย่างไรก็ตาม หญิงสาวก็รักลูกของหล่อน แต่เป็นความรักอย่างสัตว์ซึ่งลดทอนลงเมื่อพวกเขาไม่ต้องพึ่งพาหล่อนอีก บุตรชายสองคนเสียชีวิตลงตั้งแต่ยังเยาว์ หล่อนเสียดายลูกคนเล็กเป็นพิเศษ เพราะรูปลักษณ์ของเด็กๆของเขา นั้นทำให้หล่อนระลึกถึงดอนมิเกล แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความอาดูรก็สูญสิ้นลงไปด้วยเช่นกัน ส่วนบุตรชายคนโตที่ยังคงมีชีวิตอยู่นั้นเป็นทั้งนักรบและผู้ใกล้ชิดกับราชสำนัก เขาต้องดิ้นรนเอาตัวรอดจากบรรดาเจ้าหน้าที่ที่บิดาสร้างไว้ บิดาของเขาจบชีวิตลงในการดวลอันสืบเนื่องมาจากเรื่องของเกียรติยศที่ยากจะเข้าใจ ลูกสาวของหล่อนนั้นก็บวชเป็นชีอยู่ในเมืองดูเอย์ในฝรั่งเศส ไม่กี่เดือนหลังจากที่เอ็กมอนด์ เดอ วีร์แก็งเสียชีวิตลง ในระหว่างที่สหายคนหนึ่งของสามีพาดอนน่าน่าเดินทางจากเมืองอาร์ราสไปยังปารีสซึ่งเป็นที่อยู่ของบุตรชายของหล่อนนั้น เขาฉวยโอกาสเมื่ออยู่ในที่พักที่หาได้โดยบังเอิญเข้าไปลักปล้ำหล่อนที่แม้จะเป็นม่ายแต่ก็ยังสาว หญิงสาวเหนื่อยล้าเกินกว่าจะขัดขึ้น หรือมิเช่นนั้นร่างกายของหล่อนก็เรียกร้องเอง ดอนน่าน่าอันนาก็ยอมเขาด้วยอารมณ์ที่ไม่ได้มากหรือน้อยไปกว่าที่เคยมีในชีวิตคู่ เหตุการณ์นั้นก็ไม่ได้มีความหมายอะไรในภายหลัง ชายมารักผู้นั้นจากไปเพื่อเข้าร่วมกับกองทหารในเยอรมัน จะว่าไปแล้ว เหตุการณ์นั้นก็ไม่ได้มีความสำคัญอันใดอีก ระหว่างที่ดอนน่าน่าอันนาเข้ามาอยู่ในพระราชวังลูฟว์แม้จะไม่

Louvre, la reine s'engoua de cette Espagnole de grand lignage, avec laquelle elle trouvait plaisir à s'entretenir dans sa langue natale. Mais la veuve d'Egmont de Wirquin refusa une place de dame d'atours. La pompe française et le luxe de Flandres, sous leurs cieux bas, n'étaient rien comparés au souvenir des fastes de Naples et à son ciel pur.

Avec les années, l'isolement, la fatigue, une sorte de stupeur était tombée sur elle. La consolation des larmes lui était refusée ; elle se consumait dans cette sécheresse comme à l'intérieur d'un désert aride. A de certains moments, de délicates bribes du passé s'inséraient inexplicablement dans le présent, sans qu'on sût d'où elles venaient : un geste de Donna Valentine, l'enroulement d'une vigne autour de la poulie d'un vieux puits dans la cours d'Acropoli, un gant de Don Miguel posé sur une table et encore chaud de sa main. Il semblait alors qu'une brise tiède soufflât : elle en défaillait presque. Puis, pendant de longs mois, l'air manquait. L'office des Morts, récité chaque soir depuis près de quarante ans, à force d'être dit, perdait subitement tout sens. Le visage du bien-aimé lui apparaissait parfois en songe, précis jusqu'au moindre détail d'un duvet sur la lèvre ; le reste du temps, il gisait décomposé dans sa mémoire comme Don Miguel lui-même dans sa tombe, et tantôt il lui semblait que Miguel n'avait jamais existé qu'en elle, tantôt qu'elle obligeait de façon quasi sacrilège un mort à continuer à vivre. Comme d'autres se fouettent pour renflammer leurs sens, Anna se flagellait de ses pensées pour raviver son deuil, mais sa douleur épuisée n'était plus qu'une lassitude. Ce cœur mortifié se refusait à saigner.

Vers la soixantaine, laissant le domaine à son fils, elle s'installa comme pensionnaire dans le couvent de Douai où sa fille avait pris la voile. D'autres dames nobles y achevaient leur vie. Peu après l'arrivée d'Anna, on prépara une chambre pour une certaine Madame de Borsèle, l'une des maîtresses pour lesquelles s'était ruiné Egmont de Wirquin. Le temps que ces dames ne consacraient pas aux offices se passait en broderies, en lectures à haute voix de lettres que leur envoyaient leurs enfants, à des goûters ou de petits soupers fins qu'elles s'offraient entre elles. La

บ่อยครั้งนัก แต่พระราชินีก็ทรงโปรดหญิงสเปนสูงศักดิ์ผู้นี้ โดยพระองค์ทรงโปรดที่จะมีพระราชปฏิสนธารกับหล่อนด้วยภาษาแม่ แต่ภริยาม่ายของเอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็งนั้นปฏิเสธที่จะรับตำแหน่งนางกำนัลใกล้ชิด ความงามสง่าแบบฝรั่งเศสและความหรูหราอย่างชาวฟลามส์ภายใต้ท้องฟ้าที่หนาวเหน็บของพวกเขานั้น ไม่อาจเทียบเคียงกับความทรงจำในความงามขรึมแห่งเนเปิลส์ และปากฟ้าอันโปร่งบริสุทธิ์ที่นั่นได้เลย

หลายปีผ่านไป ความเดียวดาย ความเหน็ดเหนื่อยและความรู้สึกมึนงงบางประการเข้าเกาะกุมชีวิตของดอนน่านานา น้ำตาไม่อาจปลดปล่อยโคมหล่อนได้อีก จิตใจหล่อนมอดไหม้อยู่ในความแห้งผากเหมือนในทะเลทรายอันแห้งแล้ง มีหลายๆครั้งที่เศษเสี้ยวอันบอบบางจากอดีตนั้นลงตัวเหมาะเจาะกับปัจจุบันอย่างไม่อาจอธิบายได้ โดยที่ไม่รู้เลยว่าชิ้นส่วนเหล่านั้นมาจากที่แห่งใด ไม่ว่าจะเป็นอิริยาบถของดอนน่านวลีลงดิน เถาองุ่นที่เกาะเกี่ยวพันอยู่กับรอกของบ่อน้ำเก่าๆในลานหมู่บ้านอะโครโปลี หรือจะเป็นถุงมือข้างหนึ่งของดอนมิเกลที่วางอยู่บนโต๊ะและยังคงมีไอร้อนจากมือของเขา ดูเหมือนว่าเมื่อสายลมอุ่นๆโชยผ่านมา อันนาก็แทบจะเป็นลมลง จากนั้น สายลมก็ขาดหายไปเป็นเวลาหลายเดือน บทภาวนาเพื่อผู้ล่วงลับที่หล่อนท่องอยู่ทุกค่ำคืนมาเป็นระยะเวลาเกือบสี่สิบปีนั้น เมื่อถูกท่องบ่อยๆครั้งเข้าก็เริ่มหมดความหมายไป ใบหน้าของชายอันเป็นที่รักปรากฏขึ้นในห้วงความฝันของหล่อนเป็นบางครั้ง แจ่มชัดแม้กระทั่งรายละเอียดเล็กน้อยที่สุดของไรหนวดบนริมฝีปาก ส่วนเวลาที่หล่อนไม่ได้นึกถึง มันก็จะนอนทอดยาวเน่าเปื่อยผุพังอยู่ในความทรงจำของหล่อน ไม่ต่างกับดอนมิเกลที่อยู่ในหลุมฝังศพของเขา บางครั้ง ดูเหมือนว่าดอนมิเกลไม่เคยมีอยู่จริง นอกจากในชีวิตของหล่อน แต่บางครั้งก็ดูเหมือนหล่อนบังคับให้คนตายมีชีวิตอยู่ต่อด้วยวิธีการที่ค่อนข้างจะเป็นการลบหลู่ศาสนา ในขณะที่คนอื่นๆเขียนตีตัวเองเพื่อปลุกสติสัมปชัญญะให้ลุกโชนอยู่เรื่อยๆ แต่ดอนน่านานากลับทรมานตัวเองด้วยความคิดเพื่อกระตุ้นเตือนความทุกข์ตรมในจิตใจ แต่ความปวดร้าวที่เหือดแห้งลงเป็นได้แค่เพียงความเหนื่อยล้าเท่านั้น หัวใจที่ตายลงไม่ยอมหลังเลื้อยอีกแล้ว

ในวัยหกสิบปี ดอนน่านานาคนที่ดินไว้ให้ลูกชายดูแล ส่วนตัวหล่อนใช้ชีวิตอยู่ที่ในสำนักชีแห่งเมืองดูเอย์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ธิดาของหล่อนบวชเป็นชีอยู่ สตรีสูงศักดิ์นางอื่นๆใช้ชีวิตในช่วงบั้นปลายที่นี่ หลังจากที่ดินดอนน่านานาเข้ามาอยู่ได้ไม่นานนัก ก็มีการตระเตรียมห้องพักไว้ให้กับมาดาม เดอ บอร์แซล หนึ่งในบรรดาอนุภรรยาที่เอ็กมงต์ เดอ วีร์แก็งเคยทุ่มเงินทองทรัพย์สินให้จนหมดตัว สตรีเหล่านี้หากไม่ได้ใช้เวลาในการเข้าร่วมพิธีทางศาสนาแล้ว ก็จะไปเย็บปักถักร้อย อ่านจดหมายที่ลูกๆส่งมาให้ด้วยเสียงอันดังและรับประทานอาหารว่างหรืออาหารมื้อ

conversation tournait autour des modes de leur jeunesse, des mérites respectifs des maris défunts ou des présents confesseurs, des amants qu'elles se vantaient d'avoir eus, ou de n'avoir pas eus. Mais elles revenaient toujours, avec une insistance répugnante et presque grotesque, à leurs maux corporels visibles ou cachés. Il semblait presque qu'étaler ainsi leurs intimités devînt pour elles une nouvelle forme d'impudicité. Une certaine dureté d'oreille empêchait Donna Anna d'entendre leur propos, et lui permettait de ne pas s'y mêler. Chacune avait sa servante, mais il arrivait que ces filles fussent négligentes, ou que, pour une raison ou une autre, on les renvoyât, et les sœurs converses ne suffisaient pas toujours au service des pensionnaires. Madame de Bosèle était obèse et presque impotente ; Anna l'aidait parfois à se coiffer, et l'ancienne belle battait des mains quand on approchait de son visage un miroir. Ou bien, elle geignait piteusement, parce qu'on avait publié de mettre à sa portée son drageoir. Anna alors se levait de son siège, ce qu'elle ne faisait plus qu'avec peine, trouvait le drageoir, et laissait Madame de Bosèle se remplir la bouche de douceurs. Une fois, une vieille pensionnaire revenant du réfectoire vomit dans le corridor. Aucune domestique n'était là sur le moment, Anna lava les dalles.

Les religieuses admiraient sa mansuétude envers son ancienne et scandaleuse rivale, son austérité, son humilité, sa patience. Mais il n'y avait là ni mansuétude, ni austérité, ni humilité, ni patience au sens où elles l'entendaient. Anna était tout simplement ailleurs.

Elle s'était remise à la lecture des mystiques : Louis de Léon, le frère Jean de la Croix, la sainte mère Thérèse, les mêmes que lui lisait jadis, dans l'ensoleillement des après-midi napolitaines, un jeune cavalier tout en noir. Le livre restait ouvert sur le regard de la croisée ; Anna, assise sous le pâle soleil de l'automne, posait de temps en temps sur une ligne ses yeux fatigués. Elle ne cherchait pas à suivre les sens, mais ces grandes phrases ardentes faisaient partie de la musique amoureuse et funèbre qui avait accompagné sa vie. Les images d'autrefois rayonnaient de nouveau dans leur jeunesse immobile, comme si Donna Anna, dans sa descente insensible, eût commencé d'atteindre le lieu où tout se rejoint. Donna Valentine n'était pas loin ; Don Miguel resplendissait dans l'éclat de ses vingt ans ; il

คำรสเลิศที่พวกหล่อนนำมาแบ่งปันกัน เรื่องที่สนทนากันนั้นก็หนีไม่พ้นเรื่องการแต่งตัวในวัยสาวของพวกหล่อน คุณงามความดีอันน่าบูชาของสามีที่ตายไปแล้วหรือของพระผู้ฟังคำสารภาพบาปคนปัจจุบัน หรือไม่กี่คู่รักที่พวกหล่อนโอ้อวดว่าเคยมีหรือที่เคยพลาดหวังไปก็ตาม แต่บ่อยครั้งพวกหล่อนก็จะหวนกลับไปพูดถึงการเจ็บป่วยทางกายทั้งที่มองเห็นได้และที่แอบซ่อนไว้ด้วยการยื่นกรานอย่างน่ารังเกียจหรือออกจะวิตถาร ดูเหมือนว่าการเปิดเผยเรื่องลับเฉพาะตัวนั้นจะกลายเป็นความไร้ยางอายรูปแบบใหม่สำหรับผู้หญิงเหล่านี้ อันนานั้นมีปัญหาในการไถ่เงิน จึงไม่ได้รับรู้การสนทนาของพวกหล่อนและทำให้ไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้น แต่ละคนเคยมีสาวใช้ของตนเอง แต่ก็ละเลยสาวใช้พวกนั้นไป หรือไม่พวกนั้นก็ถูกไล่ออกไปด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง ส่วนแม่ชีที่คอยทำหน้าที่ดูแลผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ก็ไม่เคยมีจำนวนเพียงพอ มาตาม เดอ บอร์แชลมีรูปร่างที่อ้วนใหญ่และเกือบจะเดินไม่ได้ บางครั้ง อันนาคอยช่วยหล่อนจัดแต่งทรงผมบ้าง อดิทดึงผู้เลอโฉมจะปรบมือเมื่อมีคนเอากะจกไปให้หล่อนส่องใบหน้าไถ่ๆ หรือมิเช่นนั้นหล่อนก็จะคร่ำครวญอย่างน่าเวทนาถ้าหากว่าลิ้มเอาดลัปลั้ลูกกวาดไปวางไว้ให้ไถ่ๆ แล้วอันนาที่ ณ เวลานี้ถูกนั่งด้วยความยากลำบากก็จะต้องลุกจากที่นั่งเพื่อไปหยิบดลัปลูกกวาดมาให้มาตาม เดอ บอร์แชลจะเลียดของหวานเข้าปาก ครั้งหนึ่ง ผู้อาศัยชราคนหนึ่งทีกลับมาจากห้องรับประทานอาหารอาเจียนลงบนทางเดิน ไม่มีหญิงทำความสะอาดคนใดอยู่แถวนั้นในเวลานั้น อันนาจึงเป็นคนทำความสะอาดพื้นหินด้วยตัวเอง

บรรดาชีขึ้นชมอันนาในสภาพอ่อนโยนที่หล่อนมีต่ออริเก่าผู้ก่อเรื่องอื้อฉาว รวมถึงความเคร่งครัด ความถ่อมตนและความอดทนของหล่อนด้วย แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ความสภาพอ่อนโยน ความเคร่งครัด ความถ่อมตนและความอดทนอย่างที่พวกชีเข้าใจ หากแต่ในความเป็นจริงแล้ว อันนานั้นกำลังคิดถึงเรื่องอื่น

อันนาเริ่มต้นอ่านข้อเขียนของปราชญ์แห่งศาสนจักรอีกครั้ง ทั้งหลุยส์แห่งเลออน นักบุญจอห์นแห่งไม้กางเขนและนักบุญเทเรซา เป็นเล่มเดิมๆ ที่อิศวินหนุ่มผู้สวมอาภรณ์สีดำเคยอ่านให้หล่อนฟังสมัยก่อนท่ามกลางแสงตะวันยามบ่ายของเนเปิลส์ หนังสือถูกเปิดกางไว้ตรงขอบหน้าต่าง อันนากำลังนั่งอยู่ท่ามกลางแสงแดดซีดๆ ของฤดูใบไม้ร่วง บางครั้งบางครั้ง หล่อนก็จะมองตัวหนังสือบรรทัดใดบรรทัดหนึ่งด้วยสายตาอันอ่อนล้า อันนามิได้พยายามจดจ่อกับความหมาย ทว่าประโยคอันสูงส่งและสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของท่วงทำนองดนตรีแห่งความรักและความเศร้าที่ติดตามชีวิตของหล่อนตลอดมา ภาพของวันเก่าแจ่มจ้าขึ้นอีกในวันเวลาของวัยสาวที่หยุดนิ่งอยู่กับที่ เหมือนกับว่าในความว่างโรยที่ปราศจากความรู้สึกใดๆ นั้น อันนาได้เริ่มต้นที่จะก้าวล่วงเข้าสู่จุดที่ทุกสิ่งทุกอย่างมาบรรจบกัน ดอนน่าวลึงดินอยู่ไม่ไกล ส่วนดอนมิเกลก็เจ็ดจรสอยู่ในวัยยี่สิบ เขาอยู่ใกล้เหลือเกิน ดอนน่าอันนาในวัยยี่สิบก็เช่นกัน

était tout proche. Une Anna d'une vingtaine d'années brûlait et vivait elle aussi, inchangée, à l'intérieur de ce corps de femme usé et vieilli. Le temps avait jeté bas ses barrières et rompu ses grilles. Cinq jours et cinq nuits d'un violent bonheur remplissaient de leurs échos et de leurs reflets tous les recoins de l'éternité.

Son agonie, pourtant, fut longue et pénible. Elle avait oublié le français ; le chapelain, qui se flattait de savoir quelques mots d'espagnol et un peu d'italien des livres, venait quelquefois l'exhorter dans l'une de ces deux langues. Mais la mourante ne l'écoutait et ne le comprenait qu'à peine. Le prêtre, quoiqu'elle n'y vît plus, continuait à lui présenter un crucifix. A la fin, le visage ravagé d'Anna se détendit ; elle abaissa lentement les paupières. Ils l'entendirent murmurer :

- Mi amado...

Ils pensèrent qu'elle parlait à Dieu. Elle parlait peut-être à Dieu.

ยังคงร้อนรุ่ม ไม่เปลี่ยนแปลง และมีชีวิตอยู่ในร่างกายที่ทรุดโทรมของหญิงชรา กาลเวลาได้โยนเครื่องกีดขวางทิ้งไปและทำให้รั้วที่กั้นเอาไว้พังทลายลง ห้าทิวาราตรีแห่งความสุขอันล้นปรี่นั้นช่วยเติมเต็มทุกซอกมุมแห่งกาลนิรันดร์ด้วยเสียงก้องและแสงสะท้อนของมัน

อย่างไรก็ตาม ช่วงสุดท้ายก่อนจะหมดลมหายใจของอन्नानันนั้นหนักหนาและยาวนาน หล่อนลืมภาษาฝรั่งเศสไปแล้ว บางครั้ง บาทหลวงที่ภาคภูมิใจว่ารู้ภาษาสเปนสองสามคำและภาษาอิตาลีจากการอ่านหนังสืออีกนิดหน่อยนั้นก็จะมาช่วยชี้แนะหล่อนด้วยภาษาใดภาษาหนึ่ง แต่อन्नานที่กำลังจะหมดลมหายใจนั้นแทบจะไม่ได้ยินและเข้าใจอะไรแล้ว แต่แม้ว่าหล่อนจะไม่รับรู้อะไรอีก บาทหลวงก็ยังคงงูไม่กางเขนที่มีรูปพระเยซูตรึงอยู่ให้หล่อนดู ในช่วงสุดท้ายใบหน้าที่เกร็งของอन्नานันนั้นสงบลง หล่อนปิดเปลือกตาลงช้าๆ ผู้คนต่างได้ยินหล่อนพึมพำเป็นภาษาสเปนว่า

“ที่รักของข้า”

ทุกคนต่างคิดว่าหล่อนพูดกับพระผู้เป็นเจ้า บางที หล่อนอาจจะพูดกับพระองค์ก็ได้